העולם הזה

ממשלת המחדל חוזרת

משקיף

קוב דה־מרוויל

מוכן לתווך

שר־החוץ הצרפתי לשעבר, קוב דה־מרוויל הביע לאחרונה, בשיחה פרטית, נכונות לתווך בפיכסוך הישראלי־ערבי, אם יתבקש לכך ע"ידי אחד הצדדים.

דה־מרוויל, שרכש לעצמו תהילה כמדינאי קר־רוח ובלתי־רגשני בתקופת דה־גול, תיווך לאחרונה גם בסיכסוך הלבנוני.

יתבעו התפטרות

רבינוביץ ומשל

ועדי־עובדים במוסדות ציבוריים ומיפעלים באיזור תל־אביב עומדים להקים ועדי־פעולה שיארגנו פעולות־מחאה מקיפות ביותר נגד המדיניות הכלכלית של הממשלה. בין השאר מתכננים הפגנות מול הכנסת, שביתות־שבת במישרדי־ממשלה ובבית הוועד־הפועל של ההסתדרות, תוך תביעה להתפטרותם של שר־האוצר יהושע רבינוביץ ומזכ"ל ההסתדרות ירוחם משל.

נראה כי שעת השי"ן לתחילת פעולות־המחאה, העלולות להתפתח לכדי הפגנות אלימות, מתוכננת לתחילת חודש אפריל, בעת שהממשלה תבטל את הסובסידיות על מוצרכי־היסוד, ובעת שיתברר לעובדים כי הממשלה עשתה יד אחת עם ההסתדרות כדי לגזול מהם שוב את תוספת־היוקר.

משל לא רוצה

לפנסיה

מזכ"ל ההסתדרות, ירוחם משל, החל בפעולה מאחרי־הקלעים, כדי לנסות להכשיר את הקרקע לקראת הצגת מועמדותו לתפקיד מזכ"ל ההסתדרות בקדנציה נוספת.

הבחירות לוועידת־ההסתדרות, שבה ייבחר המזכ"ל החדש ייערכו, כמתוכנן, בעוד למעלה משנה, כחודש לפני שימלאו לירוחם משל 65 שנים. ע"פי חוקת ההסתדרות הוא לא יוכל להמשיך לכהן בתפקידו ביוגד גיזו, אלא־אם־כן יקבל אישור מיוחד לכך.

המישטרה שילמה מחיר ההפלה לפרוצה

מישטרת מרחב ירושלים נאלצה לשלם מחיר הפלה לפרוצה מקומית, כדי להשתיקה. הפרוצה גילתה שממ"מישטרה קיים איתה יחסים מיניים והכניסה להריון. אחרי שהסמל סירב לשלם לפרוצה את מחיר ההפלה, איימה היצאנית להביא את דבר הריונה לידיעת הרבים. ראשי המישטרה החליטו שעליהם למנוע שהשערוריה תתפוצץ, ושילמו את הכסף לפרוצה באמצעות שליח. לא ברור באיזה סעיף של התקציב נרשמה ההוצאה. דובר־המישטרה טוען: לא היו דברים מעולם.

כבר עתה מנסה משל לארגן מסע של תומכים שיתבעו את בחירתו מחדש, למרות שיהא עליו לפרוש לגימלאות.

על רקע זה רואים יריביו של משל בחומרה רבה הענקת נסיעות־חינם לארבעה עיתונאים שיסעו לגרמניה כאורחי האיגודים־המיקצועיים שם.

האם הדי"ח

הח"כ לפשע?

חקירת המישטרה הצבאית בפרשת גניבת 15 הרובים ממחסן־חירום של צה"ל בירושלים, העלתה מימצאים שונים לחלוטין מאלה שפורסמו על־ידי אמצעי־התיקשורת בישראל, באמצעות ח"כ אהוד אולמרט, ומי שהציג את עצמו כאיש הפנתרים השחורים, דני סבח.

הסתבר כי החייל שגנב את הרובים, קוקו לוי, לא יזם את הגניבה ולא הציע למכור נשק לסבח. היה זה סבח שהדיח את קוקו לגנוב נשק, אחרי שזה גילה לו כי הוא גונב גרביים כדי לקנות סיגריות. סבח גם ערך סיור עם לוי במחנה, והראה לו כיצד לגנוב ממחסן־הנשק. מסתבר כי אומרט נפל כפח בפעם נוספת, כאשר במקום למנוע הסתבכות של חייל חף־מפשע, נתן יד להדחת חייל יפשע.

ביניתיים הסתבר כי דני סבח, שאמור היה לשמש עד־תביעה מרכזי נגד קוקו לוי, הוטס לפריס, לא ידוע על חשבון מי. מישרד־החוץ סידר לו עבודה שם, ומישרד־האוצר פטר אותו ממס־נסיעות — דבר נדיר ביותר גם לגבי חולים אנושים. סבח עצמו מעולם לא היה מראשי הפנתרים, כפי שהציג את עצמו.

צנחניות

לשליחות בבראזיל

שתי צנחניות בשירות־חובה בצה"ל עומדות להישלח בשליחות לבראזיל, ע"פי הזמנת הקהילה היהודית שם.

על הצנחניות יוטל להופיע בפני יהדות בראזיל ולספר על הארץ. הדרישה למישלוח הצנחניות נדחתה בתחילה על־ידי המטה־הכללי של צה"ל, אולם לחצה של יהדות בראזיל הביא לידי שינוי ההחלטה. הצנחניות תצאנה בעוד מיספר חודשים, ותשהינה בבראזיל למעלה מחודש.

תפנית בחקירת

שוד הכספות

כיוון חדש בחקירת פריצת הכספות הגדולה בבנק ברקליס־דיסקונט ברמת־גן, מעסיק את המישטרה.

לחוקרי־המישטרה התגלה, כי אחת הכספות היתה שייכת לעבריין ידוע. דווקא כספת זו היתה בין הבודדות שלא נפרצה, והמישטרה חוקרת עכשיו אם קיים קשר בין בעל־הכספת לבין מבצעי השוד הגדול.

מחפשים מלון

בפארים

ציוותי האויר של „אל־על" יצטרכו לעבור לבית־מלון אחר בפריס.

סיכסוך בין הנהלת אל־על לבין הנהלת מלון מרידיאן, שבו התאכסנו ציוותי אל־על בשנים האחרונות, הביא לכך שהחוזה בין הצדדים יותר, ועתה מחפשת אל־על מלון אחר עבור הצוותים שלה. השמועות באל־על אמרו כי המלון ניקנה על־ידי ערבים, ומשום כך הותר החוזה. אולם הנהלת אל־על טוענת כי הסיכסוך היה על רקע כספי, בעיקבות דרישתו של המלון להעלות את המחירים בשיעור ניכר.

הקולנוע הישראלי

מסתער על אמריקה

לפחות ארבעה סרטים ישראליים, הנמצאים בשלבי הפקה שונים, יצולמו — בחלקם — בארצות־הברית. **הדבר נעשה מתוך כוונה ברורה לנסות לפלס דרך לסרטים ישראליים בשוק האמריקאי. ההנחה היא שסרטים ישראליים, שחלק מעלילתם מצוי בארצות־הברית, בהשתתפות שחקנים אמריקאיים ועל רקע נופים אמריקאיים, עשויים למשוך יותר את קהל־הצופים היהודי בארצות־הברית.**

ארבעה הסרטים המסתערים על השוק האמריקאי הם לופו בניו־יורק בבימויו של בועז דוידזון, קוני־למל בבימויו של יואל זילברג, ניצי השמיים בבימויו של שמואל אימברמן, ולבד ביחד, בבימויו של אילן אלדד.

„יום שחור"

במקום חגיגות אילת

סועלי מיפעל־הנחושת בתימנע תבעו מראש־עיריית אילת גדי כץ, להפוך את חגיגות־אילת, שהיו אמורות להתקיים ביום א' הבא, ליום־אבל על סגירת המיפעל. **התוכנית היא לערוך באילת הפגנות־אבל, ולקיים עצרת־המונים נגד החלטת הממשלה.**

עיתון בפורטוגלית

יופיע בישראל

אל שלך העיתונים וכיתבי־העת המופיע בישראל עומד להצטרף בזמן הקרוב דר' שבועון חדשות בשפה הפורטוגלית.

העיתון, שייקרא טמנה, מייועד בעיקר ליהודי בראזיל, שכעשרים אלף מהם כבר נרשמו כמנויו.

אכסל שפרינגר – דוקטור כבוד

האוניברסיטה העברית עומדת להעניק תואר דוקטור־כבוד לאיש העיתונות הגרמני אכסל שפרינגר. חדכוי יקים נגד ישראל את כל חוגי השמאל, האגודות המקצועיות והאינטיליגנציה בגרמניה, הרואים בשפרינגר הימנייקיצוני את המשך העבר הגרמני הלאומני, והתובעים מזה שנים להפקיע את ממלכתי מעיתונות שה.

עורכו של הדו־שבועון יהיה אליעזר שטראוך, איש ידיעות אחרונות, שכיהן בשעתו כעורך חדשות־חוץ בעיתון הבראזילי הנפוץ איגלובו.

יריד ענק בירושלים

בחוד־המועד סוכות ייערך, לראשונה בירושלים, יריד ענק כדוגמת יריד־המזרח בתל־אביב.

את היריד מארגנת חברה חדשה לתערוכות, ירידים וכינוסים בראשותו של רס"ן (מיל.) הירושלמי משה פסו. החברה, ירידי האומה, תפתח את היריד הראשון בבניני האומה, והיא זכתה בבירכתו של מנכ"ל עיריית ירושלים, רוני פיינשטיין, אשר הבטיח את עזרת העירייה באירגון היריד.

מסע מכירות

ל„כפיר"

התעשייה האווירית פתחה במסע־מכירות נרחב ונמרץ במטרה למכור את מטוס הקרב הישראלי כפיר, לכמה מדינות. אנשי־המכירות של התעשייה האווירית כבר הצליחו ליצור מגעים ולעניין קונים פוטנציאליים בהזמנות, בהיקף ניכר למדי. לצורך זה אף הוכן סרט־תעמולה על ביצועי הכפיר.

לא מן הנמנע כי לפחות שתי מדינות תהיינה ארצות־החוץ הראשונות שתזמנה סדרות שלמות, בכמויות גדולות, מן המטוס.

SONY®

הבה נגילה

רדיו/טייפ קסטות-CF

CF-170 CF-303 CF-320 CF-415 CF-480

CF-210 CF-310 CF-410 CF-420 CF-550

בואו לראות, לחוש ולשמוע מוסיקה באולמי התצוגה של סוני, ת"א, מגדל שלום, אחד-העם 9, טל. 52431

לכבוד
ישכאר חברה אלקטרונית למסחר בע"מ
ת.ד. 3098 ת"א
הנני מבקש פרטים נוספים על

שם:
כתובת:
טלפון:

1875

פרסום מלניק/רפאל טיראן

„העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל־אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 03־243386. תא־דואר 136 • מען מברקי: „עולמפרס" • מודפס ב„הדפוס החדש" בע"מ, תל־אביב, רחוב בן־אבי־גדור • הפצה: „נד" בע"מ • גלופות: „צינקוגרפיה כספי" בע"מ. העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא לאור: העולם הזה בע"מ.

קו אל יקי.

עצמם על פירסום הכתבה.

■ ■ ■

הוויכוח השני נגע לשער הקידמי של העיתון: פרשת אודי דיין. לפרשה זו הוקדשו שתי כתבות בגיליון.

לגבי הכתבה הראשונה, לא היה צורך בוויכוח. היא היתה המשך ישיר לסקופ הבינלאומי שהשיג זאת יפת, כאשר וידא בגרמניה כי לדיברי התביעה הגרמנית „אודי הישראלי" הוא אודי דיין. העולם הזה (2008) פירסם את הסקופ לראשונה, אחרי שיקול ממצה מאד. (רק דרך אגב, באופן כימעט שיגרתי, נעיר כאן כי רק עיתון אחד בארץ, הארץ, מצא לנכון לציין כי העולם הזה הוא שגילה את הענין.)

בגיליון האחרון ניתחנו את הנימוקים בעד ונגד ההשערה כי „אודי" של ההקלטות הוא אכן אודי מנהלל. תוך כדי ניתוח הדברים, התעוררו ויכוחים לא־מעטים במערכת, כשחברי־מערכת שונים התייחסו לחומר־הראיות בצורה מחמירה או מקילה.

אדם אחד במערכת נמצא במצב מיוחד מאד בוויכוחים אלה. הוא סירב להשתתף בהם. היה זה יוסי יגאי.

היתה לכך סיבה אישית פשוטה: יגאי הוא מזה שנים רבות ידיד קרוב של אודי, עוד מהימים שגדלו יחד, בשני בתים שכנים, בצהלה. זוהי ידידות של הדור השני, כי גם ההורים מיודדים.

יגאי סירב להאמין לאפשרות ש„אודי הישראלי" הוא אודי דיין. הוא הסתמך על היכרותו האישית את אופיו של הצעיר ועל הערכת אישיותו.

יגאי לא שיכנע את חבריו, אבל הוטל עליו לכתוב דיוקן של אודי דיין, כפי שהוא הכיר אותו — דיוקן של צבר, מתוך זווית־ראייה אישית, ובלי קשר לפרשה עצמה.

כאשר הופיע הגיליון, תמהו רבים ל„כוונה" המתחבאת מאחרי כתבה זו. חיפשו בה תחבולה, חשבון, כמיהה ל„איזון" מלאכותי. לא היתה בה כל כוונה כזאת. היתה זו פשוט עיתונאות טובה — השאיפה להאיר פרשה מכל צדדיה, ולספק את מירב המידע האפשרי.

דליה מזור
הבעד הכריע

לפרסם או לא לפרסם? — זוהי השאלה הניצחית, המרחפת בחדריה של מערכת־עיתון. מצד אחד קיים הדחף העיתונאי, האומר שצריכים לפרסם את הכל, בכל עת, מפני שזוהי חובתו העליונה של עיתון חופשי במישטר הדמוקרטי. מאידך קיימת לעיתים קרובות — ולמעשה, תמיד — סיבה כלשהי האומרת שאין לפרסם.

הוויכוחים על נושא זה הם תכופים בכל עיתון, גם במערכת העולם הזה. במיקרים רבים מאד מתעוררים חילוקי־דיעות בקרב המערכת עצמה, נשמעים נימוקים בעד ונגד, עד שמתקבלת החלטה.

בשבוע שעבר היו אצלנו שני ויכוחים נוקבים כאלה — והם נגעו לשני השערים של הגיליון.

■ ■ ■

הוויכוח הראשון היה קשה במיוחד, כי במרכזו עמדה פרשה טראגית: מאבקה של דליה מזור על חיי בתה היחידה.

זוהי פרשה אישית, מישפחתית. האם היינו צריכים לפרסם אותה?

הנימוק בעד היה פשוט. העולם הזה (ושאר העיתונים) ליוו את דליה מזור אל החופה, וגם השתתפו בשימחתה עם לידת בתה.

דליה היא בת־בית בכל מישפחה בישראל. קיים יחס כימעט אינטימי בין קריינית־טלוויזיה, המופיעה בחדרו של הצופה, לבין הצופה עצמו. זהו יחס שונה מזה הקיים, למשל, בין קורא לעיתונאי, או בין מבקר־תיאטרון לשחקן־במה.

בעיתונות העולם החופשי, אין כל ספק כי הידיעה על הטרגדיה במישפחת לוין — מזור היתה מתפרסמת. בארצות־הברית, בבריטניה, בגרמניה ובצרפת, למשל, היו גם העיתונים המכובדים ביותר מקדישים לה ידיעה.

בארץ יש רגישויות אחרות. ואכן, היו נימוקים טובים שלא לפרסם. אולי זה יכול להכאיב — ולמה להוסיף על סיבלה של מישפחה? האם אין זו חדירה לצינעת־הפרט, גם כשמדובר בדמות ציבורית כה מוכרת?

הוויכוח נמשך, והפירסום נידחה מפעם לפעם. לבסוף הכריע גורם חיצוני. במערכת נתקבלו ידיעות על חרושת־שמועות, ש־הפיצה בחוגים רחבים — ודווקא בחוגים שבהם מצויה דליה מזור — כי הבת שלה נפטרה. חקירה שלנו העלתה שההיפך הוא הנכון. סיכויי הבת להחלים הולכים ומשתפרים.

החלטנו לפרסם, כדי להעמיד את הדברים על דיוקם. נדמה לי שזוהי הוכחה נוספת לכלל, שנתקלנו בו פעמים רבות: כי הפירסום עדיף תמיד על ההשתקה, כי ההשתקה יוצרת חרושת שמועות בלתי־נסבלת ואוירה ציבורית בלי־בריאה.

בדקנו את המצב היטב, נועצנו במיטב הרופאים המומחים למחלה הנדונה, ופירסמנו בסופו של דבר כתבה שלא פגמה — כך אנו מאמינים — בטעם הטוב.

בכל מהלך הדיונים לא התקשרנו עם דליה מזור ומישפחתה. סברנו כי במיקרה זה, אין להעמידם בפני הצורך להחליט ב־

מכתבים

התמדה — לא מטמורפוזה

נראה שאורי אבנרי עבר מטמורפוזה, מכנעני לציוני, בחותמו על המינשר של המועצה הישראלית למען שלום ישראלי־פלסטיני.

בפיסקה מס' 10 של המינשר כתוב: „מדינת ישראל תשמור על זיקתה הבלתי־ניתנת לעיקור לציונות ולעם היהודי ברחבי העולם."

בסיפרו מילחמת היום השביעי, מציג אורי אבנרי תפיסה כנענית לא־ציונית, כלומר שלילת הקשר מהרציפות ההיסטורית עם יהדות הגולה, ושאיפה להסתלבות במרחב השמי.

אולם בעיקרו של דבר, אם נעזוב את הדיקדוקים הסמנטיים, תבורך התמימות ופעילותו במשך כל השנים למען שלום ישראל־פלסטין. אין ספק שבגושא הזה מגיעה לו זכות ראשונים.

שמעון אירום, תל־אביב

● הקורא אירום ייטיב לעשות, אם יקרא שנית את מילחמת היום השביעי, בו טוען אבנרי שהציונות היתה תנועה מהפכנית מפוארת, וכי האומה העיברית החדשה היא חלק מן העם היהודי.

נגיעה על מיתר הרחמים

קראתי את הכתבה על דליה מזור הלוחמת על חיי בתה (העולם הזה 2009), ואני מוכרחה לומר לכם שהזדעזעתי. ולא־כל־כך מן הטרגדיה, שכן כמעט איש מאיתנו אינו יוצא נקי בתחום הזה, כמו מן חעובדה שמצאתם לנכון בכלל לכתוב על כך.

אני מתארת לעצמי שלהצדקתכם, במיקרה הזה לפחות, תאמרו — כמו במיקרים קודמים בעבר — שהאנשים שבהם מדובר הם בעלי עניין ציבורי. נכון, אבל יש גבול. לדעתי, הטרגדיה והכאב כאן הם אישיים לגמרי, וצריך היה לכבד את גבורתם של בני־הזוג הצעירים, ולא לעשות ממנה מטעמים לרחמיו של הלב היהודי המפורסם.

מה־גם שאיש אינו יכול לעזור להם אלא הם לבדם, ואולי גם הרופאים והמזל.

נורית רזין, תל־אביב

● תגובת המערכת — ראה איגרת לקורא.

טעות ב־19 מיליון

במאמר „החוק הנוצץ לוחם על נפשו" (העולם הזה 2006) היתה פיסקה כלהלן: „בבורסת היהלומים יש 400 חדרים. אם כל דייר היה משלם —5,000 ל"י לשנה במקום —150 ל"י, היה זה נותן הכנסה נוספת של 19.4 מיליון לירות."

חשבון אריתמטי פשוט מראה כי:

—4,850. = —150. — —5,000.

ו־ —1,940,000. = —400. × —4,850.

ולא 19.4 מיליון. אם לא היתה כאן טעות־דפוס, הרי שאינפורמיה כזאת היא מוטעית ומטעה.

אינני מתייחסת לתוכן המאמר. הייתי רק רוצה להאמין, בתור קוראת העיתון, כי טעויות כאלה אינן נעשות במתכוון מתוך גישה מסויימת לנושא, ומתוך רצון לסבר את עיני הבריות. בוודאי אין אנשים רבים הטורחים לחשב סכומים במיקרים כאלה, ונכון כי 19 מיליון מרשימים יותר מ־1.9 מיליון.

חנה כהנא, רמת־גן

● מה לעשות, וזו בכל־זאת היתה טעות־דפוס.

שיתפטרו בכבוד

האם הציבור הישראלי הוא כה נאיבי, להאמין למר רבינוביץ שאכן קיים צורך דחוף להודיע, מדי כמה חודשים, על שואה כלכלית המאיימת על המדינה, ועל־ידי כך להוריד את רמת־החיים בצורה דראסטית? הרי ידוע לאנשי האוצר במי הם פוגעים בראש־ובראשונה. לא במעלימי־מס, ולא באלה שעשו הון־תועפות במדינה אלא בעמלים ובשכונות־העוני. בוודאי ראה השר בטלוויזיה את האם חנאלצת להקביל את פני שלושה־עשר ילדיה עם מקרר ריק ושומם, בבית הדומה למלונת־כלב.

האם המיליארדים הרבים שנתבזבזו על דירות ריקות, היאחוזיות שחליבים יהיו להוריד, על תיעול בגוש דן, על התחנה המרכזית בתל־אביב ועל גנבים מבחירי העם, לא היו מספיקים לערוך סדר במדינה.

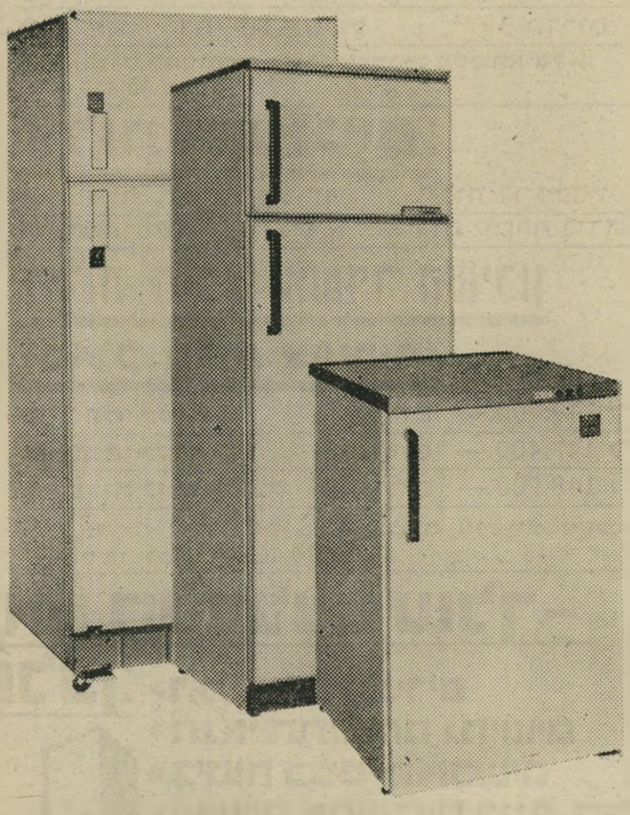
(המשך בעמוד 6)

המבט הראשון

בלכתך לקנות מקרר העונה על צרכיך. חפש את המקרר המתאים לך ביותר - מקרר תדיראן. חפש אותו בבתי המסחר המובחרים. המורשים מטעם תדיראן. בעד כספך אתה מקבל את האיכות. האחריות והשרות של תדיראן. אל תקנה מקרר לפני שראית ובדקת את מקררי תדיראן. ברי סמכא קובעים שמקררי תדיראן עולים באמינותם ובאיכותם על מקררים דומים מיבוא או מיצור מקומי.

להלן רשימה חלקית של בתי המסחר המורשים של מקררי תדיראן.

תל־אביב: סלון אלנבי 113, אלנבי 113. סלון מרכזי (בית אל־על), בן־יהודה 32. סלון לחיט, אבן־גבירול 20. קו אור, אלנבי 109. מחסן מכירות ארצי, בן־יהודה 77. פילפסון, ברזילי 2. סלון טוקיו, אלנבי 53. סלון גורן, אלנבי 111. קרור שרף, דיזנגוף 84. אליעזר אלקטרוניקה, ברודצקי 43, רמת־אביב. **ירושלים:** אלקטרו, בית יפו 72. הניג, לורנץ 10. **חיפה:** סלון 27 פיינגולד, הנביאים 27. **יפו:** מ. פינדר, שד' ירושלים 28. ברנדר שרת, רזיאל 28 (ככר השעון). לוי רחמים, בית אשל 3. **חולון:** אמדו בע"מ, סוקולוב 65. ערוסי, שנקר 44. **בת־ים:** כל־בו ליפשיץ, בלפור 33. אלקטרו ליין, עוזיאל 28. **נתניה:** סלון קסם, הרצל 30. **רמלה:** אסתר אוניברסל, ביאליק 2. **פתח־תקוה:** רדיו חנוך, מוהליבר 4. **רמת־גן:** גלה־120, ביאליק 58. סלון אביב, ז'בוטינסקי 71. **ראשון־לציון:** קשת יוסף, רוטשילד 1. ראשון לעולה, הרצל 75. ברנפלד אמנון, רוטשילד 39. **רחובות:** טיקטין, הרצל 125. אלון הנדסת אלקטרונית, רמב"ם 100. **אשדוד:** יעקובסון יעקב, רמב"ם 88. **קרית־גת:** טולי, מרכז מסחרי 42. **קרית־אתא:** זיגי רטר, זבולון 7. **עכו:** רייטן יהושע, בן־עמי 27. **נצרת:** שוקחה קמל, כביש ראשי נצרת. **טבריה:** שרות קירור סימון, הגליל. **צפת:** אחים בוכניק, ירושלים 75.

מקררי תדיראן

מקרר תדיראן 400 - המקרר בעל המבנה המונוליטי שתוכנן במיוחד לצרכי המשפחה הישראלית. זהו המקרר רב־המכר שתכולתו מירבית. מיוצר מחומרים בלתי מחלידים. ומרכב הגלגלים קבוע בגופו. להשיג ב־5 צבעים אופנתיים.

מקרר תדיראן 285 - הוא הדגם החדש, אידיאלי לדירות קטנות ומתאים במיוחד לזוגות צעירים ולמשפחות קטנות. במבנהו וביתרונותיו הוא זהה לדגם רב־המכר "תדיראן 400" אלא שמידותיו החיצוניות קטנות יותר שעה שתכולתו גדולה למדי.

מקפיא תדיראן 140 - הוא התוספת האידיאלית לכל מקרר. חוסך הוצאות וזמן על ידי הקפאת המזון לתקופה של חודשים רבים. מוצרי המזון נשמרים טריים תודות להקפאה העמוקה של מקפיא תדיראן 140.

תדיראן שיווק ושרותים בע"מ

תל־אביב: רח' קרליבך 27 טל. 285151 ירושלים: רח' שמאי 9 טל. 234867. 231315
באר־שבע: רח' הדסה 22 טל. 39526. חיפה: רח' ככר מאירהוף 5 קרית אליעזר טל. 539292

מקררים. מזגנים. טלויזיות. מערכות סטריאופוניות. רדיו למכוניות. סוללות. פנסים. מוצרי חאורה.

מכתבים

(המשך מעמוד 4)

ולחסל את חלק הארי של מעברות־העוני, שהן גם מישכנות־הפשע?

על ממשלת רבין כולה להתפטר בכבוד, ולפנות דרך לצעירי הדור, ואז יישמר זיכרונה לטובה בהיסטוריה הישראלית.

מ.פ., פתח־תיקווה

הכוכבת ורואה־הכוכבים

מזה זמן רב לא קראתי כתבה כה מרתקת וכה ציורית כמו הכתבה הגדולה על „מנהלת המדינה" (העולם הזה 2006).

לאה רבין
כל תמונה בול

הכתבה הצטיינה בחדירה לעומק גיבכי הווייתה, חייה, דרכיה ושאיפותיה של אשת ראש־הממשלה, ועל כך כה לחץ למערכת העולם הזה.

סיפור חייה הפוליטיים של הגברת ה־ראשונה של המדינה, לימד אותי עד לאן הידרדרה מנהיגות המדינה כאשר אשת ראש־הממשלה, היא ולא אחר(ת) שולטת במדינה, ועל פיה יישק דבר ובעלה.

גם התמונות שהתלוו לכתבה היו מרת־קות וניכר היה שבחרתם את התצלומים מתוך מיבחר ענק של תמונות שבמערכת. כל תמונה היתה בול!

ועוד אגב, בכתבה נוספת באותו גיליון התפרסמה כתבה מצולמת ענקית על ליל הכוכבים שנערך לכבוד יצחק רבין. הכו־תרת המוצלחת אמרה: „רבין רואה כוכ־בים". לדעתי, רבין רואה כוכבים גם בארץ.

ש. בר־חיים, ירושלים

טוב להיות קרוב לצלחת

כבר הרבה זמן ידוע, שהרדיו מרבה להשמיע פיזמונים של אנשים שקרובים לצלחת, בעיקר עובדי־רדיו. אבל הפעם הם התעלו על עצמם, בבחירת שיר לתחי־רות האירוויזיון.

בארבע השנים האחרונות זו לא הפעם הראשונה, ונדמה לי שגם לא השנייה, שנבחר שירו של מנור. השיר נבחר לתחרות על־ידי ועדה המורכבת מאנשי־רדיו, חבריו של אהוד מנור בעבודה, וכן צדוק צרפתי, שאיתו עבד מנור על כמה תוכניות פרטיות.

אני חושב שאין צורך לספר מה פירוש שיר לאירוויזיון מבחינת פירסום וכסף. לכל ועדת־מיכרזים יש תקנים כלשהם, אבל ברדיו לא קיימים החוקים המינימליים של פיקוח.

בבריטניה, למשל, לפני כמה שנים, ערכה המישטרה הבריטית חקירה קלה בבי־בי־סי בשאלת העדפתם של פיזמונים מסויימים, וכמה שדרנים־עברו בשידור ישיר לבית־הכלא. כאן זה לא יקרה, כי לא קיימים חוקים כדי לפעול. וכך, במשך שנים, נענש הציבור בשמיעת שיריהם של עובדי־רדיו וחבריהם של הצלחת, ואין מה לעשות.

מתי גריינבוים, תל־אביב

לנצל — לא לסגור!

ברצוני להתייחס לידיעה „מפלים את תימנע" („אתה והלירה", העולם הזה 2008), שבה נאמר, כי גם מיפעלי ים־המלח מפסי־דים, אבל אותם אין איש מציע לסגור.

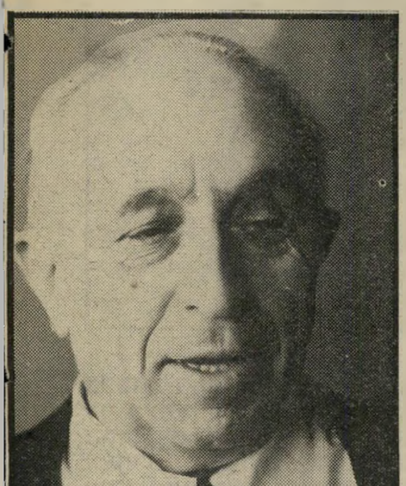
סגירת תימנע היא חבלה! אבל מוכרחים לשנות את התהליך ולעבוד בלי מיכרות, כפי שהצעתי עוד לפני שהלכו לבצע את התוכנית של השיטה, שהיא אחרי אמור־טיוציה מוסרית.

גם את מיפעלי ים־המלח צריך לשנות: את המלחים להפיק בשיטת הקפאה, ואת הבריכות והמלח שמצטבר בהן לנצל לקבלת אנרגיה סולארית.

אחרי שהיגשתי למנהל מיפעלי ים־המלח סכימה ותחשיבים הנדסיים ותרמודינמיים, שעבדתי עליהם חודשיים, קיבלתי את תשובתו:

„אקטואלי ביותר כיום הוא, כידוע, נושא האנרגיה, ופיתרונו חייב להקדים את כל האחרים. למרות המבוכה אשר כנראה שוררת עדיין ב„חלונות הגבוהים" שלנו, יש כנראה תזוזה מסויימת בלחץ הצרכים. ברצינות רבה מהרגיל מדברים כיום על מינהרה להובלת מי הים־התיכון לים־המלח, כהצעתך משנת 1946. וככל שלומדים את הנושא, מתברר, כי התועלת הנסתרת מ־פרוייקט זה רבה אף על הגלוי לעין.

„גם ניצול האבן הביטומינית נבדק כעת על־ידי אנשי־מעשה (למשל, על־ידי שילוב הייצור של צמנט פורטלנד ואנרגיה), וחב־רת מיפעלי ים־המלח תורמת כמיטב יכול־תה הדלה. עליך לזכור, כי כאשר חולקה העוגה הלאומית' על־ידי מי שחילק, הועיד לחברתנו פרוסה אחת בילבד, אולי גדולה מהפרוסות האחרות — אך מוגבלת ומוג־דרת היטב: ייצור אשלג והחומרים הקרו־בים לו בילבד!"

אלכסנדר זרחין
מחדלי המוסדות

מיכתב זה מעיד על מחדלי או חבלי המוסדות שלנו. על זה אמר הנביא: „שריך סוחרים וחברי גנבים." כי השיטות שהצעתי יספקו תוצרת שתהיה זולה פי 3־2 לכל הפחות.

אלכסנדר זרחין, תל־אביב

פרוטקציה לימין הקיצוני

כבר תקופה מסויימת שאני כותב אל העיתון ידיעות אחרונות, ואינני מוצא את מיכתבי בין המפורסמים ה„מאושרים". בר־צוני להבהיר שאת המיכתבים שלחתי — ואוסיף לשלוח — לא עקב רדיפת פירסום (רחמנא־ליצלן) — אלא שהכתיבה עצמה היא מעין קתארזיס. שכן, לא עובר יום מבלי שאחד, או יותר, מהמאמרים המת־פרסמים בעיתון זה יצליח להוציאני משל־וותי. והכתיבה, ההכנסה למעטפה והדבקת הבול, מצליחים יפה להפחית את הלחץ הפנימי.

מתוך מעקב אחר מיכתבי קוראים שכן פורסמו, הצלחתי לתפוס את העיקרון המנ־חה. אילו הייתי כותב בנוסח: „ברכות לגוש־אמונים, על החלטתם האמיצה להקים מאה (!) התנחלויות חדשות, חיזקו ואימצו ויהי השם עימכם!" או: „הבוז לכם ה־שמאלנים התבוסתנים! והבוז לך השר הנקרא בישראל יגאל, על בחירתם בעוכר־ישראל אבינרי (ימ"ש) לתפקיד כה רם במישרדך."

או, למשל: „תורד התוכנית ניקוי־ראש, וייסגר לאלתר שבועון־הזימה העולם הזה!" ולחילופין: „אבוי לכלי־התיקשורת, שמרי־אים לנו כל מיני רעות חולות, הומוסכסו־

רכוש עכשיו
לפני מס ערך מוסף!

דירות רווחה:

● **תל־אביב**	רח' ששת־הימים	פינת דרך לוד	3 חדרים
● **רמת־גן** *	מול קולנוע קסם	לשעבר	3 ו־4 חדרים
● **יהוד**	קרית־ביאליסטוק		3 ו־3½ חדרים
● **חולון** *	גבעת־הפרחים		4 חדרים
● **בת־ים**	רמת־הנשיא		3 ו־4 חדרים
● **רעננה**	רח' לוי אשכול		3 חדרים

* באתרים המסומנים בכוכב אפשרית משכנתא של עד —.60,000 ל"י.

וילות וקוטג'ים:

● **נתניה**	חבצלת השרון	וילות דו־מפלסיות
● **רמת־השרון**	נוה רסקו	וילות יוקרה בודדות

דירות לזכאי משרד השיכון

(כולל זוגות צעירים):

● **פתח־תקוה**	3 חדרים	—.149,400	ל"י
● **פתח־תקוה**	3 חדרים	—.147,400	ל"י
● **קרית ביאליסטוק** **	3 חדרים	—.148,900	ל"י

** באתרים המסומנים בשני כוכבים אפשרית משכנתא נוספת של עד —.10,000 ל"י.

אנו הקבלנים שלך -
ולכן:

* **המחירים סבירים**
* **תנאי התשלום גמישים**
* **ביטוח כספי הרוכשים**
* **שינויים אפשריים בעת הבניה.**

„רסקו" — תל־אביב,
רח' הר־סיני 1, טל' 62222

על רסקו אפשר לסמוך!

מכתבים

אלים זשאר מרעין־בישין. מדוע שלא ידווחו על הדברים הטובים?"

אילו כתבתי אליהם בסיגנון זה, אולי היה לי סיכוי, אילו הייתי ממתין לתורי אחרי אליקים העצני, או ד"ר ישראל צבי כנר ושאר הקוראים הוותיקים, השולחים מלוא החופן מיכתבים בנוסח הנ"ל, המתפרסמים מייד.

לדעתי, לא זו הדרך! אל מול עולם עויין ואינטרסנטי, ואל מול אוייב שהשינאה מושרשת בו כבר למעלה ממאה שנה, אין לנו סיכוי אלא בשידור־מערכות, בהתעלות על־פני שיקולים צרי־אופק וקיצריי־ראות, ולו גם במחיר הפגיעה במיעוט הקיצוני הבלתי־מתפשר — מימין ומשמאל.

יוסף כהן, ירושלים

אינני מוותרים!

בעיקבות ידיעה שפורסמה בעיתון אל־אנבא בתאריך 25/1/76, על כוונת הממשלה להפקיע אדמות בשטח קרוב ל־2069 דונם מאדמות כפר אל־מכר שעל יד עכו, זימנה המועצה המקומית בכפר ביום רביעי, 4/2/76, ישיבה שלא־מן־המניין בהשתתפות חברי־המועצה ובעלי־הקרקעות מבני הכפר הנוגעים בכך.

באותה ישיבה סיפרו אחדים מבעלי־הקרקעות, כי לאחרונה היה נסיון־פיוס בינם לבין מינהל־מקרקעי־ישראל בקשר להחלפת קרקעותיהם שהממשלה עומדת להפקיע, בקרקע שנמצאת בבעלות המינהל, ובאותו זמן בתחום השיפוט של המועצה המקומית כפר אל־מכר. אך המינהל דחה הצעה זו, בטענה כי אין הוא עושה עיסקות־חליפין.

כנס המשתתפים הסתיים בגינוי צעד הממשלה, והחליטו להביא את צדקת ענייננו לידיעת הציבור הרחב באמצעות הצינורות המקובלים, ולמוסדות הממשלה.

בהודעה נאמר כי: כל המתכנסים בישרד המועצה המקומית כפר אל־מכר, חברי המועצה ובעלי־הקרקעות שנוגע בהם עניין ההפקעה כפי שפורסם בעיתון אל־אנבא בתאריך 25/1/76, ולפי הזמנת המועצה המקומית ולאחר קריאת המודעה, שבה נאמר כי מינהל־מקרקעי־ישראל פירסם בעיתונות מודעה שתוכנה הפקעת כמה אלפי דונמים בגליל, ומתוכם שטח של 2069 דונם מאדמות כפר אל־מכר.

כולנו מגנים את החלטת הממשלה ומתנגדים להפקעת קרקעות כפריינו שאינם מספיקים לפרנסת פלאחיהן, בני כפר אל־מכר, ולכן אנו מבקשים את התערבותכם, על־מנת לעמוד לצידנו נגד הפקעת אדמותינו שהן סמל לקיומנו. ואנו, בני כפר אל־מכר, אין אנו מוותרים עליהן.

המועצה המקומית אל־מכר

לאינטלקטואלים של השמאל

יש לי הרגשה נוראית, שכל מיני נביאי־הזעם של השמאל והימין, או שהם אימפוטנטים או שהם מטורפי־מין. לא אלה, ולא

אברהם קופל
אל בתי־החרושת

אלה, ירדו לתוך בית־יציקה מלוכלך ומסוכן, או לבית־חרושת רועש ומשגע.

מי ביקש מהם לשאת את הדגל בשמנו? אנו לא מעוניינים לתת את גבנו לסולם שעליו הם מטפסים אל השילטון. אך אם הם כל־כך מאוהבים במעמד־העמלים, שיזנחו את בתי־הקפה שלהם וירדו אלינו, לבתי־החרושת.

ולא לשם הסתה או חלוקת עלונים, אלא לקריעת־תחת של שנים. אזי נאמין להם!

אברהם קופל, אנטוורפן

חצי מיליון לירות, וזה עוד לא הכל!

חמישה כדורי מזל יתגלגלו ביום חמישי בתוך מכונת ההגרלות המיוחדת של מפעל הפיס. אחד מהם יהיה כדור הזהב. ע"י לחיצה יקפוץ החוצה אחד מהכדורים. אם יהיה זה כדור הזהב, יתווסף סכום של מאה אלף ל"י לפרס הראשון בן חצי מיליון ל"י. אם יהיה זה כדור אחר, יעבור הסכום לשבוע השני ויצטבר לתוספת של מאתיים אלף ל"י (בסה"כ – 700,000 ל"י).

כך עשוי הפרס הראשון להצטבר עד סכום כולל של מיליון ל"י!

אם במשך חמש הגרלות רצופות לא יעלה בגורל כדור הזהב, תחל הצטברות גם בפרס השני, והוא עשוי להגיע עד – 600,000 ל"י! כן נוספו בהגרלת הפיס עשרות אלפי זכיות מיידיות בזוטא.

קנה עוד היום כרטיס פיס ותשתתף בהגרלת הזוטא המיידית ובהגרלת כדור הזהב החדשה.

תצוגת

כיורים, אסלות, אמבטיות, חרסינות, קרמיקה ואביזרים. פאר תוצרת איטליה.

מוזמנים לחזות לבונטין 1, תל־אביב.

ענק

המטבח, השרותים וחדר האמבטיה יראו כמו בדירות הפאר שבאירופה.

הדימיון והחלומות יהפכו למציאות נעימה, לאחר שתבקר אצל היבואן משה קטן בע"מ.

טל. 623978

ליולדת

אנחנו אומרים גם מה

לא לקנות

אצלנו:

- זול יותר
- שרות טוב יותר
- יעוץ טוב יותר

מבחר ענק של כל חנחוץ לתינוק, ממוצץ ועד מיטה

Baby

„ביבי" „BABY"
המלך ג'ורג' 45, ת"א

סוף טוב-הכל טוב
עם
משהו טוב
משהו שאוהבים

מוס
שוקולד
טנא
הקינוח המושלם

מעדן בלעדי נוסף של מחלבות "טנא נגה"

מוס שוקולד "טנא" – מוס שוקולד אמיתי,
טעים כל-כך ועדין... ממש תענוג.

מוס, זה מוס
(לא גלידה ולא קרם).
אולם, יש לאכסנו בקירור.

אך זכרי:
כדי ליהנות
מטעמו העשיר והנפלא-
יש להגישו לא-קפוא,
כשהוא רך.

משהו טוב, משהו מצוין.
מוס שוקולד של טנא.

מחלבות "טנא נגה" - מוצרי חלב טרי
טעם טנא - טעם טוב

פרסום אדמון בע"מ

הפרי המר של החי"כים

„דינמיים, צנועים, מראים דוגמה אישית, עושים את העבודה השחורה במקום אחרים." שבחים אלה, ואח־רים, מרעיפים לאחרונה כלי־התיקשורת על ראשיהם של שני חברי־הכנסת הצעירים, יוסף שריד (המערך) ואחוד אולמרט (הליכוד), בין השאר מייחסים להם את ביעור השחיתות בכדורגל הישראלי, וחשיפת נגע תאלימות ותופעת ה„פרוטקשן".

עם כל הכבוד לח"כים הנכבדים, האומנם כך הם פני הדברים במציאות ?!

יוסף שריד היה במשך שנים רבות נושא־הכלים של פינחס ספיר ז"ל, והשאילתה שהגיש לשר־התיטחון חקו־דם, משה דיין, בנוגע לסילוק קצין מכנס שבו מתח בי־קורת על משה דיין, היתה בבחינת הקש ששבר את גב הגמל, ולמחרת הגשתה התפטר שר־התיטחון. עד היום סבורים רבים שפינחס ספיר הוא שעמד מאחרי שאיל־תה זו.

כשהתכנס מרכז מיפלגת־העבודה לדיון בבחירת ראש־הממשלה החדש, לאחר התפטרות גולדה מאיר, התגייס יוסף שריד יחד עם פינחס ספיר ויוסף קלד־רון, כדי להבטיח את בחירתו של יצחק רבין. יוסף שריד, שציפה לגמול כלשהו מצידו של יצחק רבין, נתקל ביחס קריר מצידו של האחרון, שבאחת התזדמנויות אף אמר, בשיחה שבה הוזכר שמו של שריד : „תעזוב אותי מיוסי שריד."

במיפלגת־העבודה רווחת סברה ששריד המאוכזב חו־תר להפלתו של רבין, ובסערה האחרונה שהתחוללה סביב פרשת סבסטיה היה שריד בין התוקפים החריפים ביותר של ראש־הממשלה.

לפני כשנתיים עבר ח"כ יוסף שריד לגור בקריית־שמונה. היו שטענו שזהו סתם תכסיס־פירסומת. אולם לאחר ששריד נשאר במקום ולא עזב, הסכימו גם הספ־קנים ביותר שזהו צעד של דוגמה אישית. מעניין שאיש לא חשב על ההנחה שיוסף שריד, כאדם המרחיק ראות מבחינה מיפלגתית, ייתכן שרוצה לבנות לעצמו מאחז פוליטי שם, בעיקבות הצעת־ההחלטה שעברה כבר את הקריאה הטרומית בכנסת, בדבר שינוי חוק הבחירות מיחסיות לאיזוריות.

אחוד אולמרט, בדומה ליוסף שריד היה אף הוא, תקופת־זמן ארוכה, בבחינת נושא־כלים לראש המרכז־החופשי, שמואל תמיר. לאחר הרכבת רשימת־המועמדים של המרכז־החופשי לכנסת התישעית, עבר ביניהם חתול שחור, לאחר שאולמרט דורג במקום שנחשב לא־ריאלי כמיספר 36 בליכוד, ו־4 ברשימת המרכז־החופשי (אחרי תמיר, שוסטק ונוף), בעוד היה בטוח שידורג לפני עקיבא נוף.

רק בעיקבות מילחמת יום־הכיפורים והאכזבה מ־המערך, שבגללם חלה עלייה גדולה במצביעי הליכוד, נכנס אחוד אולמרט לכנסת.

אולם חוא „לא שכח" לתמיר, ובמילחמה הפנימית שאותח ניהל תמיר נגד חברו שוסטק, ניצב אולמרט לצידו של שוסטק. בסופה של מילחמה זו התפלג המרכז־החופשי, כששמואל תמיר ועקיבא נוף נשארים כמרכז־החופשי, בעוד אליעזר שוסטק ואחוד אולמרט מקימים את המרכז־העצמאי.

ח"כ שריד ואולמרט קיבלו את עיקר פירסומם לאחר „מילחמתם" לחבראת הכדורגל הישראלי.

סיומה של עונת 75־1974 בליגה הלאומית לכדורגל היה סוער. תופעות האלימות במיגרשים הפכו מחזה רגיל, ושמועות על הטיות משחקים הילכו תדיר בין חובבי הספורט.

בסיומה של העונה נקבע, כי הקבוצות בית"ר ירושלים ומכבי פ"ת יירדו לליגה א'.

ועדת־הספורט של הכנסת, שבה חברים שריד ואול־מרט, התכנסה לדיון במצבו של הכדורגל הישראלי, ובאן התחיל מחול־השדים המפורסם של קיץ 75'.

אוהדי בית"ר ירושלים, שטענו שקבוצתם ירדה שלא־בצדק וכי היו הטיות־משחקים (הכוונה בעיקר למישחק־המחזור האחרון), שבו הביסה בני־יהודה את בית"ר ת"א בתוצאה 5:1), התכנסו להפגנה מול בניין הכנסת. כשהסתיימה ישיבת ועדת־הספורט, יצאו ח"כ שריד ואולמרט אל המפגינים וקראו : „אל תדאגו, בית"ר ירושלים לא תרד."

למרות שהדיון על הטיות־משחקים הוא באחריותה הבלעדית של ההתאחדות לכדורגל, ועוד לפני שהובר־ר אם אומנם היו הטיות־משחקים, כבר חרצו שני הח"כים הנכבדים את דינה של הליגה הלאומית.

עברו שבועות מיספר של דיונים בהתאחדות לכדו־רגל, ובסיומם הובר כי אין כל הוכחות ממשיות להטיית המישחק בין בני־יהודה לבית"ר ת"א. התיק נסגר, ובעיקבות סגירתו נקבע כי דירוג הליגה יישאר כפי שהיה, כלומר, בית"ר ירושלים ומכבי פ"ת יור־דות מהליגה.

מי שחשב שהחלטה זו השפיעה במשהו על שני חברי־הכנסת, טעה טעות מרה. מאחר שבני־יהודה זוכתה ולא תרד, ומאחר שבית"ר ירושלים חייבת להי־שאר בליגה, אליבא דח"כ אולמרט, הרי הפיתרון היחידי הוא הקפאת הירידות והקמת ליגה בת 18 קבו־צות. יחד עם החלטה זו החליטה ועדת־הספורט ש־50% מחברי הנהלת ההתאחדות לכדורגל יימונו על־ידי גוף ממלכתי, קרי ועדת־החינוך ושר־החינוך.

שתי החלטות אלה הדהימו את הרחוב הספורטיבי, כיוון שמשמעותן המעשית היא הפקעת זכות־ההחלטה מידי ההתאחדות־לכדורגל. „זהו הרס הכדורגל היש־ראלי," התבטא בחריפות היו"ר־לשעבר של ההתאחדות לכדורגל, מנחם הלר. „כופים עלינו מישטר טוטליטרי בכדורגל," זעם עזריקם מילצ'ן, ממלא־מקום היו"ר. ההתאחדות־לכדורגל החליטה להילחם בכל האמצעים שברשותה נגד ההחלטות השרירותיות.

אולם כאן החל תהליך מוזר. שריד ואולמרט היו הפעילים העיקריים בוועדת־הספורט, כך שברור שמס־קנותיהם התקבלו על־ידי שאר חברי הוועדה. לוועדת־החינוך, אליה הועברו המסקנות, היו הסתייגויות, אולם מאחר שפסילת המסקנות כמוה כהבעת אי־אמון בוע־דת־הבת שלה, היא קיבלה את המסקנות והעבירה אותן לשר־החינוך, אהרון ידלין. שר־החינוך בדק את הנושא, ועמד על המשמעויות החמורות של מסקנות הוועדה, וגם פירסם את הסתייגויותיו ברבים. אולם גם הוא לא רצה להחזיר את המסקנות לוועדה ולהביע בכך אי־אמון בח, לכן קיבלן והעבירן להתאחדות־לכדורגל.

בקרב חברי הנהלת ההתאחדות היתה אחידות־דעים מוחלטת נגד המסקנות. אולם מכיוון שחבריה ידעו שאי־קבלת ההחלטות כמוה כהכרזת־מילחמה על שר־החי־נוך, לא נותרה להם ברירה, וכקפואי־שד הצביעו בעד המסקנות שהם עצמם היו מודעים לסכנה שבהן.

שום אישיות ממלכתית לא פצתה פיה נוכח תעלו־ליהם של שריד ואולמרט. איש לא זעק נגד התער־בות השרירותית בענייני ההתאחדות־לכדורגל, שהיא גוף ולונטרי. איש לא התייחס לעובדה שהיתה ידועה לכל חובב־כדורגל בישראל, שאחוד אולמרט הוא אוהד „שרוף" (כדבריו) של קבוצת בית"ר ירושלים, ושיוסף שריד הוא תושב קריית־שמונה, ובעצם הקפאת הירידות הציל את קבוצת הפועל קריית־שמונה מירידה לליגה ב'.

שריד ואולמרט לא מצאו שום סתירה בעובדה שהם־עצמם החליטו על גורל „קבוצותיהם". שני חברי־הכנסת לא ניסו כלל להסביר את אהדתם לקבוצותיהם, והם באו על גמולם לפני כחודש. בטרם החל המשחק בית"ר ירושלים — מכבי נתניה בימק"א נקראו שני חברי־הכנסת אל המיגרש, ולחצו ידיים לקול תרועות הצו־פים, עם הנהלת בית"ר ירושלים ושחקניה (אגב, ח"כ אולמרט הוא אורח־כבוד בכל מישחקי בית"ר ירושלים). ימים יגידו אם יצליח הכדורגל הישראלי להתאושש מהמכה שהנחיתו עליו שריד ואולמרט.

אינני בא לטעון שכל מה שעשו ח"כים אלה היה שלילי, היו להם בהחלט גם פעולות חיוביות, אבל היה רצוי שכלי־התיקשורת ימתנו קצת את השבחים המורעפים על ראשיהם. ואשר לכל אלה שהחליטו ששריד ואולמרט מאפילים על אורי אבנרי ושמואל תמיר, כדאי שיזכרו שאלה האחרונים היו חוקרים כל עניין על־בוריו, לפני שהחליטו לעלות על בריקאדות.

ציון דלל, פתח־תיקווה

מה מסעיר את השומר־הצעיר

יכריח השומר־הצעיר את הנהגתו ומיפלגתו, מפ"ם, לחזור למעורבות !

מכורה / בעורקי זורם דמך / בעיני דימעותייך. / מה כבדות הן. / קצתי בכל תהילות הגבורה / מכורה, / ממוקשת פצועה ואבלה. / אלך בתוך משאת־נפשך, / בלב אותב גם אם יתומה שעתי / ויומי פני סגריר, / ובדידות מזהירה חובקה זוהר לילי / אכרות ברית־שלום על דלתות נופך.

אוהבך רכה ברגשות אוהבים / כשירי אימהות לבנים בפיתחי החיים / אטפס על גג רוממות רוחך / יחף משאנות־ניצחון וחרב־מילחמה / ואת כל עוצמת חיי הגועשת / אהפוך לעשת הריעות / ואלחץ את כפות ידידי בני־ערב.

נפשי השתוויה אחווה / תילחם באלה השותים משקה שיטנה / עד ילהט שחר האביב מכורה / אזי כל תמציתך אמצה עד תום / מהותך תהיה לי זקופה מחום אנושי / ואקרא לעמי בקולי הלוחט. אותו אשר אוהב / בימי שימחתו כבימי מכאובו / היצמד לשלום.

■ ■ ■

כל פתי יאמר לך שמצבנו הוא בלתי־נסבל, והמאור־עות האחרונים החגים מעל לראשינו והאוכלים בעמנו הרצון להאמין באותם ערכים נאורים, שהיו בשעתו מזון לאמונה, דומה שהתנפצו והושלכו לעבר כל פסימיסט שציפה להם.

האמת הלוחמת, שאינה נכנעת לפשרות, ניצבת בשער ודורשת מבניה שלא לאכזבה. ברגעים שבהם ההתייחדות עוטפת אותך, אה מרשה לעצמך לחיות חצוף ולפרוץ בחמת־זעם את חומות השקרים המוסכמים, ולהעמיד לדין מוסרי ופוליטי אנשים מסויימים שבגין שותפותם העיוורת עם מדיניות האיוולת ממשיכים לשטות ולחתל בחברה הישראלית.

מיפלגה המשלמת את מס־השתיקה ועוברת לסדר־היום, לא ראוי לה שתישא את כתר היושר. הייתי רוצה לראות את התנועה הקיבוצית מחדשת את נעוריה ומת־ייצבת בשורה הקידמית של המעורבות בחיי עמה. לא ייתכן שמיסגרת זו לא תדע לנקוט עמדות סוציאליות ופוליטיות בשעה שהארץ כורעת מצער. חנוער הקיבוצי חונך על ביריכי מורשת אבותיו, שידעו בחייהם זעם סוער וסוחף, אחריות אנושית כלפי האדם, ודבקות עיקבות בערכי תנועת־העבודה.

אינני חושב שנכון הוא שאזרח במדינת־ישראל צריך להחריש. מתפקידו לפקוח עיניו ומדי־פעם לתת לעצמו דין־וחשבון. כל שכן, לאור המציאות הטראגית הפוקדת אותנו עתה.

בארץ יש רתיעה מן התגובה המחאתית, ולכן יש סיבות. התימסד הישראלי, הן התרבותי והן הפוליטי, מנסה לנטרל כל פרוטסט, שהוא במהותו אנאליטי, כלפי המישטר והמימשל. דוגמות של ביקורתיות ישנן לרוב בעולם הרחב. לא אחת אתה קורא על כך שסטודנטים וצעירים במישטרים ריאקציוניים ניצבים עם סיפרי־לי־מוד מול קני־הרובים של המישטרה, זועקים : „חרות" ו„שלום". והמוטיב הזה בלהטו של הדור הצעיר אינו מפתיע. הוא בהחלט לגיטימי, משום שהוא ממשיך את מסורת קודמיו.

מכאן נובעת המסקנה חעצובה, המלמדת אותך להבין שהציבור הישראלי מפגר בכל הקשור לכל לוחם במציאות מתה מערכים אנושיים. כי גם הדור שחי במדינת־ישראל בשנים מסויימות היה ראש־חץ שנשא על כתפיו את השליחות, שלרוב היו לה פנים חיוביות. במה הדברים אמורים ?

מעורבות פוליטית עם שאלות נוקבות ואחריות סו־ציאלית לגורל מראהו של העם.

אני חושב שהתשובה היחידה ועצם הביטוי למצי־אותנו העקובה־מדם, חייבים לבוא מתוך הבית. כל זמן שהצעירים בישראל יבינו שהם האוואנגארד (חיל־החי־לוץ) ליצירת דפוסי־חיים אחרים, שיהיו משוחררים מלאומנות, משילהוב יצרי־מילחמה, ויובילו את עצמם לקראת המסקנה שהם חיים במיזרח־התיכון, במחיצת העם הפלסטיני.

כל עוד לא ייווצר הדיאלוג, על בסיס של דו־קיום צודק, ואם לרעיון זה לא יירתם הקול הרועם של בני הארץ הזאת, נגזר עלינו לחיות בצל תאימה — לעד !

אלה, שטיפחו את תודעת הסופרמניות לאחר מיל־חמת 67', הם גם הובילו אותנו במישרין לקראת דחיקת הערכים האנושיים לשולי המחשבה. הם הלעיטו אותנו בשובע של סיפוק־עצמי, טיפחו פסיכוזה של עושר, חת־עלמו מכל רצון למצות את המכסימום האפשרי במישור המדיני, על־מנת להגיע לשלום עם שכנינו.

לדידי, אמנות המחאה אינה זרה לי. בחורי הקיבוץ חונכו על ביריכי שירתם של ברטולט ברכט, אלכסנדר פן ועל „הנפש הקסומה", „זיאן כריסטוף", „טיל אולנ־שפיגל" ו„אנשי פנפילוב". כשאתה חרד לגורל קיומך, הנשק המסוכן ביותר הינו זה חנושא את תווית הפא־סיביות. השינוי חייב לנשום מכל חלקה בארץ הזאת.

לדעתי, הוא יושב רק בתנאי אחד : שכל בעלי הרצון הטוב במדינת־ישראל יתלכדו לקראת המשימות שהן הנאצלות באופיין, כגון צדק חברתי ושלום צודק.

המילחמות לוקחות, לדאבון־הלב, מן התנועה הקי־בוצית את פאר חבניס, אך לא פורמות את המשך הא־מונה בארץ הזאת. הקיבוץ חייב להחזיר לעצמו את חפונקציה הראשונית שמילא בשעתו באופן אקטיבי, בכל הקשור לגורלו ולגורל החברה בישראל.

ברגע שיאבד את המצפן לקיומו, אזי כל מיפעלו, לדעתי, לשווא.

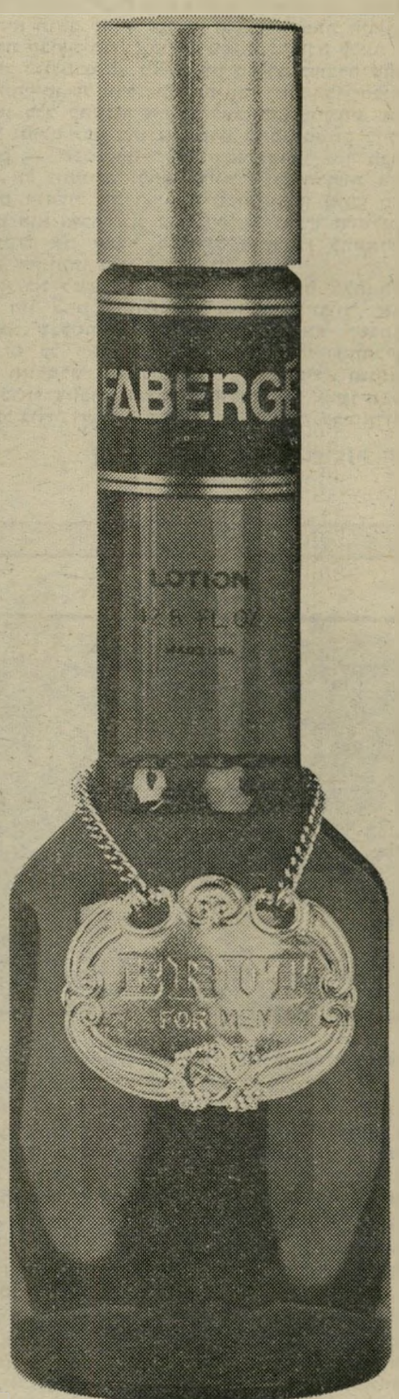
יבי, תל־אביב

Brut לגבר האמיתי

by faberge

אחרי גילוח...
אחרי מקלחת...
אחרי הכל!

Faberge לאוהבי החיים

משווק ע"י "לון", להשיג בפרפומריות המובחרות

הסוסים שיוציאו את עם ישראל מן הבוץ

רבין רבינוביץ

צדוק גלילי

אלמוגי פרס

משל זרמי

זהו הפורום המוביל החדש שיחליט על גורל המדינה

גולדה מאיר רוכבת שוב

מאת **אלי חבור**

„אמא'לה!" צועקים פעוטות כאשר חוטמם זב או חיתוליהם רטובים והם מרגישים אי־נוחיות.

„אמא'לה!" בוכים ילדים כאשר הם נתקפים בסיוטי־לילה המעוררים בהם חרדה.

„אמא'לה", זועקים גם מבוגרים, במצבים של כאבים־חזקים מנשוא או אימת־מוות.

זוהי תופעה בסיסית ידועה מתחום הפסיכולוגיה של האישיות. דמות־האם קשורה בתת־ההכרה של כל אנוש בתדמית המושיע־הפלאי. בהיותה מקור־האספקה הראשוני של מזון, חום, אהבה וביטחון, מגלם עצם תוארה בלבד את הצרכים הפיזיים והנפשיים היסודיים ביותר.

משום כך אין חזעקה „אמא'לה" מבטאת דווקא קריאה לאם ספציפית. זוהי זעקה בלתי ראציונאלית, חמושמעת גם מפי קשישים שאיבדו את אימהותיהם בילדות, או מפי אנשים שלא הכירו את אימם מעולם. היא מבטאת יותר מכל מצב של לחץ, מצוקה וחרדה, וקריאה נואשת לעזרה כדי להיחלץ ממנו.

זה היה בדיוק המצב אליו נקלעה בשבוע שעבר הנהגת המדינה. בהעדר כל פיתרון ראציונאלי באופק, אף לא לאחת מבעיותיה המעיקות של המדינה, נקטה הצמרת הפוליטית המנהיגה את המדינה בפיתרון הפרימיטיבי הבדוק ביותר. היא צעקה: „אמא'לה!"

היתה זו קריאה לעזרה לדמות־אם קולקטיבית. אלא שהקריאה לא היתה מופנית לדמות אם מופשטת. היא נזעקה לעברה של דמות־אם מסויימת ומוגדרת מאוד: סבתא ישישה וחולנית, שבעוד חודשיים, אם ירצה השם, תחוג את יום הולדתה ה־78 — ראש־הממשלה המודחת של ישראל, גולדה מאיר.

הדבר מצלצל כמו בדיחה מאקברית. בדור בו נעלמים אחרוני הדינוזאורים של הפוליטיקה הבינלאומית לא רק מהזירה הפוליטית אלא מעולם החיים, נקראת בת־דורם של הקיסר חיילה סילאסה או הגנרליסימו פרנקו, להושיע את ישראל באחד ממשבריה חקשים ביותר. מוצג כמעט־מוזיאוני נקרא מחדש לחרוץ גורלות של מיליוני אנשים חיים.

גולדה מאיר נקראה לחזור וליטול חלק בפורום הבכיר של מיפלגת העבודה. פורום זה אמור להיות מעתה הצוות המוביל הארצי החדש של המדינה, במקומו של הטריאומוויראט רבין־

(המשך בעמוד 30)

ZOO

העורך והמייסד הראשון:
ד"ר מלכיאל זוארץ ז"ל
ממשיכי דרכו יבל"א:
חנוך מרמרי, קובי ניב, אפרים סידון

דבר המערכת

הכל שלילה?

נדמן לי השבוע לעיין בכמה מ„עתונינו" ונדהמתי.

שכן בכל עמוד ועמוד מדפיסים „עתונינו" אך ורק את השלילה —

„שלילה לדורס ילד ובורח", „שלילה לנהג משאית קטלני", „שלילה לאופנוען משתולל", שלילה, שלילה ורק שלילה.

ומעיון קל ב„עתונינו" נדמה לך שאומנם הכל בארץ שלילה.

והחיוב היכן?

כלום לא יכולים „עיתונינו" לכתוב, ולו כזית, על קבלת רשיון־הנהיגה ולא על שלילתו?

והתשובה, לצערנו, שלילית.

גב א. צאוד בן

כתבנו המשוטט מספר את האמת על חיי היורדים

היורדים לחיי עצמם

יוסף ט. (לא נגיד שמות) הוא אד־ריכל מצליח בעיירה ליאז' שבבלגיה. למישפחתו וילה דו־קומתית בת 420 מ"ר, 6 מכוניות פרטיות, יאכטה, טבח סיני, משרתת כושית, עוזרת מרוק־אית — לכאורה מכל טוב.

אך אויה — כל בני המישפחה (יו־סף, אשתו רינה, בניהם גיל ודניאל) — כולם קטומי אצבעות.

מסתבר שהמתח התחרותי של ההצ־לחה והרדיפה המתמדת אחרי הכסף הביאו את משפחת ט. אל עצבנות לא־תתואר.

„בתחילה כססנו צפורניים," מספר דניאל בן ה־12, „אבל אחר־כך המתח גאה ולא יכולנו יותר." התחלנו ללעוס את האצבעות מרוב עצבים, ועכשיו נשארנו עם 3—2 פרקי־אצבעות בכל יד, ואם לא נחזור לארץ, גם זה ייעלם תוך שנה!"

אז אני שואל אתכם — זה כדאי?

למישפחת ז.ע. (לא נגיד שמות), החיה בעיירה קופנהגן שבדנמרק, שר־שרת־חנויות משגשגת.

לכאורה לא חסר למישפחה דבר — כסף, מעמד, מכוניות, מטוסים, חופ־שות אין־ספור — הכל.

אך האומנם?

כשבאתי לראיין אותם, מצאתי את המישפחה „המאושרת" יושבת בסלון המרווח, וכולם מאוננים בקצב רצחני, וכך זה נמשך לכל אורך הראיון שנמ־שך כשלוש שעות.

מספרת האישה, כרמלה: „בהתחלה שבאנו לכאן היה נהדר. ממש נדהמנו מהשפע ומהחיים הקלים. אלא שאחרי כמה שנים החלה המתירנות הנוראה כאן לתת את אותותיה, ומאז אנחנו לא עושים כלום — רק מאונ־נים. קמים בבוקר ועד שהולכים לי־שון לא מפסיקים לאונן. הבית מלא זרע, ואין מי שינקה. זה ממש נורא!"

אז אני שואל אתכם שוב — זה כדאי?

בעיירה סאן־פראנציסקו שבמערב ארצות־הברית התמקמה מישפחתו של פרופסור דני (לא נגיד שמות). הבית

הזוהר מזריח — השעמום נוראי

נאה, הכלים נאים, ואף האישה נאה. אך האם רחבה דעתו של דני?

„בתחילה הכל היה טוב ויפה זה היה ממש נפלא לעומת התנאים שהיו לנו בארץ. תוך שנה היה לנו כל מה שאפילו לא חלמנו עליו בארץ. ואז זה התחיל — הסמים. השיטה היא פה לתת לך את הכל, ואז אתה משתעמם, שום דבר לא מעניין אותך יותר... ואז באים הסמים. הדבר היחידי שמעניין אותך זה לבלוע, לעשן ולהזריק סמים — מכל המינים, הצבעים ומצבי־הצבי־רה. זה השיטה שלהם — להעניק לך את כל השפע, להביא עליך את השי־עמום ואז — למכור אותך כפרי בשל לאלוהי הסמים. וכך היום אנחנו — אני, אשתי והילדים — מכורים ל־17 סוגים שונים של סמים קשים, וגם זה ביום טוב."

אז אני שואל אתכם פעם אחרונה — זה כדאי?

לא, רבותי, זה לא כדאי. הרבה יו־תר טוב לגור באוהל דל כמולדת מא־שר באר־מון־פאר בנכר, ושלוש ה־מישפחות הללו מכיחות זאת יותר מכל.

גילוי דלעת

האמת - מול עיוותי „כלבוטק"

בתוכנית „כלבוטק" ששודרה בטלוויזיה הוצגו עובדות מקוטעות ש־השמיצו שלא בצדק את חברת א. ר. ה. ב.

חברת א. ר. ה. ב. רואה במישדר זה שערורייה ציבורית, המחייבת חקירה יסודית.

כיוון שהנהלת הטלוויזיה סירבה לאפשר לנו להופיע בתוכנית, אנו נאלצים להביא עובדות אלה בפני הציבור בדרך זו.

(1) מאז מאי 1948 הפעילה חברת א.ר.ה.ב. שתי רכבות־אויר הפועלות 24 שעות ביממה (כולל שבתות וחגים).

(2) ריכבו של מר עם ישראל, אשר תלונתו שודרה ב„כלבוטק", נתקע ביום 8 באוקטובר 1973 בשעות הלילה, כאשר מרבית שירותי־הגרירה סגורים.

(3) מאחר שלא עלה בידו להתגבר על התקלה בכוחות־עצמו, פנה עם ישראל למוקד א.ר.ה.ב. וקיבל מייד שירות לגרירת עמו מצומת המיתלה לפאיד.

זאת ועוד,

(א) מר עם ישראל הוא מטריד ותיק, הפונה למוקד א.ר.ה.ב. בשעות הלילה המאוחרות בקריאות היסטריות, כאשר המדובר הוא בתקלות בפנס בלבד.

(ב) מר עם ישראל מפגר בתשלומיו.

(ג) מר עם ישראל נוהג להתפרץ מדי־פעם למישרדנו ולאיים על העובדים.

(ד) בנצלו את העובדה שאחיו עובד בחברתנו, מנסה מר עם ישראל להתערב בבחירות להנהלה. עם זאת, ולמרות כל האמור לעיל, זכה מר עם ישראל לשירות אדיב, לגרירות ולשטיח־גומי חינם.

(ה) הגורר קיסינג'ר שקיבל את הקריאה הטלפונית הראשונה, ביקש מעם ישראל להתקשר לתורן הגרירה מר שלזינגר, והוסיף: אם האחרון לא יוכל בשום־אופן לצאת לגרירה „אשמח אני לתת את השירות".

קטע זה מדבריו לא שודר משום־מה...

חברת א. ר. ה. ב. מבצעת מאות גרירות בשנה, לשביעות־רצונם של עשרות עמים. נמשיך במאמצינו ובהשקעותינו לשיפור השירות וייעולו, לשביעות־רצונו של ציבור האומות.

הנהלת א.ר.ה.ב.

שירותי גרירה עם

הארץ

ממישנתו של מייסדו —
A. חבל אחיך!
B. אדם אביך!
מי אתה?
ד"ר זוארץ
(בחידתו „מי האיש?")

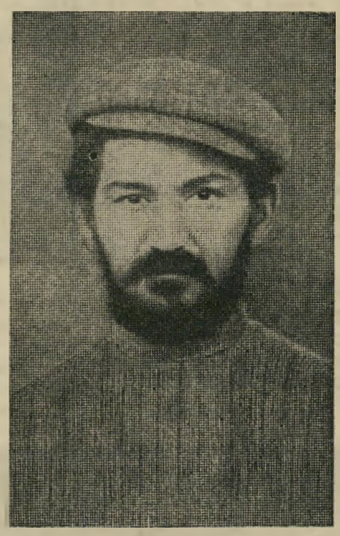
במיסגרת המאמצים לריענון המפלגה:

גולדה חוזרת לפעילות ב„עבודה"

צפויה גם תשובה חיובית של ברל כצנלסון ● ייתכן כי ארונו ישתתף כבר בישיבה הקרובה ● שוקלים פנייה גם להרצפלד

מאת ד"ר מ. זוארץ ז"ל

שובה של הגב' גולדה מאיר ל„פורום המוביל" של מיפלגת־העבודה, מהווה, לדעת פרשנים, אור ירוק לחידוש פני התנועה, ולשילובם של רבים ומובים שפרשו זה־מכבר מפעילות פוליטית במיסגרת המיפלגה. מוזכרים שמותיהם של החברים הרצפלד, בן־צבי, גורדון, ביילינסון ואחרים, שגזרו על עצמם שתיקה.

השלישיה הפורצת מאירסון—כצנלסון—ביילינסון שבה לזירה המדינית. בתמונה: ברל כצנלסון שיוביל בחוד, כשמאירסון וביילינסון מרכזים.

בישיבה הקרובה שתתכנס בבית־הקברות בכינרת לדיון במצב הכלכלי צופים קוורום מלא של ותיקי התנועה ומייסדיה.

פרשנו מוסיף: שובה של הגב' מאיר מעיד על כי צפויה לנו הנהגה חדשה ודינאמית, וכי הטריומוויראט גולדה־גלילי־פרס עומד לחדש את ימי הזוהר של 73־1969 תקופת העוצמה של מדינת־ישראל ומיפלגת העבודה.

נדונה גם האפשרות לביטול התקופה שבין שלהי אוקטובר 1973 לראשית 76' וכן שוקלים את מינויו מחדש של ידלין למזכ"ל העבודה.

הגב' מאיר חזרה והדגישה את תמיכתה האיתנה במיסמך גלילי ובביצור קו בר־לב והוסיפה כי לדעתה אין פלסטינים, ומי שמעוניין לדבר איתנו יכול לטלפן, אנחנו ממתינים. כמו כן בכתה.

קרא בעמ' 3:

„אם שמי היה גולדשטיין
אף אחד לא היה
מתייחס לטלפונים שלי"
(ראיון עם אודי דיין)

קרא בעמ' 4:

„אם שמי היה גולדשטיין
אף אחד לא היה
מתייחס לסרטים שלי"
(ראיון עם אסי דיין)

א. לפני שלוש שנים

געוואלד!

אל תתנו למצריים נשק סוביייטי!

המצרים מקבלים נשק מרוסיה בלי הגבלה. כל יום מגיעות למצריים רכבות אוויר וים, וכולן טעונות נשק קומוניסטי המיועד להשמידנו. טנקים ומטוסים וטילים ומערכות מתוחכמות. צריך לזעוק! צריך למחות! צריך להסביר.

אין למי להסביר. אף אחד לא מקשיב. הרוסים ניתקו את היחסים איתנו, והם יעשו הכל כדי לחסל אותנו. הם יזרימו הנה כמויות אדירות של נשק, כדי לסדר את האמריקאים. מה איכפת להם אם נושמד? הושיעו! הצילו!

אילו היו המצרים מקבלים נשק אמריקאי, היה המצב שונה. האמריקאים היו יכולים לפקח על זרימת הנשק למצריים, והיו מחזיקים את סאדאת קצר. רוצים את האמריקאים! האמריקאים יעשו כאן סדר! תנו את האמריקאים — סלקו את הרוסים. בחייכם!

ב. אחרי שלוש שנים

געוואלד

אל תתנו למצריים נשק אמריקאי!

העליונות הטכנולוגית שלנו תיעלם. מה יהיה? כל יום יגיעו למצריים מישלוחי נשק אמריקאי. טנקים, מטוסים, טילים. נשק אמריקאי נגד ידידי אמריקה. נשק אמריקאי נגד נשק אמריקאי. נשק אמריקאי להשמדתנו. צריך לזעוק! צריך למחות! צריך להסביר.

אין למי להסביר. אף אחד לא מקשיב. אמריקה מנצלת את המצב באיזור לאינטרסים שלה. אמריקה מנסה לדחוק מכאן את הרוסים ומשתמשת בנשק כאמצעי־לחץ. לחץ גם נגדנו. הושיעו! הצילו!

אילו היו הרוסים באיזור, היה המצב שונה. היינו יודעים שאמריקה לצידנו, והיינו מחזיקים את סאדאת קצר. רוצים את הרוסים — סלקו את האמריקאים. בחייכם!

לכל המעוניין

אספן־מצוות מרחובות

מוכן להחליף מיצוות משולשות מאוסטרליה במיצוות שבין־אדם־לחברו עם שובל.

לפנות בהקדם.

לדיין תודה
לדיין ברכה

דיין לשלטון!

דיין! דיין! דיין!

דיין יבער הנגע

מדוע לא דיין? דיין יחסל הבצורת

יש אים מתאים־דיין

התשובה:

מ. דיין

האלטרנטיבה - דיין

עוז לדיין בטרם פורענות

אלה חלק מן הכותרות למאמרי־המערכת שהוצעו לנו עד כה.

האם יש לך הצעה טובה יותר?

כתוב אלינו!

„היום הזה"

עיתון יומי. העורך: (תתפלאו) מ. דיין

שולמית אלוני הוצעה כשרת־המישטרה.

ורבין הגיב בכתב במילה אחת ושני סימני קריאה: „לאוו!"

זיוליים גרקו מלכת השנסון הצרפתי, עמדה במרכזה של מסיבת־קוקטייל שאירגן למענה האמרגן מיקי פלד. אורחים במסיבה היו הרמטכ"ל, רב־אלוף מרדכי („מוטה") גור, שבא בלבוש אזרחי (למעלה) והשחקנית גילה אלמגור, שהצטלמה עם ז'וליט ועם מנצחה, ז'ראר ז'ואנסט, שהעיר את תשומת־ליבן של השתיים לדימיון המפתיע ביניהן.

■ עמוס חוויות משירות־המילואים האחרון שלו, חזר עוזרו של שר־המישטרה, סגן (מיל.) **ביוך לשם**. בין השאר טען כי, לדעתו, מנהלים את בסיסי צה"ל בסיני חדבדואים. ולראייה: בוקר אחד ניעור לקול תרועת־חצוצרה, וכשהציץ החוצה ראה קבוצת בדואים עומדת במיסדר ומגיפה את דגל־הלאום על ראש־התורן. אף חייל ישראלי אחד לא ניראה באותה שעה בשטח.

■ ברוך לשם סיפר גם כי בשעתו, כשח"כ **שולמית אלוני** היתה עדיין שרה בממשלה, עמד שר־המישטרה, **שלמה הילל**, לנסוע לחו"ל במסגרת סיור רישמי. הוא כתב מיכתב לראש־הממשלה **יצחק רבין** והציע כי בהיעדרו תמלא שולמית אלוני את מקומו כשרת־המישטרה. תשובתו של רבין הגיעה מייד, והיתה חד־משמעית. על־גבי נייר־המיכתבים הרישמי של מישרד ראש־הממשלה הודפסה מילה אחת: „לא!!", עם שני סימני־קריאה.

■ שר־המישטרה שלמה הילל סיפר השבוע, כי הסיבה ליחסו המיוחד כלפי העיתונאית **מירה אברך** היא שהוא היה מדריך שלה בתנועה. חניך נוסף של הילל היה **מיכאל צור**, המרצה עתה עונש־מאסר בכלא רמלה.

■ ממה נחנה באופן מייוחד יצחק רבין, בעת מישחק הכדורגל בין ניבחרות ישראל וצפון־אירלנד? מ**גדי יגיל** ובנו **רן**, שישבו סמוך לו, והצחיקו אותו ללא הרף באימרות־הכנף ובבדיחות שלהם.

■ ח"כ **מרדכי בן־פורת** אירגן פגישה של אוהדי רפ"י, בביתה של **רחל ינאית בן־צבי** בירושלים. באותה פגישה סיפר כי מדי שבוע הוא נפגש עם ח"כ **אליעזר רונן**, איש־מפ"ם. והם מוסרים דין־וחשבון אחד לשני: „רונן מדווח מה הוא עושה כדי להוציא את מפ"ם מהמערך, ואילו אני מדווח מה אני עושה כדי להוציא את רפ"י ממיפלגת־העבודה."

■ לכמה מן הישראלים, הנושאים במישרות בכירות בחו"ל, קשה בימים אלו במייוחד. הם נאלצים להסיר דיסלומטים. לנסות להחליק את הפשלות הישראליות המתחוללות במדינה ומחוצה־לה. לכן, כשהועלה החשד כאילו קיבל **הנסיך ברנארד**, בעלה של המלכה ההולנדית, שוחד מחברה אמריקאית, נשמו מנהל כור באירופה **בני גאון**, ואשתו, **רחל**, לרווחה. „סוף־סוף נמצא פסול גם בגויים, וישראל ירדה מעט מעל מפת הביזיונות," אמר בני המתגורר, בתוקף תפקידו, עם אשתו וארבעת ילדיו באמסטרדאם.

■ ח"כ **יוסי שריד** הפך לאחרונה אלילן של נשות אירגון אמהות עובדות. הן מזמינות אותו להרצות לפניהן בחוגי־בית, ולספר להן על חייו בקריית־שמונה. לאחרונה התקיים חוג־בית של נשות האירגון בביתם של שר־התוץ **יגאל אלון** ואשתו, **רות**, בעיר העתיקה בירושלים. שריד אמור היה להופיע לפני הנשים האורחות, אך טילפן והודיע כי בכנסת מתקיימת ישיבה חשובה, והוא אינו יכול להתפנות. האמהות העובדות לא ויתרו. הן הזמינו מוניות, לא ברור על חשבון מי, נסעו למישכן־הכנסת ושם, באחד החדרים, הירצה יוסי שריד בפניהן. בין השאר סיפר כי בנו הבכור הוא תלמיד מצטיין, ורמתו גבוהה בהרבה מזו של בני־כיתתו בקריית־שמונה, שמרביתם בני עדות־המיזרח.

■ צרות לרקדן הבלט **זאדרי פאנוב**. הוא מתח שריר בעת הופעה בסן־פרנסיסקו, וייאלץ להפסיק לרקוד למשך מיספר חודשים.

■ ערב מרתק ומשעשע בילה קהל של סטודנטים עם עורך־הדין **צבי שווארץ**, אביהם של **רות דיין** ו**רא'מה וייצמן**, שלפני חודשיים מלאו לו שמונים שנה. שווארץ סירב לדבר אל המיקרופון ולהתראיין בישיבה, אלא קם על רגליו, התייצב לפני הקהל וסיפר לו זוטות מחייו. בין השאר סיפר כיצד הגיע בגיל 15 לבדו ליפו, כדי ללמוד בגימנסיה הרצליה, ופגש שם את אשתו־לעתיד, התלמידה רחל קלימסר בת ה־12, כשהיא לובשת שרוולי־בד שחורים כדי לשמור על שרוולי שימלתה. כעבור זמן החליטו צבי ורחל לקחת כל אחד חדר בדירה של שני חדרים עם מיטבח. הדבר עורר שערורייה, וצבי שווארץ נקרא אל מנהל־הגימנסיה, שתבע ממנו לשים קץ להפקרות בלתי־מוסרית זו. צבי הצליח לשכנע את המנהל שהוא גר עם התלמידה בצורה הגונה בהחלט, לצורכי נוחיות הדדית בילבד.

■ בדרך ליפו, לפני 65 שנים, הפליג צבי שווארץ באונייה שהיתה מלאה צליינים נוצריים מרוסיה. האונייה נעצרה ליד אי תורכי, בהסגר של שבועיים, מחשש שיש בה חרלירע. כשגילו הרוסים את הנער היהודי בקירבם, שאלוהו בזעם: „מדוע נוסע זיד כמוך לטמא את הארץ הקדושה שלנו?"

■ איש־העסקים היהודי־גרמני, **ג'ז דומברגר** מראשי החברה לישראל, נשבע השבוע כי לא יסע יותר בחברת אל־על. דומברגר אמור היה לטוס מתל־אביב למינכן, שם הוא מתגורר. חברת אל־על ביטלה את הטיסה, והעבירה את הנוסעים לחברת סווים־אייר. הנוסעים אמורים היו לרדת בציריך, ומשם לטוס למינכן. אולם בציריך היה ערפל, והמטוס לא יכול היה לנחות. הוא חג באוויר במשך כמה שעות, ולבסוף נחת. בנמל־התעופה בציריך הסתבר כי טיסות למינכן יהיו רק למחרת. דומברגר החליט לנסוע ברכבת לאזל, ומשם להמשיך ברכבת סיסקו.

שייקה ירקוני שהתעייף, ככל הנראה, מפרשת הדחפורים שבה הוא מעורב, ו־שבגללה נעצר, החליט לרדת לאילת לתפוס שלווה, ותפס מקום חמישי בפסטיבל השחמת הארצי, שהתקיים במלון „ביקעת הירח", ושמשך אליו עשרות חובבי המישחק מכל חלקי הארץ.

העולם הזה 2010

למינכן. סך־הכל ארכה נסיעתו מתל־אביב למינכן 15 שעות.

■ **ראש עיריית בת־ים, יצחק ולקר,** חתלונן כי עירו קיבלה שטח של 7000 דונם בילבד, בניגוד לערים אחרות בסביבה, שקיבלו שטח גדול יותר. אמר ולקר: „כשיש לי פגישה בשמונה בערב, אני יוצא בשמונה ועשרה ומגיע בשמונה פחות עשרה. בבת־ים אי־אפשר לאחר."

■ השחקן יליד־מרוקו **זאב רווה** אינו שוכח את מורשת אבותיו. הוא החליט לתרום את הצצת־הבכורה של סירטו רק היום, לטובת קרן יהדות צפון־אפריקה.

■ השופטת המחוזית **חנה אבנור** היא אשה ליברלית. בזאת נוכח הקהל, שנכח בבית־המישפט, בו התנהלה תביעה משעם ערכת־הדין **ריקי שפיויזר,** תובעת בפרקליטות מחוז תל־אביב, שביקשה להרשיע גבר בהפצת חומר־תועבה. הסתבר כי חומר־התועבה הוא תמונות־עירום של פילגשו של הנאשם אותן צילם, ברשותה של הפילגש, בעת שבילו יחדיו. כשנפסק הקשר האינטימי בין השניים, למורת־רוחה של הפילגש, היא הטרידה אותו ללא־הרף, עד שבחר בדרך מקורית כדי להיפטר מהטרדתיה, שילשל את תמונות־העירום לתוך תיבת־הדואר של הגברת, שהיא נשואה. קבעה השופטת אבנור: „אפילו שהתמונות אינן מוצאות חן בעיני, הרי אין כל ראייה לכך שהן חומר־תועבה, אלא סתם תמונות של אשה עירומה, הנראית שמחה ועליזה במערומיה. תצלום של אשה עירומה אינו, בהכרח, חומר־תועבה."

■ מי שסתם את הגולל על סירטו של הבמאי **משה מיזרחי,** איש רחל, יתפלא לדעת כי כעבור שנתיים של בעיות אין־סוף עם שחקנים, במאי, צוות, עריכה, והפקה, יוצא הסרט סוף־סוף אל המסכים, ויוקרן לקהל בעוד כשבועיים. לאור מצב היחסים הרעוע בין הבמאי לשחקנים, וחוסר האירגון על בימת ההסרטה, קשה להאמין כי כוכבי הסרט, **ריטה טאשינגהאם, ליאונרד וויטינג** ו**מיקי רוני** יבואו להצגת־הבכורה. לא נותר אלא להתנחם בכוכבת הישראלית של הסרט, השחקנית **מיכל בת־אדם,** ידידת הבמאי.

■ לאחרונה מבליט ספר־הצמרת הבינלאומי, **וידאר שוב** להתחיל בעיסוקים חדשים, ביחוד במישור הכלכלי. אבל אם יש לך חשק לעשות דברים חשובים ביום ה' — מוטב שתמתין לשבת. אז־אז יתכן שיבואו האפשרויות הגדולות ביותר. יום א' יביא לך הזמנה, או הצעה מפתה. אל תקח אותה, למען הגורל! היא טומנת סכנות לעתידך.

דגים
19 בפברואר - 20 במרס

לא זה לא מה שחשבת. ובכל זאת — יום ה' הוא יום שיפתח בפניך לא רק חודש גדוש חידושים, אלא אולי אף שנה שלמה של התרחשויות מסעירות, במישור הרומאנטי ובתחום היצירה. אם אתה אומן או בעל־מלאכה — נצל את סוף השבוע לפעילות מוגברת ולעשיית דברים חדשים.

טלה
21 במרס - 20 באפריל

עקרוניות, אתה עשוי להתברך השבוע בהזדמנות בה רצית מזמן. אבל אל תחשוב שאם יש לך אפשרות לשנות — אתה חייב לשנות בכל מחיר. היה מאופק, צונן ומחושב. חיימים ד' ו־ח' פותחים את השעריים לקביעת־דרך סופית, לגבי בעייה בה התלבטת. מוטב, עם זאת, שתיזהר עד סוף החודש, לפחות. פגישה עם דמות בלתי־מוכרת תשנה את חייך.

שור
21 באפריל - 20 במאי

אם לא תחליט בעניין החוזה או המיסמך שמחכה על שולחנך מזה כמה ימים, אתה עשוי להסתבך בבעיות חמורות. נערה בלתי־ידועה תגלה לך את אהבתה או את משיכתה הגופנית. אם היא בת סרטן או עקרב — נסה לראות אותה לעיתים קרובות יותר. צבע חום יתאים למצב־רוחך ולמזלך, השבוע, בת־שוורים. היזהרי ממאכלים מיזרחיים מתובלים מדי.

תאומים
21 במאי - 20 ביוני

הירֵיבה שלך באמת שמה לך רגל, השבוע. אל תתחמקי מן הפגישה איתה. נסי להתמודד איתה בכל התחומים, ולהוכיח לה שאת לא פחות בעלת־דמיון ממנה, כשאת נלחמת על משהו חשוב. אם אתה אדם הזקוק לפירסומת — יום ה' הוא נקודת המיפנה, ובו אתה חייב לפעול במרץ.

סרטן
21 ביוני - 20 ביולי

את שוב מסכנת את הכל, על־ידי נטייתך לראות את הצד האפל והמייאש של המטבע. נסי להיזכר בימים הרבים הטובים שעברו עליך. נסי גם להתייחס לעבודתך בקורטוב של חומור. לא מתים מזה, לא כשעושים את העבודה ולא כשאין מסוגלים לעשותה. לבשי סגול ואפור.

אריה
21 ביולי - 21 באוגוסט

הלביאות, במיוחד, תזכנה השבוע לעידוד ולכוח מחודש. חלום מעיק יסור מעליכם, בני־אריה, ויאפשר לכם להוכיח את מלוא פעולתכם וכוחההכרעה שבכם. אומנם לא כל אחד מכם הוא נאפוליון, אבל השבוע יוכל כל אחד מבני מזל אריה לעשות את המאכסימום בשטח האישי. אלה העומדים להתארס ולהינשא — התמזלו במזל רב בשבוע זה.

בתולה
22 באוגוסט - 22 בספטמבר

אין כל טעם להטיל בספק את המשך דרכך הנוכחית. התחלת בזה? תמשיך. אתה חייב לקבל על עצמך מיסגרת קבועה, ולו זמנית שתוכל להגשים את כל תוכניותיך. אל תיכנס להוצאות מיותרות, כי בימים הקרובים עשוי להשתנות מצבך בצורה דראסטית. בדוק אם הביטוח קיים.

מאזניים
23 בספטמבר - 22 באוקטובר

צרות קטנות ולא־חשובות, בימי ד' וה'. מצד שני — חישגים בתחום הכלכלי, ואפשרות לפתח את עסקיך, או לקבל על עצמך עבודות נוספות. אם פגשת נערה, בימים האחרונים של השבוע שעבר, מוטב שתטפח את הקשר הזה. באמצעותה תכיר את זו שאליה התגעגעת זמן כה רב. היזהר מריב עם חבריך־לעבודה. היה מתון ומחושב.

עקרב
23 באוקטובר - 22 בנובמבר

באמת! דווקא בשיא של תקופת ההצלחות שלך, להיות כל־כך עצובה?! את כמובן אשה הנתונה לעליות ומורדות ריגשיים חזקים, אבל הפעם זה מיותר. קחי עצמך לידיים. בני־עקרב: אתם צריכים להיזהר מהפסקת פעולות שבהן התחלתם באחרונה. קיימת סכנה לאובדן חפצים יקרים או לנזק ברכוש. השבוע יש להקדיש למנוחה את מירב זמנך הפנוי.

קשת
23 בנובמבר - 20 בדצמבר

אתה אוכל יותר מדי, והשבוע זה יתנקם גם בחיי החברה שלך וגם בבריאותך. אם יש לך עסקים, גמור אותם לפני יום ה'. אחרת תהיה נתון לרצונו של הצד שכנגד. אל תבקש טובות מחברים — ועוד פחות מחברות — בסוף השבוע. בת־קשת: נסי לצאת עם ידידים ותיקים.

גדי
21 בדצמבר - 19 בינואר

אחרי יום ג' את יכולה לשוב ולכתוב לו. הוא מחכה לזה, ואת תצאי נשכרת. אבל מבחינות אחרות — היזהרי מקשרים איתו. זה עשוי לשנות את מצבך לרעה. בן־גדי: עליך לנקוט בצעדים חשובים הנוגעים לעתיד הכלכלי המיידי. יום א' חקרוב טוב באופן מיוחד לקניות.

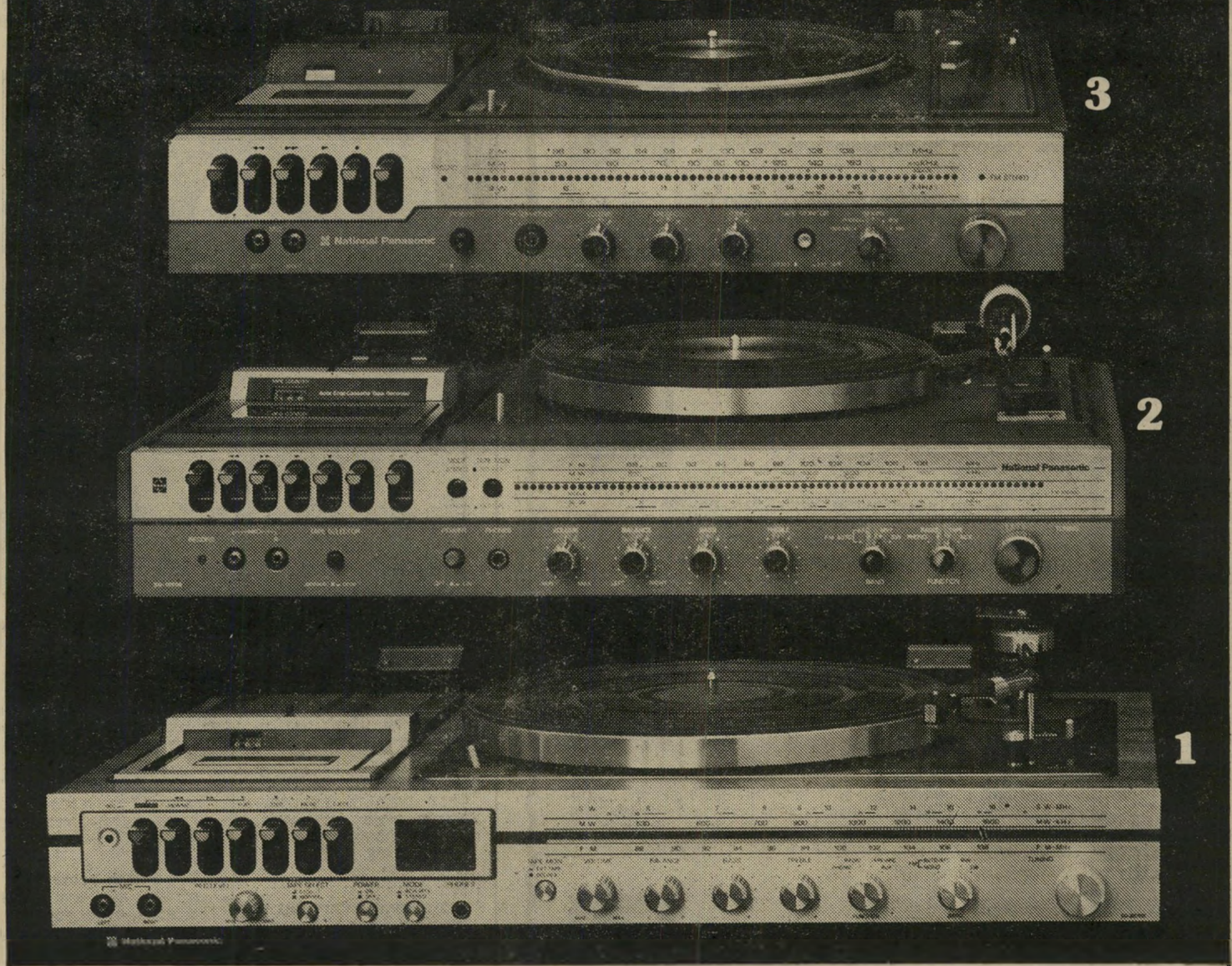
תן לזמקין

ילד־הפלא של הקולנוע הישראלי, אמור היה למלא את אחד התפקידים הראשיים בסרט „לופו בניו־יורק". אולם שהוצע לו שכרו, עיקם את פרצופו ואמר: „בשביל סכום כזה אני לא עובד!" לסרט נבחר ילד זול יותר, אך זה חלה. ילד נוסף חטף פחד מהמצלמות, ומפיק־הסרט, מנחם גולן, נאלץ להסכים בסופו של דבר לתנאיו של תן, בנה של מיצי, אשת השחקן דידי לוקוב, השומרת עליו בעת הצילומים.

ששון, את מוצאו היהודי ואת עברו הישראלי. ששון, שנולד בשכונת־עוני יהודית בלונדון, ושגדל בבית־יתומים מפני שאביו נטש את אמו בעודו תינוק, החל עובד כשולייתספר בגיל 14, דוכא ובוזה בשל מוצאו היהודי וחיתוך־דיבורו הוולגארי. בגיל 20 בא לארץ, התגייס לצה"ל ושירת בנגב. „העבודה הגופנית חיסנה את גופי," הוא מתפאר, „התחלתי להיות גא. חדלתי להיות נושא לבוז ושינאה." שלושת ילדיו של ששון נקראו **קאמיה, אירן** ו**עדן.** אשתו, **בווירלי,** רוגזת בעיקר על השמועות כי אילו בעלה הומוסכסואל, מייחסת אותן לדיעה הקדומה האמריקאית הטוענת שכל ספרי־הנשים חייבים להיות כאלה.

■ התנועה למען שיחרור האשה היתה לבטח מעניקה את תואר „גבר השנה" לשף **גיורא ברנהרדט,** אילו ידעה על קיומו. גיורא, שהיה השף של מלון פאל בתל־אביב, הוא בעלה של הציירת **מרים ברנהרדט.** בתחילה היה גיורא עובד ומפרנס בכבוד רב את אשתו ושלושת ילדיו. האשה היתה עקרת־בית, המצייררת להנאתה בזמנה החופשי. מאוחר יותר הסתבר לבני הזוג כי כדאי יותר שגיורא יהיה עקרת־בית, ינקה, יבשל, ויטפל בילדים, ושמרים תצייר. וכך אומנם מתנהלים חיי מישפחת ברנהרדט. הבעל התפטר מעבודתו, האשה מציירת, ובשבוע הבא היא עומדת לפתוח תערוכת ציורים שלה.

National

היוצאים מן הכלל של נשיונל.

כלל ידוע הוא כי בכל כלל יש יוצאים מן הכלל, ולכן מציגה חברת נשיונל 3 מערכות סטריאו יוצאות מן הכלל.

כלל נוסף הוא, כי מערכת הסטריאו אינה רק נשמעת, היא גם נראית ולכן הושם הדגש במערכות אלה על עיצוב מרשים היוצר גם אוירה יוצאת מן הכלל.

כל אחת משלוש מערכות הסטריאו, משלבת בתוכה את כל הפריטים המוסיקליים האפשריים: רדיו, פטיפון ורשם קול קסטות.

המסקנה: לו היית רוכש כל אחד מהם בנפרד היה מחירם יקר הרבה יותר.

התוצאה: חוויה שטרם התנסית בה.

1 SG – 2070 מרכז מוסיקלי רב־גוני לבית. מגבר רב־עוצמה 108W(PMPO). מכוון AM/SW/FM/FM STEREO בעל רגישות קליטה גבוהה ביותר. פטיפון משובח בעל דיסקית תקליטים גדולה (30 ס"מ). רשם קול קסטות סטריאופוני מעולה ושני רמקולים גדולים (2 WAY).

2 SG – 1070 מרכז מוסיקלי ביתי המעוצב להפליא. מגבר רב־עוצמה 72W(PMPO). צליל של 4 ערוצים בשיטת "מטריקס". מכוון AM/SW/FM/FM STEREO. רשם קול סטריאופוני משובח, פטיפון ושני רמקולים גדולים (2 WAY).

3 SG – 1020 מרכז מוסיקלי מושלם לבית. מגבר 30W(PMPO). מכוון בעל רגישות קליטה גבוהה ביותר AM/SW/FM/FM STEREO פטיפון משובח, רשם קול קסטות סטריאופוני ושני רמקולים גדולים.

להשיג בחנויות החשמל המובחרות.
מרכז התצוגה אבן גבירול 18, תל־אביב.

National
צעד קדימה אל המחר

National, Panasonic and Technics are brandnames of Matsushita Electric.

פרסום קרמון

מי שמחפש מציאות, כדי לחסוך בכסף, ישלם בסופו של דבר את המחיר המלא מבלי לקבל את התמורה

שמאטעס

כ? אשה יודעת את התורה הזאת. היא חלק מנסיון־החיים שלה.

לא כדאי לקנות שמאטעס.

השמאטעס הם המוצר היקר ביותר בשוק. מחירם, אומנם, זול. אבל איכותם זולה עוד יותר.

מי שזקוק לזוג־נעליים, אל יחפש את הזוג שמחירו הנמוך ביותר. נעליים אלה יתפרקו במהרה. כדאי לקנות זוג יקר יותר, שיחזיק מעמד.

רק אנשים עשירים יכולים להרשות לעצמם לקנות שמאטעס. אבל דווקא אלה אינם עושים זאת.

אנשים המרוויחים את לחמם בזיעת־אפם, מוטב שיקנו דברים בעלי־איכות. כספם לא יספיק להם כדי לקנות זוג־נעליים חדש מדי כמה שבועות.

רק שוטה קונה שמאטעס. ורק שוטה בי־שוטים יהפוך את קניית־השמאטעס אידיאולוגיה.

■ ■ ■

מ משלת רבין—פרס—אדון (ואולי נכון לומר עתה: ממשלת רבין—גולדה—גלילי) החליטה לשנות את יעד מדיניותה.

היא נטשה את יעד השלום, ו־אימצה לעצמה את יעד ביטוי־מצב־המיל־חמה.

לכאורה, זוהי תפנית לעבר המתינות. הערבים אומרים שאינם רוצים בשלום. הם אומרים שהם מוכנים, לכל היותר, לבי־טול מצב המילחמה.

בסדר. אז אנחנו נציע להם את המחיר ש־אנחנו מוכנים לשלם עבור יעד זה.

לכאורה זה סביר. זה ריאליסטי. זה — הכה נשתמש במחמאה ה־גדולה ביותר שכה אפשר להחמיא לפוליטיקאי קטן — זה פראגמא־טי !

■ ■ ■

ה אמת היא הפוכה בדיוק.

אין זו תפנית לעבר המתינות, אלא לעבר הקשיחות.

כי דרך־המחשבה, שהולידה יצור־נפל זה, שונה לחלוטין מדרך־הנמקתה.

מחיר השלום יקר. זהו גם מחיר קבוע. ואי־אפשר לשלם אותו בצ'ק ללא־כיסוי. החברה הבינלאומית כבר קבעה מחיר זה. קיימת לגביו הסכמה מפליאה במיזרח ובמערב, „בעולם החופשי" וב„מחנה הסוציא־ליסטי".

מחיר זה הוא חזרה לגבולות המדינה מלפני מילחמת ששת־הימים, והקמת מדינה פלסטינית בגדה וברצועה.

ממשלת ישראל אינה מוכנה ל־שלם את המחיר הזה. אין היא מוכנה אפילו לחתום על שטר על מחיר זה, עם תאריך־פרעון במועד שבו תסופק במלואה התמורה ששמה שלום.

לכן היא החלה מחפשת בשוק־המציאות משהו שיעלה פחות. פחות נסיגה. פחות פלסטינים. פחות צרות עם גוש־אמונים. פחות שערוריות של הליכוד.

היא פנתה לעבר המרפ שעליו מונחים השמאטעס. שם, בקופסה מחודרת, מצאה את המחורה ה־מפוקפקת, ששמה ביטוי־מצב־המילחמה.

לא המחיר הותאם למחורה המצויה, כפי שטען יצחק רבין. אלא המחורה הותאמה למחיר שמוכנים לשלם.

נדמה לממשלה שתמורת מחיר של קצת־נסיגה וקצת־פלסטינים אפשר לקבל את השמאטע הזה.

■ ■ ■

ל ונתן רטוש קבע פעם את הכלל המדעי שההיפך של חמור אינו סוס, אלא חמור הפוך.

התרגיל הממשלתי החדש אינו ההיפך מתרגיל הליכוד. זהו תרגיל הליכוד במחופך.

התרגיל של הליכוד אומר:

- אסור להחזיר אף שעל אחד של אדמת המולדת.
- צריכים לספח את כל השטחים הכבו־שים למדינת־ישראל.
- שום ערבי לא יסכים לכך לעולם.
- לכן לא יהיה שלום לעולם.
- **הערבים אינם מסכימים ל־שלום.**

זוהי נוסחה הגיונית. מי שמקבל את הנחת־היסוד, חייב לקבל את המסקנות.

עתה באה ממשלת רבין, והופכת את ה־נוסחה על פיה.

התרגיל של הממשלה אומר:

- **הערבים אינם מסכימים לשלום.**
- ממילא אין צורך להחזיר להם את כל השטחים הכבושים.
- אפשר להחזיר להם קצת.
- תמורת הקצת הזה אפשר לדרוש רק את ביטול־המילחמה.

זוהי תחבולה מעניינת בלוגיקה. המסקנה של התרגיל האחד הפכה ההנחה של התרגיל השני.

מיזות־המפתח בשניהם הן: „ה־ערבים אינם מסכימים לשלום."

■ ■ ■

מ עבר לכך טאקטיקה הולפת, זוהי ה־משמעת ההיסטורית של התפנית:

ממשלת ישראל נטשה רישמית את היעד של השלום.

במסורה של „ריאליזם", של „פרגמאטי־זם", בוצע שינוי־יעד בעל משמעות רעיו־נית, רוחנית, מדינית וחברתית שאין לה־מעלה ממנה.

אני כופר בריאליזם זה ובפרג־מטיזם זה.

זהו ריאליזם של אנשים קטנים, נטולי מעוף של דמיון ומשוללי תנופה של יצי־רה, שאינם יכולים להעלות על דעתם מצי־אות אחרת מזו הקיימת עתה. זהו הפרגמא־טיזם של פוליטיקאים, הלובשים את מדי־האסירים האפורים של כלא הבינוניות ה־מוחלטת.

ידידים טובים יעצו לי, השבוע, שלא לומר בפה מלא את אשר אני מתכונן לומר עכשיו.

הם אמרו לי: „העם היושב בציון הוא שטוף־מוח. מזה שנים אומרים לו יום־יום ושעה־שעה, בכל כלי־התיקשורת, בכתב ובעל־פה, שהשלום אינו אפשרי, שהערבים אינם רוצים בשלום, שהערבים לא ישלימו לעולם עם קיומה של מדינת־ישראל ב־מרחב זה.

„מטעמים תכסיסיים," הם אמרו לי, „כדאי לך להעמיד פנים שגם אתה מאמין במציאות זו. מי שמדבר עכשיו על שלום, מכתים את עצמו בעיני הבריות כאוטופיסט נאיבי, כאדם לא־רציני.

„עליך להיראות ריאליסט ופרג־מאטי כמוהם," יעצו לי. „רק כך יהיה לדבריך מישקל בעיניהם."

עם כל הכבוד להם ולעצתם, שהיא ב־וודאי נבונה, אני עומד להפר אותה.

אני מוכן להיות זנב קטן־קטן של אריות „אוטופיסטיים" כמו משה רבנו ותיאודור הרצל, שלא השלימו עם המציאות. אחת שאהיה ראש לשועלים ריאליסטיים ופרג־מאטיים, שאינם מסוגלים אלא לחבל בכר־מים.

ההרצלים היו תמיד הריאליסטים האמיתיים. הם שינו את המציאות ויצרו מציאות חדשה.

■ ■ ■

א מת ויציב: לא ייתכן שלום בין ה־ממשלה הישראלית הזאת לבין ה־ממשלות הערביות האלה.

בין ממשלות אלה ייתכנו רק הפוגות, שביתות־נשק, ואולי — חלום כל החלומות! — הפסקת מצב־המילחמה. הפסקה שלא תפתור שום בעייה, שתסלק את הסימפטו־מים אך לא תרפא את המחלה, שאחרייה יבוא בהכרח הפיצוץ הגדול. שהרי פצצת־הזמן תוסיף לתקתק מתחת לרגלינו.

אבל אנחנו יכולים להקים ממ־שלה ישראלית אחרת. ואם זו תנהל מדיניות שונה, היא תביא ל־עליית ממשלות אחרות גם בי־עולם בערבי.

לשם כך דרוש יעד לאומי ברור. לשם כך דרוש — הבה נשתמש במילה המפחידה — חזון.

החזון הוא השלום. מציאות חדשה, שבה מצטרף ישראל הריבונית למישפחת־העמים של המרחב. מישפחה זו תכלול את העם הפלסטיני, שיבוא אל מנוחתו ואל נחלתו במדינה לאומית ריבונית משלו. ישראל תהיה חברה בליגה מרחבית, שתבוא במקום הליגה הערבית, ובשוק מרחבי משותף. ה־משאבים, האוצרות, הטכנולוגיה, היידע, הכוח המדיני של כל מדינות המרחב, ו־בכללן ישראל ופלסטין, ירוכזו במאגר משו־תף. שילוב היהדות העולמית והעולם ה־ערבי יביא לא רק להתפייסות היסטורית, אלא יהווה גם מעצמה עולמית חדשה ש־תזכיר את ימי־קדם.

אוטופיה? כמובן. אבל אותו־פיה כזאת, כאשר תוצג לעיני כל כמדיניות הרשמית של ממשלת־ישראל, תיצור כוחות פוליטיים מ ש נ י עברי החזית.

הממשלה שתציג חזון כזה תצהיר בפה־מלא שהיא מוכנה לשלם את מלוא המחיר: החזרת השטחים הכבושים, שיתוף־פעולה עם העם הפלסטיני להקמת מדינתו, חיסול הטרגדיה של הפליטים, יחס חדש למיעוט הפלסטיני בישראל, שידוד־מערכות בזירה הבינלאומית.

כל זה לא יקום בן־לילה, במעשה דרמא־תי אחד. יהיו דרושים מעשים דרמאתיים, כשם שיהיו דרושים הרבה אלפי צעדים אפורים. כדי לבצע את המשימה, יש צורך לא רק ביעד ברור, אלא גם בגוף מיקצועי לניהול מדיניות ערבית, מטכ"ל־של־שלום בעל כושר ותיחכום, שאין לו זכר במנגנון המנופח והמנוון של ממשלת־ישראל כיום, המתעלמת מתפקיד זה כליל, מכיוון ש־„ממילא לא ייתכן שלום."

לישראל יש השפעה עצומה על המתרחש בעולם הערבי. בידיה כמה מפתחות לפתי־חת השערים לשלום — ואין יעיל יותר מן המפתח הפלסטיני. במעשיה ובדבריה יכולה ישראל לשחרר כוחות דינאמיים אדיר־עוצמה בארצות שונות.

כל זה לא יקום ולא יהיה, כאשר נזרק יעד־השלום לתוך הים העכור של הריאליזם הכוזב, כמו מיטען מייותר המפריע לקברניטים הפרג־מטיים שעל גשר־הפיקוד. כל זה לא יקום ולא יהיה, אם לא תהיה לי־מדינה הנחגה בעלת חזון, מעוף וכושר־ביצוע.

■ ■ ■

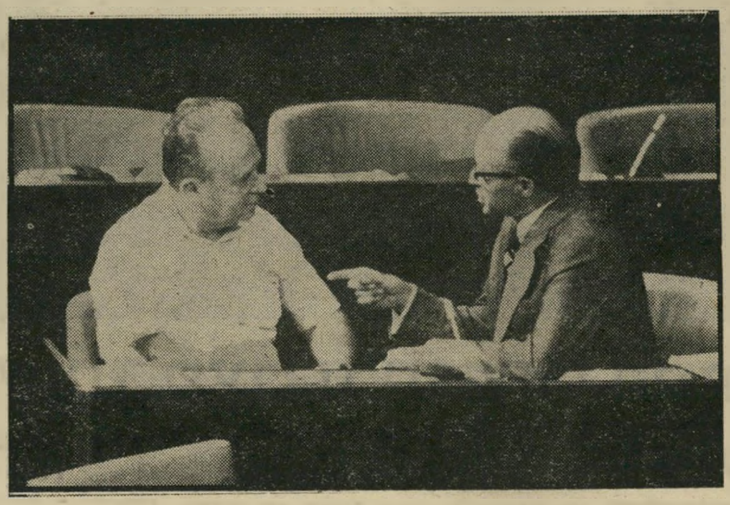
מ ה יקום ומה יהיה, אם ינצח הריא־ליזם הכוזב של הפרגמטיסטים הקט־נים?

אפשר להינבא בביטחון עצוב:

הממשלות הערביות לא תסכמנה להפסקת־המילחמה, אלא במחיר החזרת כל השטחים הכבושים.

אם ממשלת־ישראל לא תסכים לכך, תהיה מילחמה, ואחרי המילחמה ייכפה הסדר כזה מטעם המעצמות. לעומת זאת, אם תסכים ממשלת ישראל להחזיר את השטחים, היא תשלם את מחיר השלום — בלי השלום.

מי שהוכך וקנות שמאטעס, יגלה בסופו של דבר שהם עולים לא פחות מאשר פחורה טובה. ואולי יותר.

רבין ובגין: אותו הדבר, רק להיפך

מאת אורי אבנרי

לטיפול בעור הפנים – "מירשם־לחות" מותאם לכל סוג־עור

"עור-לח"

החודש לרשותך מערכת תכשירי הטיפול המדעית

להיכרות...

הכירי את מערכת תכשירי

"עור-לח"

לניקוי * לייצוב * להזנה * להרוויה

25.- ל"י !

בקנותך תכשירי "רבלון" בסך של-250. ל"י — תוכלי לקבל את מערכת הטיפול המושלמת של "עור־לח" במחיר מיוחד של —25. ל"י (במקום —100. ל"י). לבחירתך — מערכת לעור רגיל, ומערכת לעור יבש.

היובש, הוא האוייב הגדול של היופי־הנשיי, הלחות — המרכיב החיוני לשמירת נעורי־העור. עור־הפנים זקוק למנת־לחות לפי מידה. "רבלון" מציעה ארבעה מירשמי־לחות: לעור רגיל, לעור שמן, לעור יבש, ולעור יבש מאוד. לכל סוג־עור סידרה בת חמישה תכשירי־טיפול: לניקוי, לייצוב, להרווייה, להזנה ולעיצוב.

ולהשלמת המערכת, לרשותך תכשירים מיוחדים לעיניים, לשפתיים ולידיים:

★ 'ANTI-WRINKLE CREAM FOR EYES'
קרם־הזנה לילי לאיזור העיניים. היפואלרגי.

★ 'ANTI-WRINKLE STICK FOR EYES'
מקלון־משיחה רווי־לחות לטיפול סביב העיניים.

★ 'LIP CONDITIONER'
שפתון־לחות להגנה על השפתיים מפני יובש.

★ 'RE-TEXTURING HAND CREAM'
תחליב־ידיים עשיר בלחות ובשומנים עדינים.

רבלון
REVLON

לחסכון...

חסכי 25% ויותר במערכת

"עור-לח"

לעור רגיל * לעור יבש * לעור שמן

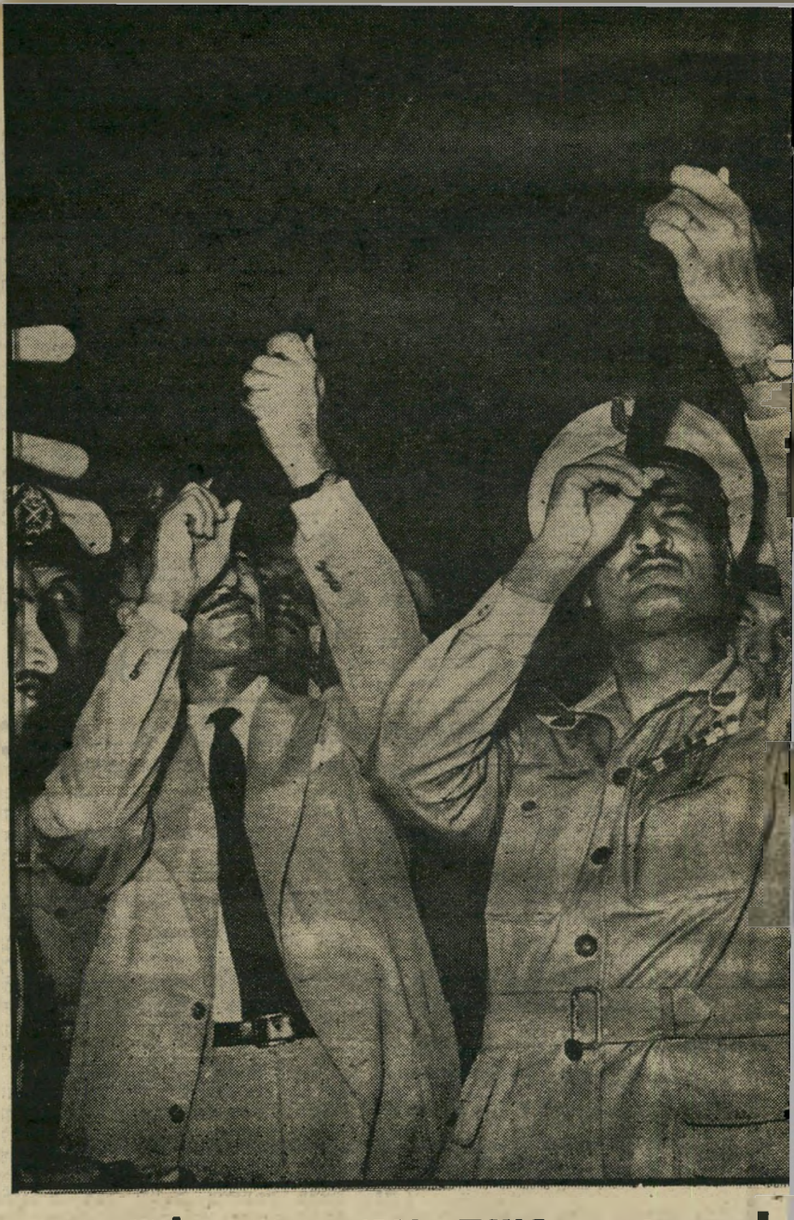
"הענקים"!

בקנותך את "הענקים" של "עור־לח" תוכלי לחסוך למעלה מ־25%!
לבחירתך תכשירים באריזות־ענק חסכוניות — לניקוי, לייצוב, להרווייה ולהזנה — לעור רגיל, לעור יבש ולעור שמן.

צוות "רבלון" ישמח לארח אותך בפגישות הדרכה אשר בהן תוכלי ללמוד — ללא תשלום — כיצד לטפל בעורך ולטפח את יופייך בביתך. הפגישות תתקיימנה ב"בית רבלון" רחוב חובבי־ציון 65, תל־אביב, ותימשכנה 3 שעות כל אחת: בימי ראשון, שלישי וחמישי משעה 3.00 עד 6.00 אחר־הצהרים.

נשק אמריקאי למצריים

טוב או רע ליהודים?

1954: נשק אמריקאי לנאצר?

הסיבוב הבא של המילחמה בין ישראל ומצריים, הצטייר השבוע בעיני אזרחי ישראל כחיזיון יאנקי טהור.

על פי הדיווחים המבהילים, שזרמו זה בעקבות זה מוושינגטון ומירושלים, ניתן היה לראות את סני המילחמה הבאה, כ־התמודדות בין מטוסי 9־15 אמריקאיים ל־מטוסי 9־16, אמריקאיים גם הם. בזירה חיבשתית יירו טילי טאו אנטי־טנקים אמריקאיים מצד אחד ואילו מהעבר השני יתעופפו טילי לאו אנטי־טנקים, גם הם מתוצרת ארצות־הברית. **הרובים יהיו אמריקאיים. הקליעים והמגזים מ־אותה תוצרת. רק החרוגים יהיו ישראליים וערבים.**

וכאשר תאזן חתחמושת האמריקאית במחסני שני הצדדים, וטנקים אמריקאיים „מ־60" יכערו מ־שני עברי החזית, תפעיל ארצות־הברית כרוב נדיבותה לא רכבת אווירית אחת, כמו במילחמת יום־הכיפורים, אלא שתיים. האחת ב־ציר אמריקה — ישראל. השניה בקו אמריקה — מצריים. מכל ה־בחינות לא יהיה זה חיזיון מלבב.

הזעקה שקמה, בישראל ובקרב יהודי ארצות־הברית, נוכח התבהרות הכוונות ה־אמריקאיות לספק בעתיד הקרוב נשק אמריקאי לצבאו של אנוואר סאדאת, נראתה לא רק מוצדקת. באוזני רבים היא הצטלצלה כקול ענות חלושה, במקום בו צריך להשמיע זעקה קורעת־שמיים נוכח סכנת שואה צבאית חדשה המאיימת על ישראל.

אלא שהזמירות בנושא זה לא היו חדשות. הפרטיטורה הזאת נשמעה מוכרת מ־איזה מקום. אלה שלא סבלו מזיכרון סלקטיבי או קצר במיוחד, יכלו להיזכר כי הצלילים והמילים שבקעו השבוע מפי דוברי ממשלת־ישראל בירושלים ובוושינגטון, היו חזרה כמעט מדוייקת על טונים ודברים שהושמעו באותם מקומות לפני 22 שנה. הבעיות היו כמעט אותן הבעיות.

הסכנות שנחזו היו מאיימות לא פחות. האימה לא היתה קטנה מזו המתעוררת כיום.

רק היקף הבעיה היה מצומצם יותר וה־נפשות הפועלות בדרמה היו אחרות.

שורש ההידרדרות

שנת 1954 תיזכר בתולדות־ישראל כשנת העסק־הביש.

בחודש יולי אותה שנה פקדה שורת התפוצצויות מוזרות את קהיר ואלכסנדריה. פצצות התפוצצו בבתי־קולנוע ובמשרדי־דואר מצריים. **אחר־כך נקעו הפיצוצים ממשרדי שגרירות ארצות־הברית ומכנייני שירותי־ההסברה שלה במצריים.**

כפי שהסתבר אחר־כך, היו אלה מעשי ידיה של חוליית חבלה ומודיעין ישראלית, שהופעלה על פי צו שהגיע מישראל. היו אלה מעשי פרובוקציה מכוונים, שנועדו להעכיר את היחסים בין המישטר החדש שקם שנתיים קודם לכן במצריים לבין ארצות־הברית.

לדעת רבים היתה פעולה זו תחילתה של ההידרדרות הגדולה ביחסים בין ישראל ומצריים. בה היו נעוצים שרשי שלוש המילחמות שהתחוללו מאז. כי מיבצע ה־עסק־הביש נעשה בעיצומן של ניסיונות תיווך רציניים, בין מישטרו החדש של ג'מאל עבד אל נאצר, לבין ממשלת־ישראל בראשותו של משה שרת.

מרגע שנחשפה הרשת ואנשיה נעצרו, כבר לא היתה לאיש שליטה על המאורעות. המצרים השתכנעו כי ישראל מנסה לחתור תחת יחסיה הבינלאומיים של מצריים. נאצר לא יכול היה לחזן את אותם נאשמים מאנשי רשת החבלה שגידונו ל־מוות. מול מה שנראה כהתקשחות העמדה המצרית, הוחזר דויד בן־גוריון משדה־בוקר למישרד־הביטחון. זמן קצר אחר־כך, בפברואר 1955, תקפה יחידת־צנחנים ישראלית מחנות־פליטים ומיתקני־צבא מצריים בעזה, הרגה שם עשרות חיילים מצריים.

כעבור כחצי שנה חתם נאצר את עיסקת־הנשק המפורסמת הצ'כית־מצרית, שנועדה לשקם את צבאו, דבר ששיכנע את ממשלת־ישראל כי עליה לצאת למילחמת־מנע נגד הצבא המצרי, בטרם יתעצם, אפילו אם מדובר בהצטרפות להרכבה האזורדית לצד בריטניה וצרפת, כפי שאירע במיבצע קדש 1956.

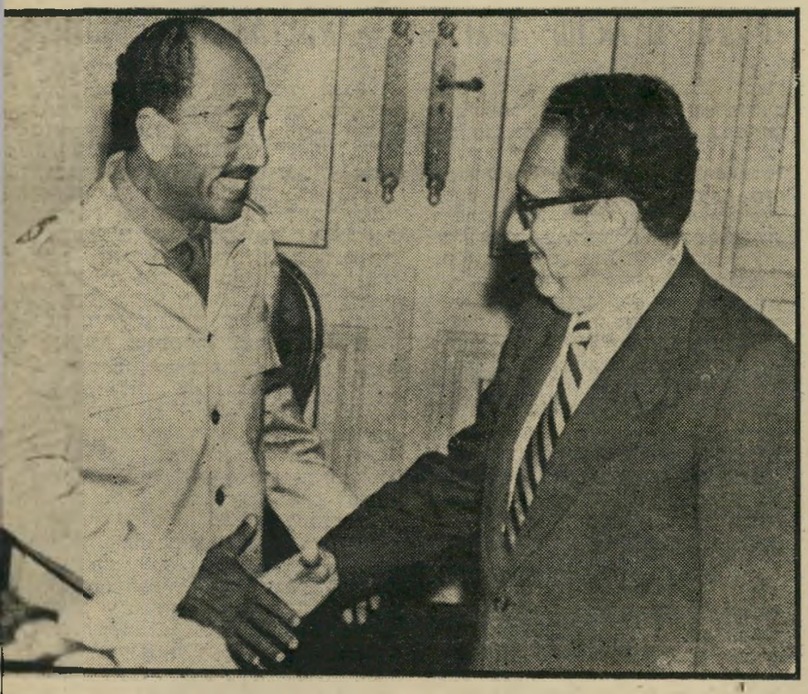
כל אותה הידרדרות־שלא־ניתן־לעצרה, שהתגלגלה בעקביות של טרגדיה יוונית, נעוצה באותו עסק־ביש במצריים. **ועסק־הביש במצריים תוכנן וכוצע על־ידי אנשים שהאמינו אותם ימים כי אין משימה נעלה וחשובה יותר בפני מדינת־ישראל מאשר למנוע את מה שעמד אז על הפרק: סיוע צבאי אמריקאי למצריים.** האיום נראה כה חמור, עד שכל האמצעים נראו כשרים בעיניהם כדי למנוע על הסף.

רק מעטים זוכרים היום את הרקע ש־הביא לאותו מיבצע אומלל, שגרם לישראל בכייה לדורות.

החל מתחילת שנת 1953 ניהלו הבריטים, שעדיין החזיקו בבסיסיהם הצבאיים בסואץ, והאמריקאים מגעים רצופים אם המישטר החדש במצריים, שנועדו לגבש הסכם חדש. הסכם זה אמור היה להסדיר את בעיית פינויים של הבריטים ממצריים ואת הגנו־כחות הצבאית המערבית שתבוא במקומה. האמריקאיים, ובראשם שר־החוץ דאז ג'ון פוסטר דאלס, כבר ראו בעיני רוחם את מצריים כאחת מאבני־הפינה בברית־הגנה מיזרח־תיכונית שתיכננו דוגמת ברית־ההגנה הצפון אטלנטית — נאט"ו.

אלא שג'מאל עבד אל נאצר לא היה מעוניין בברית־הגנה איזורית. לא היה איכפת לו אם לבריטים או לאמריקאים יהיו או לא יהיו בסיסים במזרח־התיכון. מה שהוא רצה זה שהבסיסים לא יהיו במצריים.

מיילס קופלאנד, אחד מראשי סוכנות הביון האמריקאית שפעל אותה תקופה במצריים והתיידד אישית עם נאצר, מנתח את המצב בספרו, משחק האומות: **„מאידך גיסא היה נאצר מעוניין בסיוע צבאי — מארצות־הברית. הוא היה מעוניין בזה לצורך הביטחון הפנימי עליו (כשם שאמר אחר־כך לשר־החוץ דאלס) ל„צבא נאה", שיוכל**

1976: נשק אמריקאי לסאדאת?

(המשך מעמוד 19)

להיות עמוד־תווך אמין במערכת הביטחון הפנימי במצריים."

נשק ל„קישוט הצבא"

ה מגעים בין ממשלת ארצות־הברית לבין נאצר, בקשר לאבטחת סיוע צבאי אמריקאי לצבאו, התארכו והתמשכו כמעט על פני שנתיים. האמריקאים תבעו תחילה הסכם צבאי כולל בין שתי המדינות, ש־יעניק לנשיא אייזנהאואר את הבסיס ל־אספקת הנשק למצריים. הם סברו כי הסכם כזה יקדם את סיכויי הבריתם להגיע ל־הסכם עם המצרים בשאלת הבסיסים ב־סואץ. **אולם גם כאשר נחתם ה־הסכם המצרי־בריטי, באוקטובר 1954, עדיין לא סיפקו האמריקאים אפילו פריט צבאי אחד לצבאו של נאצר.**

במשך חודשים ארוכים נערכו דיונים מייגעים בדבר צורת היחסים שייקמו בין מצריים וארצות־הברית, שיאפשרו הב־טחת סיוע־צבאי. כוונת ממשלת ארצות־הברית לספק נשק למצריים לא נשארה בגדר סוד. בעיני ממשלת־ישראל, שיחסיה עם ארצות־הברית באותה תקופה היו רחו־קים להיות מכפי שהם כיום, נראתה עצם הכוונה כאיום שטני על ביטחונה של ישראל. צריך לזכור שבאותה תקופה ישׂ־ראל עצמה כימעט ולא נהנתה מכל סיוע־צבאי אמריקאי. היו אלה השנים בהן היח־גבשה האוריינטציה הצרפתית במערכת־הביטחון. הימצאותו של נשק אמריקאי, ש־

הנשק יהיה אמריקאי - ההרוגים ישראלים ומצרים

אינו נמצא בידי ישראל, בידי הצבא ה־צרי, נראתה אז במידה רבה של צדק דבר חמור ביותר.

ככר בחודש ספטמבר 1953, מחא שגריר ישראל בוושינגטון, אבא אבן, באוזני שר־החוץ דאלס, על כוונת ארצות־הברית לספק נשק למצריים. ישראל גייסה גם את כל האירגונים היהודיים וניסתה להפעיל את הזכוי בקונגרס, כדי למנוע סכנה כזאת. כתוצאה מלחץ זה נרתע ממשקו של הנשיא אייזנ־האואר מאספקת נשק למצריים.

התשובה האמריקאית למצריים לא היתה אומנם שלילית. אבל הדיונים התמשכו עד בלי סוף.

מכוונתה המקורית, להושיט למצריים סיוע צבאי בסך של מאה מיליון דולר, צומצם לבסוף היקף הסיוע המתוכנן ל־סכום של 20 מיליון דולר. אחת הסיבות לאישור הסכם זה על־ידי המימשל האמ־ריקאי היתה התיאוריה כי „מצריים חזקה ועצמאית תוכל להתייצב בראש המאמץ להפחתת המתיחות בין הערבים לבין ה־מערב — מתיחות שנולדה עם הקמתה של מדינת־ישראל."

מיילס קופלאנד מצטט בספרו את נאצר, באותו הקשר: „רק כאשר עמדתך חזקה יכול אתה להרשות לעצמך להחליט החל־טות בלתי פופולאריות." **טען קופלאנד: „נאצר רמז ברורות שאם יהיה חזק די הצורך, עשוי הוא לנקוט אף צעדים ממשיים להפחתת המתי־חות בין הערבים לבין ישראל."**

לבסוף, הצטמצמה הדרישה ה־מצרית לנשק אמריקאי ל„פריטי־מיצעד", כפי שרשימת־הרכש כוונתה בפי השגריר המצרי בוושינגטון: קסדות נוצצות, אקד־חים בגרתיקי־עור מצודדי־עין ועוד אבזי־רים צבאיים שיהיה בהם כדי „לקשט את הצבא."

העיסקה לא התממשה מעולם. כאשר בעיצומו של המשא־ומתן עם האמריקאים ערך צה"ל את הפשיטה על עזה, השתכנע נאצר כי יוכל לקבל נשק לשיקום צבאו רק מהרוסים. העיסקה הוטוותה כעיסקה צ'כית־מצרית.

בסופו של חשבון הסתבר כי כל המאמצים שעשתה ישראל למנוע אספקת נשק אמ־ריקאי למצריים, היו מיותרים, כמוהם כמו עסק־הבזיס. **ארצות־הברית סירבה להעניק סיוע־צבאי למצריים לא מתוך דאגה לביטחונה של ישראל אז רצון לשמור על מאזן הכוחות באיזור. נאצר פשוט סרב לתת לאמריקאים את התמורה שדרשו.** הרוסים באותה תקופה היו מוכנים להעניק לו נשק ללא כל תמורה מדינית, מתוך תיכנון ארוך־טווח וכדי לקבל דריסת־רגל ראשונית באזור.

סיכון ישראלי מחושב

ת היה זו ספקולציה לנסות לשער כיום, במבט לאחור, מה היה מתחולל במרוצת 22 השנים במרחב, לו הסכימה מה, אם כי סיכון למווח ארוך.

במהלך מסע־ההדילוגים של הנרי קיסינ־ג'ר בישראל נרמז הנושא לא פעם. אולם שני הצדדים העדיפו להתעלם ממנו, ב־בחינת „דיה לצרה בשעתה." לפני כשנה, כאשר תביעותיו של אנוואר סאדאת ל־סיוע־צבאי אמריקאי לשיקום צבאו נעשו פומביות ולא ניתן היה עוד להתעלם מהן, ניסה קיסינג'ר לשכנע את מנהיגי ישראל כי סיוע־צבאי אמריקאי למצריים אינו רק אינטרס לאומי אמריקאי חיוני. הוא ניסה להוכיח שזהו גם אינטרס ישראלי.

נימוקיו של קיסינג'ר היו פשוטים. הג־ברת השפעתה של ארצות־הברית במצריים היא לטובתה של ישראל. משום כך, חייבת ישראל לתמוך בכל מעשה המחזק את אחיזתה של ארצות־הברית במצריים, אפילו אם למראית־עין הוא נוגד את האינטרסים של ישראל.

גם אם השתכנע יצחק רבין מ־נימוקיו של קיסינג'ר, הוא לא יכול היה להרשות לעצמו לחודות בכך. הוא הבהיר לקיסינג'ר חד־משמעית, כי ברגע בו יהיה הסיוע הצבאי האמריקאי למצריים אקטואלי, תעשה ישראל את כל מה שביכולתה ותגייס את כל כוחה, כדי להכשילו.

ברירה בין דבר לחולירע

מ בחינה אובייקטיבית קיימים הרבה היבטים על פיהם צריכה ישר־אל לחייב, הן מבחינה מדינית והן מבחינה צבאית, אספקת־נשק אמריקאי למצריים. עד כמה שהדבר נראה אבסורדי במבט ראשון, דווקא צעד כזה עשוי להיות טוב ליהודים.

כמובן שהמצב האידיאלי עבור ישראל הוא זה בו לא תהייה מצריים מסוגלת לקבל נשק מאף מקור שהוא. אולם ב־תנאים הנוכחיים ברור כי הברירה היא בין סיוע־צבאי־אמריקאי לבין סיוע־צבאי־סובייטי. למרות שהברירה היא בדומה לזו שבין דבר לחולירע, עדיף מכל ה־בחינות לישראל שהאמריקאים יהיו אלה שיזיינו את המצרים.

● **האספקה תהיה מבוקרת.** בעוד שהרוסים יכלו להזרים למצריים כמויות אדירות של נשק מכל הסוגים, בלי חשבון וללא מיגבלה, יוכלו האמריקאים לטפטף סיוע צבאי רק תחת ביקורת קפדנית. כל סיוע צבאי יהיה חייב לקבל את אישור הקונגרס. הכל ייעשה בידיעתה מראש של ישראל. המצרים יהיו חייבים לשלם עבור הנשק שהם מקבלים, אפילו אם יזכו בתנאי־אשראי נוחים.

● **האספקה תהיה מוגבלת.** לא ייתכן מצב בו תספק ארצות־הברית ל־מצריים נשק שיהיה בו כדי להכריע את ישראל. יתרה מזו: כפי שהוכח לגבי ישראל עצמה, **אפילו אם ירצו ה־אמריקאים לספק למצרים את כל מבוקשם בתחום הצבאי, אין הם מסוגלים לעשות זאת.** אילו היה סאדאת רוצה להחליף את כל הטנקים ה־סובייטים שברשות חיל־השיריון המצרי בטנקים אמריקאיים, והדבר היה מקבל את אישורם של האמריקאים והישראלים גם יחד, לא היה ניתן לבצע עיסקה כזאת לפחות בטווח של חמש שנים. האמריקאים פשוט אינם מייצרים טנקים בכמויות כאלה.

● **תובטח שיטה אמריקאית על כושר ההחימה המצרי.** אפילו מצבורי הנשק והתחמושת האדירים, ש־הכינו הסובייטים במצריים וסוריה ערב מילחמת יום־הכיפורים, לא הספיקו אלא לימי־לחימה ספורים. תוך כדי המילחמה נאלצו הרוסים להחיש רכבות־אוויר למצ־ריים וסוריה, כדי למלא את המחסנים שהתרוקנו במהירות. בתנאי השחיקה ה־גוראים של מילחמה מודרנית, יהיה הצבא המצרי, כמו צה"ל, תלוי בחידוש חימושו המהיר בידי הספקים. אם ספקי שני ה־צדדים יהיו האמריקאים, יהיה בידם ל־הכתיב את משך הלחימה, אפילו אם תתלקח בניגוד לדעתם ורצונם.

● **תהיה הקליטה יהיה ממושך.** הסבת צבא שלם ממערכת־נשק אחת, ה־מבוססת על טכנולוגיה מזרחית, למערכת־נשק אחרת, המושתתת על טכנולוגיה מע־רבית, היא תהליך ארוך ומסובך, הנמשך שנים ארוכות. אין דרך יעילה יותר לספק את רצונה של ישראל „להרוויח זמן", מאשר לסייע בהסבה שכזאת.

אלה הם רק חלק מהטיעונים שיש בהם כדי לשכנע מדוע צריכה ישראל למעשה להיות מעוניינת בסיוע צבאי אמריקאי למצרים. קיימים עוד טיעונים רבים נוס־פים, בחלקם מדיניים, ובחלקם פסיכולוגיים. קיימים גם טיעונים כמוסים.

אבל כל הטיעונים הללו תקפים רק אם יוצאים מתוך הנחה שאר־צות־הברית הינה ותהיה ידידתה ובעלת־בריתה של ישראל, וכי האינטרס האמריקאי הוא לחתור לקראת שלום במזרח־התיכון. מי שסבור כי ארצות־הברית היא אוייבתה של ישראל וכי עלולים להיווצר תנאים בהם תיתן יד להשמדת ישראל, אינו יכול לקבל אף אחד מהנימוקים שאוזכרו לעיל.

רבין עשה הצגת־סקאנדל

ק יומת, כמובן, גם סיבות טובות לשכנע באמצעותן כי סיוע־צבאי אמ־ריקאי למצריים הוא רע ליהודים. **קודם כל, כי דבר שבאמצעותו אפשר להרוג יהודים, אינו טוב להם.**

ישנו גם הנימוק החזק כי בתנאים ה־חדשים ההולכים ונוצרים במרחב, ובמאזני הכוחות החדשים הנרקמים בו, יאבדו ה־אמריקאים את השליטה על המצרים ועל הנשק שיספקו להם. ברגע מסויים, יש אומרים, יוכלו המצרים להיתנק מתלותם באמריקאים, ולקבל את כל הדרוש להם מארסנל הנשק האמריקאי בסעודיה, למשל. הם מסוגלים גם לרכוש נשק בלתי מוגבל ממקורות אחרים במערב, בנוסף על מה שיוסיף להם על־ידי ארצות־הברית.

יש עוד נימוקים רבים וטובים, שאינם נופלים מאלה המחייבים את הסיוע האמ־ריקאי. אבל מול כל אלה מתייצבת השאלה: או מה האלטרנטיבה?

רק לפני חודשים מיספר עמדה ישראל במצב מביך למדי. היה זה כאשר התבררו מימדי הסיוע שתובטח ירדן מארצות־ה־ברית לחיזוק הגנתה האנטי־אווירית. אפילו בישראל נדהמו מהיקפו ומהאיום שהוא עלול להוות על ביטחונה. בשלב ראשון, בלחץ ישראלי, אומנם סרב הקונגרס לאשר תוכנית סיוע זו לירדן. אלא שאז איים חוסיין מלך ירדן כי אם לא יקבל סיוע זה מארצות־הברית הוא יפנה לבקשו מ־הרוסים.

סימנים ברורים העידו שהרוסים דווקא להוטים לתפוס את מקום האמריקאים ב־ירדן. **ברגע מסויים היו מנהיגי ישראל צריכים להחליט מה עדיף להם: סיוע מאסיבי מבוקר מצד ארצות־הברית לירדן, או חדירה סובייטית בלתי מבוקרת גם לגבול זה?**

איש לא גילה מה היתה המסקנה. אבל קולות המחאה גוועו בשקט. בסופו של דבר קיבל חוסיין את כל מה שדרש. זה אולי לא סימפאטי ולא נעים, אבל תמיד צריך לחשוב „מה היה קורה במקום?!"

משום כך, כאשר נסערו השבוע הרוחות, סביב הידיעות על כוונת ארצות־הברית לספק נשק וציוד צבאי למצריים, היתה זו רוב מהומה על לא מאומה. מובן שישראל לא יכלה להעניק בפומבי את ברכתה למדיניות אמריקאית זו. כפי שאמר הנרי קיסינג'ר: „אי אפשר לצפות שיצחק רבין ישיג את תמיכת הבוחרים בישראל על יסוד תמיכה במכירת נשק אמריקאי ל־מצריים." היה זה מחובתה של ישראל להרים קול זעקה ומחאה — כפי שאומנם עשו נציגיה — אבל לקוות שאיש לא יתרשם מכך במייוחד.

כך עשה יצחק רבין בביקורו האחרון בארצות־הברית, כאשר ביישר לו קיסינג'ר על הכוונה למכור שישה מטוסי־תובלה מדגם הרקולס לצבא המצרי. הוא עשה מה שנקרא „הצגת סקאנדל", אבל ידע שאין בכוחו למנוע זאת. מבחינתה של ישראל עדיף שמצרים תקבל שישה הרקו־לסים מאשר 24 מטוסי טופולב. וכך עשה גם השגריר דינין, לנוכח הידיעות על הכוונה לספק עוד ציוד צבאי אמריקאי למצריים.

בראייה מפוכחת של המציאות ברור שישראל אינה יכולה וגם אינה צריכה למנוע סיוע צבאי אמריקאי למצריים. הביקורות שמתחו השבוע גורמים שונים על מחדליה־כביכול של ממשלת רבין בתחום זה, לא היו אלא דברי דמאגוגיה היסטריים חסרי בסיס. **היעדים שעל ישראל להשיג בנושא זה, ושהיא מסוגלת להשיגם, הם דחיית האספקה הצבאית האמרי־קאית והגבלתה ככל האפשר.** זאת הסיבה שכל מיתרי הזעקה בארץ ובארצות־הברית מגוייסים עתה למחות ולהתריע נגד מה שאי אפשר למונעו.

ואפשר אולי לעשות עוד דבר אחד: להתפלל, שלצולם לא יגיע היום בו יצטרכו ישראל ומצריים להפעיל זו נגד זו את הנשק האמריקאי שברשותן.

במדינה

העם

מיני־היסטריה

לא קיסינג'ר ניצח את רבין, אלא להיפך

גם השבוע לא היו צרכני־ההיסטריה הישראליים צריכים להמתין לשווא לז־ריקת־ההתרגשות השבועית.

היא סופקה להם במסע־התעוררות מפו־ברק, סביב הכוונה האמריקאית לספק נשק נשק למצריים (ראה „נשק אמריקאי למצריים", עמוד 19, ו„שותפים מוזרים במיטה אחת", עמוד 23).

שוב עמדה המדינה ליהרס, ושוב זעקו נביאי־החורבן־השלישי אל לב השמיים, אלא שהעניין עצמו רחוק מאד מלהיות פשוט וחד־משמעי.

מעין מיני. בתוך ההיסטריה הגדולה התחבאה היסטריה קטנה, מעין מיני־היס־טריה. היא נגעה למאמר־ענק שכתב אדו־ארד שיהאן, כתב אמריקאי, שגלווה למ־סעות הנרי הראשון.

הארץ הזדעקה. העיתונים געשו. שלו־שה שרים מכובדים הגישו שאילתות בי־שיבות הממשלה. ראש־הממשלה הטיל על השגריר בוושינגטון להשיג הבהרות.

כעילה לכל ההתרגשות שימשה טענתו של שיהאן, כי הנשיא ריצ'ארד ניכסון, ואחריו הנשיא ג'ראלד פורד, הבטיחו לאנוואר אל־סאדאת להחזיר את ישראל לעבר גבול ה־4 ביוני 1967.

אילו עצרו השרים בעדם לרגע־קט כדי לחשוב (עם כל הקושי שבדבר), היה מס־תבר להם כי אין בכך כל חדש. מאז נתן ניכסון את הגושפנקה שלו לתוכניתו של שר־החוץ ויליאם רוג'רס, לפני שבע שנים, היתה המדיניות האמריקאית לגבי הגבול הישראלי קבועה ומגובשת: „קו ה־4 ביוני 1967, עם שינויים בלתי־מהו־תיים". סביר היה להניח כי בשיחותיהם האישיות עם סאדאת, חזרו על כך ניכסון ופורד כאחד.

רבין הגיבור. גם שאר גילוייו של שיהאן אינם מחדשים דבר, זולת פירורים פיקנטיים.

מבחינה זו מצטרף שיהאן לשורה ארוכה של „כתבים מדיניים" אמריקאיים וישר־אליים, המפרסמים מאמרים וספרים ה־מתיימרים להיות פרשנות מדינית, ואינם אלא רכילות פוליטית — מה אמר קי־סינג'ר על זולתו, ומה אמרו על קיסינ־ג'ר. הדברים הם משעשעים, אך איש מן הכתבים אינו טורח להיכנס לעובי־הקורה של הסיכסוך ההיסטורי, לנתח את גורמיו ולבקר את מהלכי הצדדים.

אם יש חידוש כלשהו בדיברי שיהאן לגבי האזרח הישראלי, הרי היא בהערכת אישיותו של יצחק רבין. בניגוד לדיעה המקובלת עתה בחוגים רחבים בארץ גר־אה רבין בתיאוריו של שיהאן כמי שמשך את קיסינג'ר באף, סיכל את מהלכיו, חיבל במאמציו והוריד אותו ביגון שאולה. כל זה, כדי להגשים את המדיניות האמיתית של ישראל שהיא להרוויח זמן, לדחות את הכל, למנוע כל התקדמות העלולה להביא להחזרת שטחים, ולהבטיח את המ־שך הסטאטוס־קו.

לגבי מי שמנתח נכונה את מעשי הממ־שלה, אין כל חדש גם בכך.

כלכלה

המהפכה ההפוכה

פרופסור אחד לקח, חפרופסור חשני זוקח עוד יותר

פעם חלם קארל מארכס על מהפכה גדו־לה, שבה יסתערו הפועלים על ההון ה־גדול ויפקיעו אותו.

עתה מתחוללת בישראל מהפכה הפוכה: ההון השחור מסתער על שכר־העבודה, ומפקיע אותו.

זוהי מהפכה שאין דומה לה בעולם כולו.

הכוח השחור. כאשר הגישה ועדת־הפרופסורים של חיים בן־שחר את ה־רפורמה המפורסמת שלה, היא דיברה על שתי מגמות מקבילות: חיסול ה„עיוו־תים" של שכר־העבודה, והטלת מס־אמת על בעלי־ההון.

הוועדה דיברה בפה מלא ובקול גדול על החלק הראשון, ובקול רפה ומגמגם על החלק השני.

מאז התקדמו הדברים. כל ניסיון לשים יד ממלכתית על ההון השחור נבלם ב־עודו באיבו. כאשר עשה יצחק מן, נציב־המס המתפוטר, מאמצים רפים בכיוון זה, נבעט החוצה. קבוצות־לחץ פוליטיות כבי־רות, החל בליכוד וכלה במערך ובכוח המקובץ של העיתונות היומית, דאגו להבטיח את ההון השחור מפני כל פגיעה.

אולם בינתיים הלך והתרחב במהירות החור בכיס הממלכתי. תקציב־ענק רדף תקציב־ענק, והיה צורך בכסף. כשאין לוקחים אותו מן ההון השחור, אין מנוס אלא לקחתו מן השכירים.

שכר עוכרי ישראל. וכך, לראשונה בהיסטוריה של ישראל, נעשה עתה ניסי־יון גלוי לא רק להקפיא את שכר־העוב־דים, אלא להורידו ממש. ולא רק למע־שה, כמו עד כה, אלא גם להלכה.

חוד־המחץ הראשון הופנה, ולא במיק־רה, נגד הטייסים. עתירי־שכר אלא מעו־ררים קינאה כללית, גם בקרב שכירים אחרים, וקל לגייס תמיכה ציבורית לדרי־שה להפקיע חלק גדול משכרם. אחרי ש־הוסכם כי הטייסים הם עוכרי־ישראל ומח־ריבי־הרפורמה, נקבע תקדים לאומי חשוב: מותר להוריד שכר קיים.

השבוע נעשה ניסיון שני, חמור בהר־בה בהיקפו. שוב צץ פרופסור כדי לתת גושפנקה להפקעת־שכר. ועדה בראשות הפרופסור חיים ברקאי קבעה, כי יש לתר־ריך משכרם של רבבות עובדי־ממשלה את „התוספת הייחודית," שהיא חלק מ־שכרם.

להוריד ראש ושכר. כדי להמתיק את הגלולה, ולטשטש אתת העובדה שזו־הי הורדת־שכר פשוטה, המציאה הוועדה תחבולה: ההורדה „תקוזז" על־ידי תוספת־היוקר. מאחר שתוספת־היוקר אינה אלא החזרת חלק מן המשכר הריאלי, שאבד ביגלל התחייקרות שכבר היתה, אין ה־תכסיס משנה את העובדה שזוהי הורדת־שכר פשוטה.

השבוע אישרה הממשלה את ההמלצות. היא סמכה על הנהגת ההסתדרות, ש־תמלא את תפקידה היעוד: להוריד את ראש העובדים, לשבור את התנגדותם ב־דברי נועם ואיומים, ולהכשיר את הורדת־השכר.

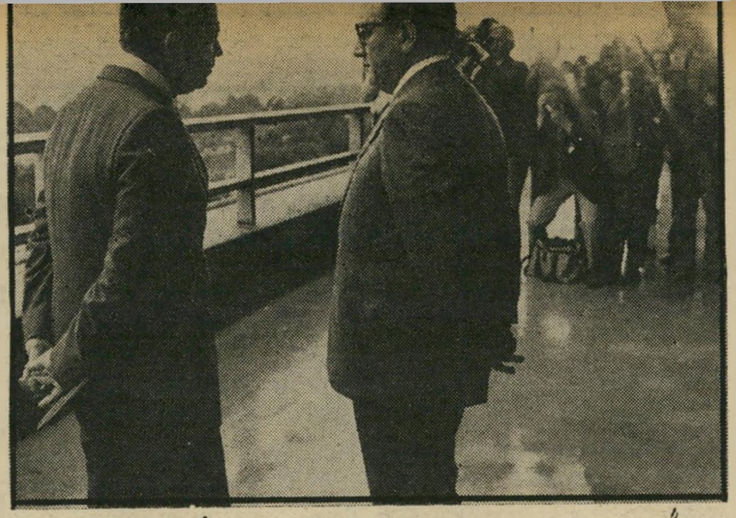
אולם בבניין הוועד־הפועל שררה דאגה גדולה. אחרי שהסתערו עליו עובדי מיפעל־תימנע המרוגזים, שאלו את עצמם עסקני המימסד ההסתדרותי אם אומנם יוכלו לעמוד בפני ההסתערות הצ־פויה, שתהיה גדולה הרבה יותר, כאשר רבבות עובדים יתנגדו להורדת שכרם בידי ממשלה הממשיכה להעשיר מדי־חודש את אילי ההון השחור.

השטחים

הלינה היפה בירושלים

בדיבוק של הרס עצמי, גורמת המדינה ליחחמת־דת

„האם אלה הפנים, שהשיקו אלף ספרי־נות ז" שאל המשורר, בהתכוונו להלינה היפה, שביגללה פרצה מילחמת טרוייה ב־ימי־קדם.

קיסינג'ר ורבין
מי דפק את מי?

תחת תצלומה של שופטת־השלום הירו־שלמית, שהתירה את תפילתם של יהודים באיזור המיסגדים בירושלים, אפשר היה לרשום: „האם אלה הפנים, ששלחו אלף מפגינים?"

השבוע הפגינו כולם: יהודים וערבים, בית"רים וקומוניסטים, תלמידי־תיכון יהו־דיים בירושלים ותלמידי־תיכון ערביים ב־שכם. הכל בגלל אותו פסק־דין.

שמן על המדורה. עומד מן הצד מוכ־רח היה לקבל את הרושם כי מדינת־ישראל נאחזה בדיבוק של הרס־עצמי, וכי לא תמצא מנוח עד שתקומם נגדה את העולם כולו.

פסק־הדין של השופטת הירושלמית הס־עיר את המוסלמים. זכה בהד עצום בכלי־התיקשורת הערביים. הערבים קיוו להשת־מש בו כדי לחצית אש בכל העולם המוס־למי ולגייס את מדינות־האיסלאם לצד מדי־נות־ערב.

אולם מאמציהם לא הצליחו. המוסלמים לא רצו להיגרר לעניין, שלא יראה לחם רציני. הניסיון להעלות את העניין במר־עצת־הביטחון, נכשל.

ובדיוק אז, כשנראה היה שהעניין נרגע, באו כמה עסקנים צמאי־פירסומת של הלי־כוד בירושלים, ושפכו שמן על המדורה הדועכת.

מחומה בישכם. הקריאה לתפילה המו־נית של צעירי הליכוד, על הר־הבית, לא היכתה גלים. הופיעו רק כחמישים צעי־רים, נבלמו על־ידי המישטרה. זו התעלמה מפסק־הדין של השופטת, שעליו הדגיש עירעור, ומנעה את התפילה־ההפגנה ב־אמתלה של מניעת „הפרת הסדר."

אולם בינתיים הספיקה הקריאה־לתפילה להתסיס את התלמידים בשטחים המוחזו־קים. בשכם התכנסו תלמידי־תיכון בחצר בית־ספרם, להפגנה נגד התפילה הירו־שלמית ונגד אנשי גוש־אמונים השוכנים במחנה־קדום הסמוך. כוחות צה"ל פרצו לבית־הספר, היכו ופצעו את התלמידים — והדליקו איש חדשה.

בשכם פרצה שביתה כללית ספונטאנית. החנויות נסגרו, מועצת־העיר התפטרה.

כפיים חרוצים. מושל שכם השתדל לכבות את הלהבות, בעזרת העסקנים המ־קומיים, רובם אנשי־מיסחר הרוצים להת־עשר בשקט, ושאין להם חשק להיגרר לתוך מערבולת לאומית.

אולם המאורעות הוכיחו כי חומר־הנפץ מצטבר גם בשטחים המוחזקים. די בכמה גיצים, כדי להביא להתלקחות גדולה. בעוד שחבורה אחת של כסילים מנסה להפוך את ערביי ישראל לפצצת־זמן (ראה להלן), עוסקת חבורה אחת במלאכה דומה בשטחים המוחזקים.

הגליל

פצצה בכל שדה

בינך 6000 דונמים הופכת הממשלה את חצי מיליון ערביי ישראל לפצצת־זימן כבירה

„האם הם לא ילמדו לעולם?" נאנח פקיד ממשלתי, העוסק בענייני ערבים. „תחילה מסרו את נצרת על מגש של כסף לרק"ח, ועכשיו הם הולכים למסור לרק"ח את כל ערביי ישראל!"

נראה כי ממשלת ישראל לא למדה. ב־שנה שעברה, דווקא עם התחלת מסע־הבחירות על השילטון בנצרת, התפרסמה תוכניתה להפקיע אדמות נרחבות בנצרת ובסביבה, במיסגרת „ייהוד הגליל", ש־שינה את שמו ונקרא עתה „איכלוס הג־ליל". התוצאה: הזדעזעות הציבור הער־בי, התלכדותו סביב רק"ח, שהפכה זה־מכבר המיפלגה הלאומית של הערבים בישראל.

עתה נמצאת הממשלה על דרך־המלך לדחיפת כל ערביי ישראל לידי רק"ח. פקידיה עוסקים ללא־לאות בהכנת הפ־צצה הפנימית הגדולה ביותר שידעה המ־דינה מעודה.

חזרה לכפר־הטבח. כדי „לאכלס" את הגליל, מתכוונת הממשלה להפקיע, לדבריה, כ־6000 דונם של אדמה ערבית, 2000 דונם של אדמה יהודית, נוסף על 12 אלף דונם של אדמה השייכת לממשלה ממילא. לדעתה, אך שהיתה למעשה אד־מת־ציבור ערבית.

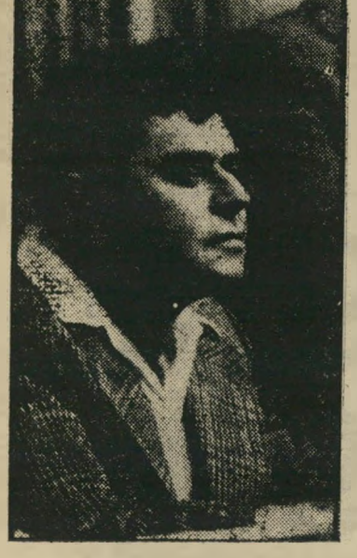
הפעיל המרכזי בפרשה הוא האלוף (מיל.) מאיר („זארו") זורע, אחד האישים הלאומניים ביותר במדינה, שאינו רחוק מגוש־אמונים. כמנהל מינהל־מקרקעי־יש־ראל, ממלא זורע תפקיד־מפתח בפרשה כולה.

גם שאר הפקידים והפוליטיקאים, המ־עורבים בפרשה, גילו חוסר־רגישות מח־ריד. כי אין דבר קדוש יותר לערביי ישראל מאשר האדמה. הפקעת רבבות דונם של אדמותיהם בראשית ימי המדי־נה, נוסף על הפקעת שטחים עצומים של אדמת „נפקדים", השאירה טראומה שלא נמחתה. כאשר ניסו להקים תנועה ערבית לאומית, קראו לה „אל־ארד" — האדמה.

עתה מתנגשת הממשלה באופן חזיתי על טראומה זו. כדי להוסיף טיפשות על טימטום, לא הסתפקה הממשלה בהפק־עות בגליל, אלא נגעה בטראומה החזקה ביותר הקיימת בציבור הערבי בישראל: פרשת כפר־קאסם.

במיסגרת של מה שקרוי „הסדר קרק־עות" ביקשה הממשלה להפקיע שטחים נרחבים בכפר שבו נערך הטבח המחריד לפני 20 שנה. התעמולה הערבית שוקדת לאחרונה להנחיל לעולם כולו את השם המחריד הזה, באמצעות סרט־תעמולה מצליח.

כוח חדש. השבוע ראו המפקיעים שכר לעמלם: זו הפעם הראשונה מאז

פרופסור ברקאי
מי יקח ממי?

קום המדינה עלה הרעיון של הכרזת שביתה כללית של כל ערביי ישראל.

השביתה הכללית האחרונה הוכרזה ב־1936, והיא היתה אות־ההתחלה של המ־רד הערבי הגדול, שנקרא ביישוב העברי „המאורעות". היה זה מכשיר יעיל ביותר לליכוד השורות ולהקמת חזית לאומנית מאוחדת.

עצם העובדה שרעיון זה עלה עתה שוב מוכיח כי חלה תמורה יסודית בתו־דעת הערבים בישראל. אין זה עוד הצי־בור המפורר, שבראשו עומדים עסקנים

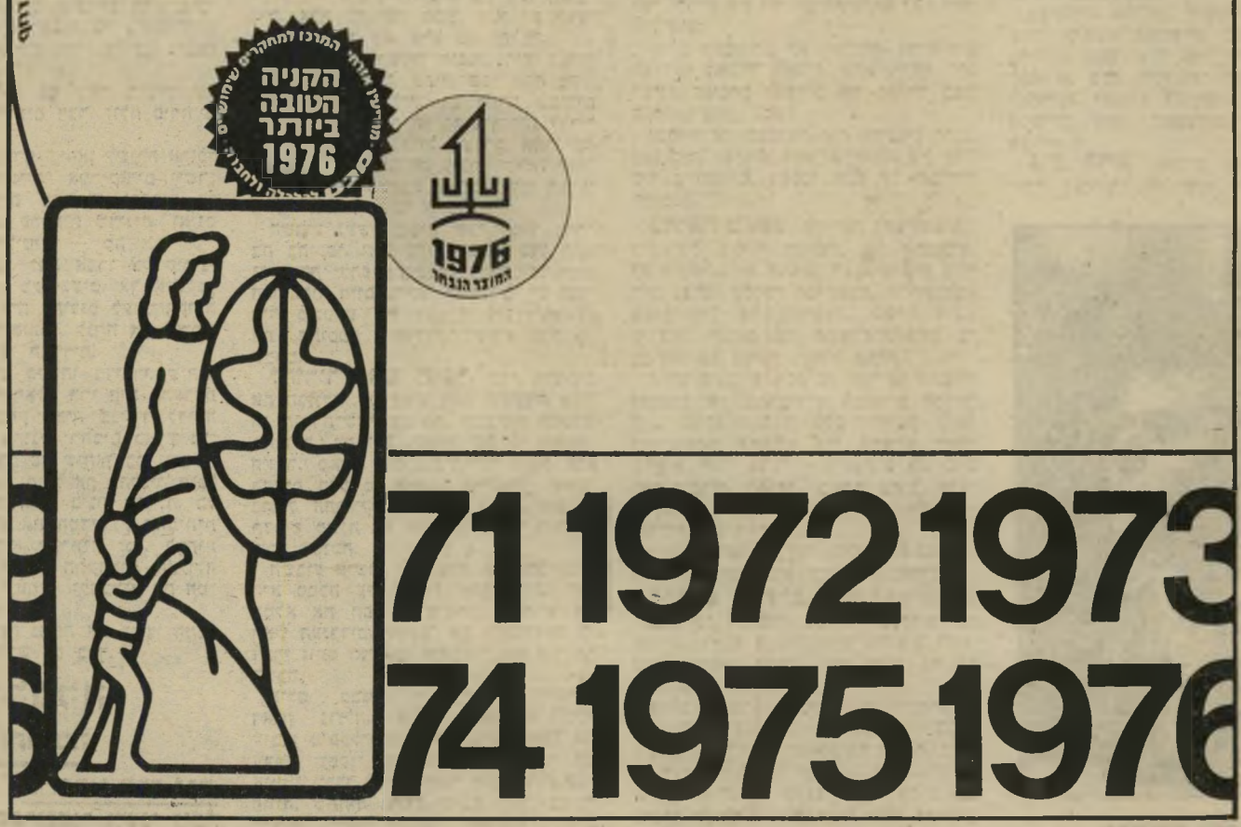
(המשך בעמוד 25)

בוקר טוב!

"הסנה" משלמת היום למבוטחיה למעלה מ- 410.000 ל'. היום ובכל יום, במשך 365 ימים בשנה, משלמת חברת "הסנה" לעשרות אלפי מבוטחיה סכום דומה, לכסוי נזקיהם. סה"כ כמאה וחמישים מליון לירות (150.000.000 ל'!) בשנה.

מכאן אתה למד שלוש עובדות:
אחת: ל"הסנה" מאות אלפי מבוטחים בכל סוגי הביטוח;
שתיים: "הסנה" חברה מבוססת מאד - אם היא יכולה לעמוד בתשלומים כאלה.
שלוש: הביטוחים שלך בטוחים יותר ב"הסנה".

כי בכל השנים "הסנה" היא המוצר הנבחר והקניה הטובה ביותר בענף הביטוח.

גלריה לאמנות תוראל

רח' ז'בוטינסקי 3, תל-אביב. מול „מלון הילטון"

מציגה

אסופיציות ארוטיות ב„מנזר השתקנים"

תערוכת ציור של הציירת

מרים ברנדהרט

הפתיחה:
בשבת 13.3.76 בין השעות 11.00—13.00, 18.00—21.00.

שעות הביקור:
יום יום — 11.00—13.00, 18.00—21.00,
שישי — 11.00—13.00,
שבת — 11.00—13.00, 18.00—21.00.

אל־אסד

ה **פיתגם האנגלי אומר: „האהבה והפוליטיקה מזמנים למיטה אחת שו־תפים מוזרים מאד.״**

המצב שנוצר בשבועות האחרונים ב־מרחב מוכיח זאת בעליל.

מי היה מאמין כי חאפז אל־אסד ויצחק רבין ישתפו פעולה ביניהם?

מי היה מאמין כי אש״ף ימצא את תפעל להגברת ההשפעה הסו־ביטית בעזם הערבי?

מי היה מאמין כי אש״ף תימצא במחנה אחד עם האמריקאים?

כל זה, והרבה יותר, מתגשם כעת ב־מרחב.

בתהליך של חודשים מעטים קמו במרחב שני צירים עיקריים:

- **ציר דמשק־עמאן־ירושלים.**
- **ציר וושינגטון־קאהיר־אש״ף.**

מובן שאין אלה צירים רישמיים. אין הידברות גלוייה בין שני הקצוות שבכל ציר. אולם אינטרסים משותפים, קבועים או זמניים, יצרו את ההרכבים המוזרים, הפועלים עתה בשטח.

דמשק־עמאן

ה **ציר דמשק־עמאן־ירושלים** מור־כב, למעשה, משני צירים: דמשק־עמאן ועמאן־ירושלים.

סוריה התקרבה לירדן כאשר נוכחו שתי המדינות לדעת כי מצריים נטשה אותן, וכרתה הסכם נפרד עם ישראל. ככל ש־חולף הזמן מסתבר כי דמשק צדקה ב־טענה כי הנשיא אנוואר אל־סאדאת אכן נטש, לפי שעה, את חזית־המאבק הערבית, כדי לספק אינטרסים מצריים מובהקים.

סוריה וירדן נותרו ללא כל סי־פוק לתביעותיהן, וללא נסיגה יש־ראלית בחזיתותיהן. תיקוותן ה־יחידה לחזור למישחק היתה לע־שות צרות, להתסיס את המצב ז־להכריח את ארצות־הברית ו/או מצריים לפעול למען תזוזה ישר־אלית במיזרח ובצפון.

לצורך זה, העדיף אל־אסד את ירדן על אש״ף, בטווח הקצר, יכולה ירדן להציע יו־תר. יש לה חזית ישראל, וצבא סדיר בעל־כושר. בניגוד לאש״ף, היא יכולה לתרום תרומה נכבדה במילחמה אפשרית, וגם באיום במילחמה. יש לה השפעה על סעוד־יה ונסיכויות־הנפט. היא יכולה לעזור ב־בידוד מצריים.

בשביל המלך חוסיין, היתה זו הזדמנות־פז לצאת מן הבידוד. מצריים לא נתנה לו דבר. ארצות־הברית פינקה אותו במי־לים, אך לא החזירה לו אפילו מילימטר מרובע אחד מן הגדה המערבית. הוא אמר לעצמו: מדוע עלי לדבוק באמריקה? מדוע לא אעשה מחווה כלפי סוריה, ובאמצעותה כלפי ברית־המועצות, כדי להוכיח שאני גורם עצמאי, ואיני מונח בכיסם של האמריקאים? מדוע שלא אתחבר עם סורי־ה, ואגבש לעצמי מחדש דימוי של מנהיג ערבי לאומני?

עמאן־ירושלים

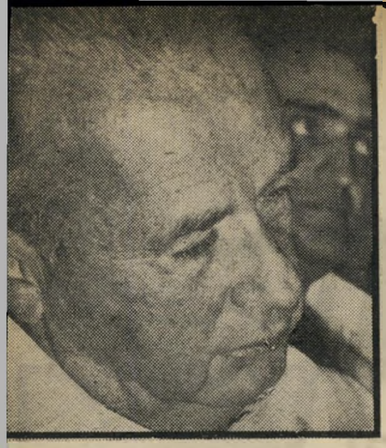
ב **אותה שעה** עצמה התהדקו היח־סים בין ירושלים ועמאן. איחדה את שתי הבירות ההתנגדות המשותפת לאש״ף. המלך חוסיין ויתר על הגדה המערבית באופן רישמי, אך לא היה לו כל חשק להגשים ויתור זה. כדי לשמור על נו־כחות בגדה, הוא זקוק לעזרה ישראלית.

במיוחמה נגד אש״ף, קיימת כיום ברית מדינית וכלכלית בין ממשלות ירדן וישראל.

בצורה מוזרה למדי, מהווה סוריה את הצלע השלישית בברית זו. בניגוד לאגדה, כאילו סוריה היא הספרון של אש״ף, קיי־מים בין סוריה ואש״ף מאז ומעולם יח־סים של חשדנות הדדית עמוקה. סוריה יודעת שאש״ף רוצה להיות גורם עצמאי, ושאינו מקבל את מרותה. אש״ף, מצידו, יודע כי סוריה תבגוד בו בכל עת שהדבר יתאים לה. יתר על כן, סוריה רוצה לנצל את אש״ף כמכשיר למען האינטרסים שלה, ועל כן היא רוצה לחסל את עצמאות אש״ף. כל זה בא לידי גילוי במשבר לבנון. ב־עיקבותיו הפכה סוריה פטרונית של לב־נון, על שתי עדותיה. צבא־השיחרור־הפלס־טיני, הכפוף לסוריה, גירש את אש״ף ו־אירגוני הפידאיון ממחנות־הפליטים. שלי־חי דמשק מנסים להשתלט על אש״ף, להדיח את ראשיו ולהמליך במקומם סוכ־נים סוריים, כמו זוהיר מוחסיין, מפקד אירגון אל־צעיקה הפרו־סורי.

אל־סאדאת

רבין

ציר דמשק־עמאן־ישראל

שותפים מוזרים במיטה אחת

הנה כי כן, קיימת ברית אנטי־פלסטינית משולשת: הממד חוסיין חיסל את אש״ף בעבר־הירדן, יש־ראל וירדן מנסים לחסל אותו בגדה וברצועה, ואילו סוריה מנסה ל־נטרל אותו בלבנון.

דמשק־טולכרם

ב **הנהגתו של** חאפז אל־אסד, וב־עזרתו של יצחק רבין, הולכת וקמה לתחייה תוכנית נושנה: סוריה רבתי.

מבחינת האידיאולוגיה הלאו־מית, לא ויתרו הסורים מעולם על חזון זה. על פיו, מהווים לבנון, פלסטין ועבר־הירדן חלקים מן ה־מולדת הסורית הגדולה.

בשעתו, בשילהי מילחמת־העולם הרא־שונה, ניסה המלך פייסל, אחי־סבו של המלך חוסיין, להגשים חלום זה. הוא נכ־של מול מוסמות הצרפתים והבריטים. או־לם החלום לא מת.

כיום אין דמשק מנסה לספח את השט־חים האלה ממש. אך היא הפכה, במיבצע מדיני גאוני של כמה חודשים, את ירדן ולבנון מדינות־חסות סוריות, והיא משת־דלת להגשים את אותה המטרה לגבי אש״ף.

לגבי ישראל יש לכך כמה השלכות, העשויות להיראות כימעט אבסורדיות. אם אכן ייאלץ יצחק רבין, או יורשו, להחזיר את הגדה המערבית לירדן, הוא עלול למ־צוא את הצבא הסורי חונה בטול־כרם.

כדי למנוע את הקמתה של מדי־נה פלסטינית עצמאית, שתהיה לאומית ואנטי־סורית, נותן רבין יד להתפתחות העלולה להביא ל־חפיכת הגדה המערבית (וירדן כו־לה) לאיזור־חסות סורי.

וושינגטון־קאהיר

ה **ציר הנגדי** אינו פחות מוזר, וגם הוא בנוי על שותפות־אינטרסים מסו־בכת במיקצת.

יש היגיון רב בציר וושינגטון־קאהיר. מעבר מצריים מן המחנה הסובייטי אל המחנה האמריקאי היה ההישג העיקרי ב־קאריירה של הנרי קיסינג׳ר. הוא מבטיח לאמריקה את הנפט המיזרח־התיכוני, וחיסל את ההגמוניה הסובייטית במרחב. תמורת זאת מוכן קיסינג׳ר לספק למצריים כסף, נשק ולחץ על ישראל לנסיגה נוספת ב־סיני.

על רקע זה התלקח המאבק ה־

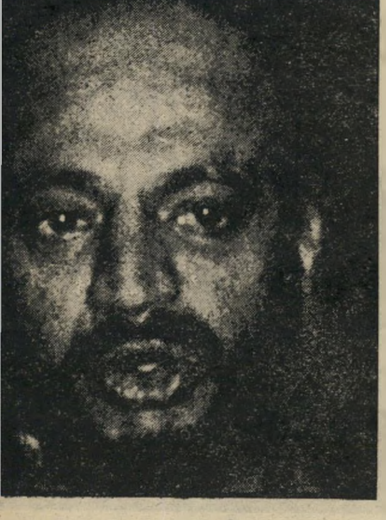
(המשך בעמוד 25)

וושינגטון־קאהיר־אש״ף

מוסקבה־ירושלים

א **ולם הציר** דמשק־עמאן־ירושלים אי־נו מכוון רק נגד תחייתה של מדינה פלסטינית עצמאית. באותה מידה עצמה הוא מכוון גם נגד מצריים.

למראית־עין, ישראל היא דווקא בת־ברית של מצריים המתונה, נגד סוריה ה־

ישראל חסכן בעיר

יריד הקניות

יריד המזרח-גני התערוכה

סל הקניות של ישראל חסכן

כל יום ד' בשבוע הקניות הן שעשוע

נפתח

יריד הקניות

בגני התערוכה בת"א

ביריד:

60 דוכני תצוגה ומכירה ✶ מחירי פרסומת ✶
היפרסל — לראשונה בישראל מוצרי מזון באריזות ענק חסכוניות בשיטה אמריקאית ✶
תכניות בדור לילדים — חינם ✶ מסעדה עממית ✶
הכניסה לכל מתקני היריד — ללא תשלום

בפתיחה: תכנית בידור מיוחדת לילדים
הכניסה עם המכונית דרך שער המנהלה
מציאות, קניות, בידור וחוויות כל יום רביעי ביריד הקניות

(שעות הפתיחה: 4 אחה"צ עד 11 בלילה).

במדינה

(המשך מעמוד 21)

וראשי־חמולות קניים, ושצעיריו מוצאים סיפוק בדיבורים במועדוני רק"ח.

בשנים האחרונות צמח דור צעיר חדש, רובו בעל השכלה. הצלחת אש"ף בזירה המדינית נטעה בו גאווה לאומית חדשה. חדירת הערבים לענפי הבנייה והתעשייה נתנה לו תחושה של כוח.

מכאן ועד לרעיון של שביתה כללית, כדי לסכל תוכניות של הפקעה, היה הדרך קצר מאד. ממשלת־ישראל עצמה מספקת עתה את הדחיפה המכרעת לכך. אם תצליח, יהפכו חצי מיליון ערביי ישראל כוח פוליטי חדש.

פרשות

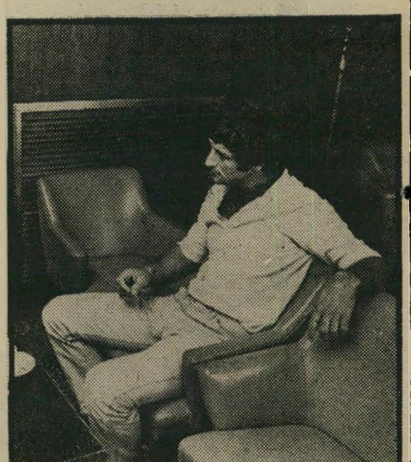
קו בר־לב של אודי דיין

„מיחמת החורמה" הוכרזה בקוד רם ונסתיימה בקוד דממה דקה

אודי דיין נשבע לצאת ל„מילחמת־חורמה" כדי להוכיח את חפותו. השבוע הסתפק בהתחפרות בקו־בר־לב משלו.

פרקליטו, רם כספי, יצא תחילה בהכרזות רמות, הסביר כיצד יסתער על משמיצי מרשו. תוכניתו: לקחת את סרטי־ההקלטה של המישטרה הגרמנית, להוכיח במעבדת־קול כי קולו של „אודי הישראלי" אינו זהה לקולו של אודי דיין. **הבדיקה שהא היתה.** השבוע הסתפקו אודי ופרקליטו בפחות.

הפרקליט הממולח קיבל בפראנקפורט אישור לכך שאין התביעה הגרמנית מוכנה למסור לזרים את סרט־ההקלטה. בכך נפטר כספי מן הצורך בחקירה מעבדתית.

אודי דיין
ללא תשובה

הוא לא הסתפק בכך. הוא השיג מן השופטת הגרמנית, קריסטל פרוסטר, איישור בכתב כי בשום מקום בתיק־המישפט הגרמני לא הוזכר שמו של אודי דיין.

היתה זו מחווה ריקה. כפי שנאמר מלכתחילה, לא שורבב שמו של אודי דיין במישפט. התביעה הגרמנית עצמה שמרה על כך מכל מישמר. היא גם לא היתה זקוקה לכך, מאחר שהשיחה הובאה למישפט לא כראייה נגד „אודי הישראלי", אלא כראייה נגד בן־שיחו, שימעון („כושי") רימון, הנאשם במישפט.

אולם השיחה נמצאת בתיק המישפט, ובתיקי המישטרה רשום שהיא נתקיימה עם מיספר־טלפון נהללי. המיספר שייך לשכנו של אודי דיין, והוא נהג להשתמש במכשיר זה לשיחותיו.

הפנייה לא היתה. לדיברי אודי דיין עצמו, הפרשה נגמרה בשבילו. האישור הגרמני הספיק לו, להוכחת חפותו.

אולם אודי לא השיב אף על אחת השאלות המטרידות, שנבעו מן הפרשה לגביו. הוא לא ניסה לספק הסבר לקטעי השיחה, שהצביעו בבירור לעברו (העולם הזה 2009). והוא לא עשה את הדבר הטבעי ביותר: לפנות אל מישטרת ישראל ולבקש ממנה לפתוח בחקירה, כדי לברר מיהו „אודי הישראלי", ואם אודי זה הסתבך בפלילים על־פי החוק הישראלי, למשל בעוון של קשירת־קשר לביצוע עבירה.

שותפים מוזרים

(המשך מעמוד 23)

סמוי בין ממשלת־ישראל, בעזרת היהדות האמריקאית, נגד הנרי קיסינג'ר והנשיא ג'ראלד פורד. אם לא תוכל ארצות־הברית לספק נשק למצריים, ביגוד התנגדות היהודים ובעלי־בריתם בקונגרס, עלולה חי מדיניות האמריקאית במרחב ל־ התמוטט.

קאהיר-אש"ף

ה צלע השלישית של ברית זו מורה עוד יותר.

אחרי הסדר־הביניים הישראלי־מצרי, הכריז אש"ף מילחמת־תעמולה על מצריים, וגינה את בגידתו של סאדאת בעניין הערבי ביכלל, והפלסטיני בפרט. היתה זו התקפה מוצדקת, מאחר שסאדאת הפקיר את העניין הפלסטיני למעשה, תוך שהורסיף לשלם לו מס־שפתיים להלכה.

אולם מאז אירעו המאורעות בלבנון. אש"ף לוחם על חייו נגד סוריה, המסכנת את הבסיס האחרון לעצמאות פלסטינית: בסיסי הפידאיון בלבנון.

על רקע זה חולכת ומתגבשת ברית מצרית־אש"פית, שחודרה מופנה נגד סוריה, וממילא גם נגד ירדן וישראל.

לסאדאת רצוייה ברית זו מאד, מכיוון שהיא מאפשרת לו לצאת מן הבידוד. גושפנקה אש"פית תאפשר לו לסכל את הניסיון הסורי להציגו כמי שבגד בעניין הערבי. יתר על כן, סאדאת כבר עבר לתקפה נגדית. תועמלניו הכריזו השבוע שסוריה זוממת להדיח את יאסר עראפאת, ולהמליך במקומו את סוכנה, זוהיר מוחסין. כך מוצגת סוריה כבוגדת בעם הפלסטיני.

לאש"ף דרושה הברית כדי להחזיק מעמד מול הלחץ הסורי הגובר, המאיים לבטל את עצמאותה של „המדינה־בדרך" הפלסטינית.

על רקע זה צמח כדור־ניסיון מעניין ביותר, שהפריח יאסר עראפאת עצמו בשיחה עם הסנאטור האמריקאי החשוב עדלי סטיבנסון. מנהיג אש"ף הציע להעביר את השטחים המוחזקים לידי האו"ם, ואת איזורי־הספר לידי פיקוח משותף ישראל־או"ם, וזאת תמורת נכונות של אש"ף להכיר בישראל.

כרגיל הוכחשה ההצעה למחרת היום על־ידי אבו־איאד, המוגדר כ„סגנו של עראפאת" (אם כי דרגתו המעשית באש"ף נמוכה הרבה יותר). אולם מישרד־החוץ האמריקאי מתייחס להצעה במלוא הרצינות*. כאיתות מחודש מצד אש"ף על נכונותו להשתלב בתהליכים הדיפלומטיים האמריקאיים־מצריים.

כשם שאין הידברות ישירה בין ירושלים ודמשק, והתיאום נעשה באמצעות עמאן — כך אין הידברות גלוייה בין ארצות־הברית ואש"ף, אלא דרך קאהיר. אולם אם יתגבש האינטרס המשותף עוד יותר, יפתח הדבר פתח גם להידברות גלוייה ישירה בין ממשלת ארצות־הברית ואש"ף, מן הסתם אחרי הבחירות לנשיאות האמריקאית.

אין טוב ארוך

כ הבריתות האלה הן, כמובן, בנות־חלוף — היערכויות זמנות המבוססות על מצבים חולפים. גם אם לא תפרוץ מילחמה במהלך 1976, חקיפאון יישאר על כנו עד לכניסת נשיא אמריקאי חדש לתפקידו — יכולים עוד כמה וכמה דברים להשתנות.

אולם תופעה אחת היא, כנראה, קבועה: ישראל פועלת לא מדיניות לטווח־ארוך. היא נגררת אנה־ואנה, על־פי שיקולים טאקטיים קיצרי־טווח, והיא מוצאת את עצמה מדי־פעם במיטה עם השותפים המוזרים ביותר.

* הצעה זו דומה לזו שהציע עראפאת לפרופסור נורטון מזוינסקי, ושעליה דיווח העולם הזה (2003) לראשונה, בליווית מפה שצויירה על־ידי עראפאת בידו.

הפלטפרס האמיתיים של בק-דם

בשיתוף עם „דחיטון"

תל־אביב
„היכל התרבות", ערב פורים, יום ב' 15.3
בשעות: 8.45 — 11.45
לרגל הדרישה הגדולה לכרטיסים
2 הופעות נוספות בתל־אביב
„אלהמברה" יפו, מוצ"ש 27.3 בשעות: 7.30 — 9.45

חיפה — „ארמון"
מחר, יום ה', 11.3 בשעה 9.00
לרגל הדרישה הגדולה הופעה נוספת לפורים
יום ו' 19.3, בשעה 9.00

ירושלים — „בניני האומה"
פורים, יום ג', 16.3 בשעה 9.00

באר־שבע, „קרן" — הערב 10.3 ב־9.15
נהריה, „הוד" — 12.3 ב־8.00 — 10.00
עין־גב — 13.3 ב־9.00
יגור — 24.3 ב־9.00; 25.3 ב־9.00
חולון, „רינה" — 26.3 ב־9.30

כרטיסים: הפצה ראשית, „הדרן", תל־אביב, אבן־גבירול 90, 03־248787
וביתר המשרדים בארץ.

בחסות ח.י. גולדה — שטיחים וטפטים בלעדיים

"קומדיה נפלאה"
קומדיה
של חכמת חיים!
הארי
וטונטו

"HARRY & TONTO"
ארט קארני
שחקן השנה הטוב ביותר
אלן בורסטין
(אלים לא נדה כאן יותר)
בכורה ארצית
שבוע 2 ● „דקל" ת"א

אנו פונים לממשלת ישראל, להימנע מלהפקיע קרקעות האוכלוסיה הערבית במדינת־ישראל.

זהו מעשה של איצדק משווע. מלבד זאת, אם חפצים אנו בראשיגשר לחידברות והבנה עם שכנינו, עלינו לשמור על יחסים אנושיים בין שני העמים החיים תחת כיפת שמיים אחת.

אורי אבנרי
נתן ילין מור
פרופ' דן מירון
ח"כ מאיר פעיל
פרופ' ולטר גראב
עמוס קינן
פרופ' יצחק דנציגר
ח"כ אברהם לבנבראון
סילבי קשת
יהושע סובול
פרופ' שאול פוגל
יעקב רבריבי
פרופ' ל.נ. פוזנר
גרשון פלוטקין
פרופ' אריה זקס
דן קדר
פנחס עשת
ד"ר יהודה נאמן (ג'אד)
פרופ' קלמן אלטמן
ארטור גולדרייך
ד"ר טוביה שלונסקי
עודד קוטלר
יאיר גרבוז
אליקים ירון
דוד מוכתר (סמוראי)
שמואל שלום
יבי

המישטרה מאשימה את אחד מבכירי קצינ

הבלשית שעסקה בפעילות חשאית ובלקיחת הלוא

חיסול חשבונות

כשהוא חיוור כסיד, היחידי בבגדים אזרחיים, ישב סגלוביץ על ספסל־הנאשמים, מול סוללה כבדה של קצינים בכירים מאד.

עיניו של סגלוביץ, מי שהיה עד סוף חודש דצמבר 1975 האוייב מיספר אחד של הפידאיון, וראש הלישכה לתפקידים מיוחדים של מישטרת מרחב ירושלים, חלפו מפעם לפעם, במבט מר, על שתי נשים שישבו באולם שבמרתף המישטרה.

היו אלה שתי הנשים שתפסו מקום חשוב ביותר בחייו של קצין־המישטרה שהושלך לכלבים והושעה מעבודתו גם בגלל אשה שלישית, שלא נכחה באולם, אך שמה הוזכר כפרוצה שעימה קיים יחסים מבלי לשלם לה עבור שירותיה.

הנשים למען הגבר

ה ראשונה, והמבוגרת מבין השלוש, שולה, אשתו הנאמנה, אם שני ילדיו, באה לעודדו בקרב המישפטי העלול לשים קץ לקאריירה המישטרתית המפוארת של הקצין הוותיק.

האשה השנייה, הצעירה, ציונה זקן, בלשית של המחלקה הסודית מיספר חמש של מישטרת ירושלים, הוזכרה בכתב־האישום. ציונה, דקת־גיזרה ווזהרת, בעלת עיניים גדולו ולוהטות, קרבה פעמים אחדות אל ספסלו של יהודה סגלוביץ, לחצה את ידו וחייכה אליו במבט מעודד.

בכל פעם חזרה ציונה, הבלשית, אל הספסל שעליו ישבה שולה, אשתו של סגלוביץ. שתי הנשים ניראו כשתי חברות טובות המוכנות להקריב את עצמן כדי להצילו, והפגינו בפני השופטים ועמיתיו עד כמה הן מביעות זו את זו.

לימין הנאשם עמד אחד הקצינים המצליחים והמפורסמים ביותר של מישטרת ישראל, שירד הפעם מן האולימפוס של המטה הארצי, כדי למנוע את הלינץ' שהכינה לסגלוביץ קבוצה יריבה בצמרת.

כך הופיע ניצב־מישנה אברהם תורג'מן כמסנגר על פקודו־לשעבר, סגלוביץ. תורג'מן, לשעבר מפקד מרחב ירושלים של המישטרה, ביקש ללמד סניגוריה על רב־פקד סגלוביץ, כמקובל שקצין בכיר יסייע לאיש־מישטרה העומד לדין מישמעתי.

אך, אף שתורג'מן — כיום ראש ענף־התנועה במטה־הארצי, גילה התלהבות רבה ורצון כן להילחם עד הסוף, ובכל מחיר, לטיהורו של סגלוביץ, היו יודעי־דבר שטענו, כי בעצם, נלחם הסניגור־המתנדב למען עצמו, ולמען יוקרתו־שלו כמפקד־המרחב לשעבר. יש במישטרה הסבורים

אשה אי שולה סגלוביץ, רעייתו של רב־פקד יהודה סגלוביץ, מורה ואם לשני ילדים, שאחד מהם משרת כיום בצה"ל. יהודה ושולה מתגוררים עד היום בדירה צנועה בת שני חדרים, השייכת למישטרה, ברחוב אנטיגונוס.

מאת **מרסל זוהר**

ב אחד המרתפים של בניין מטה המחוז הדרומי של המישטרה, בדרך ירידו בירושלים, נלחם השבוע על כבודו, המיקצועי והאישי, על עולמו ועל עתידו, קצין־המישטרה יהודה סגלוביץ.

בית המישפט חלק מהסוללה הכבדה של קצינים־מישטרה בכירים מאד, אשר קיבלו על עצמם לשפוט את מעשיו של רב־פקד יהודה סגלוביץ במישפט שהפך מיבחן למישטרה כולה. משמאל: אב־בית־הדין, תת־ניצב זאב מרגלית, ושני ניצבי־מישנה, אלכסנדר טריפין וששון נוריאל.

הגבר יהודה סגלוביץ כפי שהוא נראה מיוחדות, באולם־הדיונים שבמרתף באחת ההפסקות בדיונים. בתמונה משמאל, ציונה מ ציונה המלאה תפקיד מרכזי בחייו ובמישפטו

„אבכה"! כך אייש סגן־מנהל סניף בנק דיסקונט בחולון, אברהם אגמי, כאשר נלחץ על־ידי שאלותיו של הסניגור, אברהם תורג'מן.

ים יחסים עם פרוצה, בחשיפת ידידתו

ת אסורות משוטרים - ואילו הוא טוען שזהו

בעולם העליון

בי אם היום עושים לינץ' לסגלוביץ, הרי מחר טיפלו אותם אינקוויזיטורים במי שהיה מפקדו בתקופה שבה קרו הדברים שעליהם הוא עומד לדין.

תומכיו של סגלוביץ מבקשים להדגיש, כי מה שמותר לקצינים בכירים במטה־הארצי, אסור לגבי מי שהיה ראש הלישכה־לתפקידים־מיוחדים בירושלים.

הכוונה ברורה. ההתייחסות היא אל תת־ניצב אחר העומד מאחורי הלינץ' והמאשים את סגלוביץ, באמצעות כתב־האישום, כי קשר קשרים עם הבלשית הצעירה והמושכת ציונה, הסיעה איתו במכוניתו ובכך כאילו „שרף" את זהותה כבלשית. אותו תת־ניצב מבקש אולי, לשכוח ולהשכיח שהוא־עצמו מקיים קשרים אינטימיים עם קצינת־משטרה.

לינץ' מיקצועי מכוון

א חרי שהודיעה המישטרה כי רב־פקד סגלוביץ הושעה מעבודתו, הופצו בכלי־התיקשורת שמועות עקשניות ומנוגדות ללא כל יחס לגבי העבירות החמורות שביצע. השבוע, עם תחילת הדיון בבית־הדין השופט את סגלוביץ על עבירות־המישמעת, הסתבר שבתוך שמונה הסעיפים שבכתב־האישום, יש רק כמה נקודות שאינן נעימות ביותר לגבי קצין־מישטרה.

הוא־עצמו לא כפר בשלושה הסעיפים הראשונים, והרצופים, שהאשימו אותו בקבלת הלוואות כספיות מפקודיו. לסגלוביץ היו כמה משיכות־יתר מחשבון־הבנק שלו. הוא גם נאשם בכך שניסה להכשיל את חוקרי־המישטרה, על־ידי כך שהפעיל לחצים על סגן־מנהל סניף הבנק שבו החזיק את החשבון, כדי ליצור את הרושם שהיה לו אישור בכתב להגיע לידי משיכת־יתר.

חוקריו במישטרה, ועדי־התביעה, טענו כי רב־פקד סגלוביץ קיים יחסים עם פרוצה ולא שילם לה וכנראה, לפי מיטב שיפוטם, ניצל את מעמדו ותפקידו למען סיפוקו האישי. התביעה האשימה אותו כי קיים יחסים מיניים עם הגברת תיקווה לוי, שניהלה יחד עם בעלה מיסעדה ללא־רישיון. סגלוביץ טען, לעומת זאת, כי לא היו דברים מעולם.

בדיון המישמעתי נזכר כי לסגלוביץ היו קשרים עם טיפוסים מן העולם התחתון, כנראה במקום שיהיו לו קשרים — דבר זה לא נאמר בכתב־האישום — עם פרופסורים ונשות וי"ו. שהרי עם מי נפגש שומר־החוק, אם לא עם פרוצות ועבריינים? מה ההיתממות הפיתאומית הזו בצמרת המישטרה? קצינים ממישטרת תל־אביב נהגו, כידוע, לשתות כוסיות רבות בבארים. במקומות שונים בארץ, על חשבון הבית. זוֹ איש מקצינים אלה לא הועמד לדין בגלל קשריו הידידותיים עם העבריינים הפליליים, שאחדים מהם מנהלים בארים כאלה.

אין להגן על סגלוביץ אם פגע באינטרס הציבורי, או במוסר המישטרתי. אין הוא גיבור־במדים, שמותר לו מה שאסור ל־אזרח הפשוט. אם טעה, או עבר על החוק,

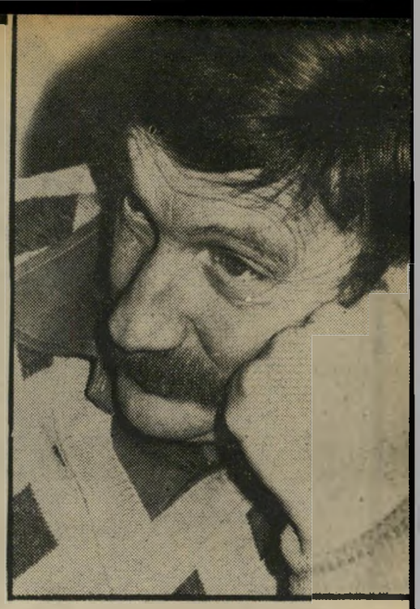
(המשך בעמוד 28)

אשה בי הבלשית ציונה זקן בת ה־25, שוטרת ביחידה סמויה של המישטרה בירושלים, שהתפרסמה השבוע בשנית כאשר הוזכר שמה בכתב־האישום שהוגש נגד סגלוביץ. נאמד שבין השנים 1972—1975, בתאריכים בלתי־ידועים, הסיע הנאשם במכונית **פורד־אסקורט**, שעמדה לרשותו במישטרה, את ציונה, שהשתייכה ליחידה מיספר חמישה. בכך חשף סגלוביץ את הבלשית הקשורה בפעילות בלשית.

יום, ללא תפקידים מיוחדים, רק עם צרות בניין המחוז הדרומי של המישטרה בירושלים, דדת את הבוס שלה, היושב על ספסל־הנאשמים. של יהודה, משכח אליה תשומת־לב כללית.

הנאשם

יהודה סגלוביץ התאושש במהלך הדיון המשמעתי, אחרי שסניגורו הוכיח כי עדי התביעה שהופיעו, שיקרו באופן שיטתי.

(המשך מעמוד 26)

יש לחקור אותו בזהירות ולא לחפש כיצד להפלילו. אך כיצד נחקר רב־פקד סגלוביץ על־ידי המישטרה?

על שאלה זו משיב מי שמכיר את המישטרה כפי שאיש מלבדו אינו מכיר אותה. „הוא נחקר לפי שיטות פסולות. בעדויות לא נרשמו השאלות שהופנו אליו. כך אסור לחקור במישטרה," אמר השבוע ניצב מישנה אברהם תורג'מן, חוקר בכיר ומוסמך של המישטרה, כאשר חקר חקירה נגדית את אחד מעדי־התביעה, רב־פקד אלכסנדר איש־שלום.

הסניגור, אברהם תורג'מן, התעניין בזהותה של האישיות מבכירה שחטילה על רב־פקד איש־שלום לחקור את סגלוביץ. העד גילה, לא בהתלהבות יתירה, אחרי שתורג'מן לחץ עליו בתוקף, כי תת־ניצב יחזקאל קרתי, ראש ענף־החקירות במטה־הארצי, הוא שביקש לחקור את מעשיו של סגלוביץ. מה גרם להחלטה זו? שאל הסניגור.

טיפול בכפפות־משי

„תגלו צ'קים של שלושה סמלים מיחידתו של סגלוביץ, בקופה אצל חלפן במירחב־ירושלים," השיב איש־שלום. „הם טענו שם שגם קצינים לקחו כספים."

„האם הוזכר במיקרה הזה שמו של סגלוביץ?" שאל תורג'מן את העד.

„לא," השיב איש־שלום. ואחרי רגע הוסיף: „אינני זוכר. יכול להיות שכן."

היו אלו תשובות מעורפלות ביותר, שעוררו את זעמו של קצין־המישטרה הבכיר, תורג'מן.

מיהו זה שהתעניין כל־כך במעשיו של רב־פקד יהודה סגלוביץ, עד כדי כך שהביאו אל ספסל־הנאשמים? אומנם, לא בבית־המישפט האזרחי, מקום שאליו היה מגיע אזרח קטן רגיל, העובר על החוק, אלא לבית־הדין המישמעתי, אך עצם עובדה זו, שהוא לא הובא לשיפוט לפני שופט אזרחי, גורמת שהמדינה לא תוכל לשפוט אותו שנית על אותן עבירות, אם אכן הוא אשם.

המישטרה הביאה את חומר־הראיות ליועץ־המישפטי־לממשלה, בעניין סגלוביץ, וזה קבע: דין מישמעתי של המישטרה ולא בית־מישפט. היועץ־המישפטי קבע מה שקבע, לפי החומר שהגישה לו המישטרה. אם היו מגישים לו חומר אחר והמלצה אחרת, ייתכן שסגלוביץ היה מגיע לפני שופט בבית־מישפט אזרחי, החמור יותר.

השמועות אומרות כי הוחלט לחסל את סגלוביץ, אך נקבע שיש לעשות את הדבר בכפפות־משי, כדי שלא לדחוף אותו למעשה־תגמול מסוכן. זאת, אחרי שסגלוביץ איים כי יגלה בפומבי עובדות לא נעימות ביותר לגבי התנהגותו של מפקד בכיר מאד במישטרה.

משום כך הוחלט להסתפק בחיסולו באמצעות דין־מישמעתי בבית, במישטרה. מה, בעצם, עמד סגלוביץ לגלות ברבים, ואת מי הוא הרגיז עד־כדי־כך שהוכרז עליו דין שפירושו חיסול מיקצועי?

לפני כשנה התחלף מפקד המחוז הדרומי של המישטרה, ניצב חיים תבורי, ומונה כראש אגף־המיבצעים של המטה הארצי (אג"מ). במקומו מונה כמפקד המחוז הדרומי קצין שאפתן, ניצב אריה איבצן.

כאשר החלו מופצות השמועות במטה־המישטרה, על פרישתו הקרובה של המפכ"ל רב־ניצב שאול רוזוליו, היה אחד השמות שהועלו כמועמד לרשת אותו, ראש אג"מ, תבורי. את זאת לא היה איבצן מסוגל לסבול. איבצן, אשר עוד לפני שנים רבות אמר: „אני אהיה מפכ"ל המישטרה," וזאת כשהיה עוד בדרגה נמוכה יחסית, ראה בהתפטרותו הקרובה של רוזוליו את הזדמנות־הפז של חייו.

איבצן גם ידוע במטה הארצי כאחד מקורבי רוזוליו, והוא מן הקצינים הבודדים שגם מדברים עם המפכ"ל, לבד מקבלת פקודות ממנו ומסירת דיווחים לו. איבצן החל טווה סביב תבורי רשת, במטרה להוציאו מן התחרות.

האמצעים של איבצן

הוא החל מפיץ סיפורים על מישפחתו של תבורי ועל מישהו ממישפחתו שהיה מעורב במעשים פליליים. אולם נוסף לרכילות האישית דאג איבצן לספר למפכ"ל, ולהפיץ במטה הארצי, סיפורי־מעשיות, על אי־הסדר, חוסר־הכישרון והשחיתויות שאותם הותיר לו תבורי מאחוריו, בירושה במחוז הדרומי.

כאשר עלה חבר־הכנסת אחוז בולמוס הפרי־סומת־העצמית, אהוד אולמרט, על דוכן הכנסת וסיפר — כדרכו בקודש, מבלי לציין שמות — כי קיים במישטרה קצין הלוקח שוחד, היתה זו הזדמנות בלתי־חוזרת לגבי איבצן, לפגוע את כוחו במחוז הדרומי, ולהיפטר מאנשים שהיו ידועים כנאמניו של תבורי. אחד מאנשים אלה היה רב־פקד יהודה סגלוביץ, אחד הקצינים הכישרוניים במישטרה, עליו המליץ תבורי לקידום משך חודשים רבים.

לעזרתו של איבצן, אשר היה מוכן לחכות במחי־יד את הקאריירה המזהירה של סגלוביץ, כדי להפיק מכך תועלת אישית בלחימת־הגנרלים שלו במטה הארצי, נחלץ גם פקד משה צור, מי שהיה סגנו של סגלוביץ ואשר לטש עין למישרת הבוס שלו.

כל תבונתו של סגלוביץ, נסיונו העשיר וחושיו הבלשיים הדרוכים לא עמדו לו כדי להבין את כוונותיו האמיתיות של סגנו, צור. הוא נתן בו אמון מלא, קירב אותו אליו ואף היה מזמין אותו תכופות לביתו. לידידים אמר סגלוביץ אחר־כך: „אדם לא יכול לעבוד במסגרת של חשדות כל הזמן. אני האמנתי בפקודים שלי, ואפילו בצור כפי שהייתי רוצה שהם יאמינו בי."

צור נקרא אל תת־ניצב יחזקאל קרתי, ראש אגף־החקירות במטה הארצי, מנאמניו של איבצן ואחד מיריביו של תבורי, לקרתי יש חשבון ישן עם תבורי. בעת שקרתי הורשם על־ידי קצינים בכירים אחרים בהתנהגות שאינה הולמת קצין־מישטרה בכיר, היה תבורי בין חברי הספ"כ (סגל־הפיקוד־הבכיר של המישטרה, כמו המטכ"ל בצה"ל), שדרשו לנקוט אמצעים נגד קרתי. דרישתו של תבורי אומנם נדחתה, אך קידומו של קרתי במישטרה נבלם, מאותו רגע ואילך. קרתי החל מחפש הזדמנות להיפרע מתבורי, וקפץ על פרשת סגלוביץ כמוצא שלל רב.

האשמות טפלות ומגוחכות

צוייד בחומר שסיפק לו צור, הזעיק קרתי את רב־פקד אלכסנדר איש־שלום, והטיל עליו לחקור בפרשת סגלוביץ. אחרי חקירה מאומצת הצליחו איש־שלום ושותפיו להעלות נגד סגלוביץ שמונה האשמות כבדות.

שלושה סעיפי־אשמה טוענים כנגד סגלוביץ על שהעז לקחת הלוואות — והחזיר אותן — מאנשים שעבדו איתו, בניגוד לתקנון־העבודה המקובל. המדובר בהלוואות בנות 300, 500 ו־1200 לירות(!) את ההלוואה הגדולה מבין השלוש קיבל סגלוביץ — והחזיר אותה — ממשה צור, אחד מאלה האחראים ביותר להסתבכותו הנוכחית.

התייעצות עם הסניגור

ניצב־מישנה אברהם תורג'מן, מי שהיה מפקדו של סגלוביץ במרחב ירושלים, לא שכח את חברו־לעבודה ברגעים הקשים. תורג'מן נטל על עצמו להגן על הקצין שהושעה, ורבים ראו בכך הוכחה שמאחורי תורג'מן עומדים קצינים בכירים.

שבת נשים גם־יחד

שולה סגלוביץ גילתה אהדה חמה כלפי ידידתו של הקצין, שהושעה מעבודתו בעקבות ההאשמות שהועלו נגדו. גם ציונה, הבלשית הצעירה עמדה בהצלחה במיבחן הקשה, ועזרה לאשת הקצין ברגעים הקשים. בתמונה: שתי הידידות, אחרי הדיונים.

האשמה רביעית טוענת כי סגלוביץ לקח הלוואה מן האוזרח יעקב הולצברג. אלא אם־כן יטענו מאשימיו של סגלוביץ, ש־הולצברג הוא עבריין — דבר שאין להם כל הוכחות לגביו — הרי לסגלוביץ, כמו לכל אזרח אחר, מותר לקחת הלוואות פרטיות.

האשמה נוספת היא על שהסיע את השוטרת ציונה זקן במכונית המישטרתית שלו. בתחילה חשבו מאשימיו של סגלוביץ לטעון כי ציונה היתה הפילגש שלו, וכי יש בכך טעם־לפגם. אולם במהרה נזכרו, לפחות אחדים מהם, כי האשמות לגבי פילגש יכולות להוות בומרנג שייזרק כלפי עצמם, ולכן נזהרו מאד.

סגלוביץ הואשם באשמה המגוחכת שהסיע את הבלשית זקן במכונית־המישטרה שלו, ועל־ידי כך חשף את זהותה לידיעת העולם־התחתון, כעובדת מישטרה.

אולם ההאשמה החמורה ביותר שהועלתה נגד סגלוביץ היתה שהוא, במיסגרת תפקידו כקצין־מישטרה, קיים יחסי־מין עם תיקווה לוי, יצאנית ידועה בירושלים, ולא שילם לה תמורתם. סגלוביץ מכחיש מכל וכל שקיים יחסים עם תיקווה לוי, צעירה נאה, גבוהת־קומה בעלת שיער צבוע בלונד, אשר מיקצועה ו־34 שנות חייה אינם נכרים בה כלל.

התביעה שמרה עליה כעל פצצת־הפתעה. והביאה אותה במפתיע לתת עדות.

לוי טענה בבית־הדין המישמעתי, כי סגלוביץ אומנם ביקר אצלה כשלוש פעמים ואף שכב איתה, אבל: „הוא לא בא אלי כקליינט אלא היה ידיד שלי. לא היו לי אחרים כמוהו. הייתי מטלפנת לו ב־זמתי, והוא היה בא אלי מהמישרד בשעות הצהריים."

ייתכן שסגלוביץ אכן נכנע ליצריו, כפי שטוענת התביעה, אולם שתי עובדות נחרצות מערערות טענות אלה. האחת היא דמותן של רעייתו שולה, וידידתו הקרובה ציונה, שתיהן נראות מושכות הרבה יותר מן היצאנית הפשוטה־למראה.

הידידה

תיקווה לוי, יצאנית־הצמרת הירושלמית, טענה השבוע שקיימה יחסים עם סגלוביץ, אך לא ביקשה ממנו כל תמורה על כך.

אולם בדבריו של ניצב־מישנה תורג'מן היו פרטים מדוייקים הרבה יותר לגבי מניעיה של לוי להעיד כנגד סגלוביץ.

בהאשימו את המישטרה, טען תורג'מן כי רב־סמל צוער שלח שלושה שוטרים שלו, שבאו אל תיקווה לוי, דרשו ממנה להעיד עדות־שקר נגד סגלוביץ ואיימו עליה כי ירדפו אותה, כפי שרק המישטרה יודעת לרדוף, אם היא לא תעשה כן.

כשהמישטרה מחליטה להתלבש

שחקנית בוכשטבר
שמנת, דבש וסטריקים

אך **במהלך המישפט** יתגלה פרט נוסף, לגבי המלכודות שטמנו לסגלוביץ. המזי אל־קורד, חלפן־כספים ירושלמי שנעצר על־ידי המישטרה, ושלושה חלפנים אחרים, יודעים לספר כי אחד מעדי־התביעה, סגן־ניצב יצחק רוזן, הבטיח להם לשחרר אותם ממעצר ולהעלים עין מן העבירות שעשו, אם יסכימו לו חומר נגד רב־סמל יהודה סגלוביץ.

כאשר המישטרה מחליטה להתלבש על אחד מקציניה, היא מסוגלת להעלים עליו עלילות שכבר בשלב מוקדם ביותר של הפרשה מתגלות כעלילות־שווא ולכל היותר כעבירות סכניות, שכמותן ביצעו ומבצעים רבים וטובים במישטרה ללא־הרף. היא מדליפה לעיתונים סיפורים מסמרי־שיער על קבלת שוחד בסכומי־עתק, ששה לגלות לציבור כולו ולמישפחתו של השעיר־לעזאזל הפרטי שלה על ידידותיו ופילגשיו, ואפילו מאיימת על יצאנית כדי שתעיד עדות־שקר במטרה להכפיש את שמו.

יהודה סגלוביץ יצא נקי מהפרשה כולה. ייתכן שבית־הדין ימצא אותו אשם בעבירות טכניות מסויימות, חסרות ערך ממשי, אך אין ספק כי מהבחינה הציבורית, המוסרית והמיקצועית ייצא סגלוביץ זכאי. ההפסד הגדול ביותר יהיה של המישטרה עצמה. היא אבדה, בגלל מילחמת־הכוחות הפנימית המכוערת שלה, אחד מטובי אנשיה.

אולם מה שהתגלה במישפט זה, מאחרי הסיפורים והעובדות, מסמר־שיער ממש. הסתבר, למי שלא ידע זאת, כי שיטות־החקירה, ההדחה לעדויות־שקר, האיומים והזיופים הם תופעות טיבעיות במישטרת ישראל. ואם שיטות אלה היו טובות נגד אחד ממפקדיה־שלה, אין ספק שהן טובות גם נגד האזרח הפשוט, שאינו יכול להתגונן מול המכונה המשומנת היטב של המישטרה.

מה שהתגלה עד עתה במישפטה של המישטרה נגד סגלוביץ הוא רק קצהו של הקרחון.

כדורגל

מונולוג של שופט

בשבת האחרונה, במהלך המישחק ה־מלהיב שבו גברה מכבי תל־אביב על מכבי נתניה בתוצאה 2:5, עמד השופט הבינלאומי, משה אשכנזי, במרכזן של מיספר תקריות שהעיבו על המישחק.

במהלך המישחק ולאחריו, האשימו כדורגלני מכבי נתניה את השופט משה אשכנזי, כאילו נטה חסד לשחקני מכבי תל־אביב. במונולוג נרגש סיפר השופט, בתחילת השבוע, על אופי עבודתו כשופט.

„זה שאמרו לי בשבת האחרונה: ‚שו־פט, אתה בן־זונה,' זה פיתגם ישן בכדורגל שלנו. אבל יש דברים יותר חמורים. כי כבר עכשיו מתגלעות תקריות־זוטא, אבל המישטרה מצליחה להשתלט על העסק, איך שלא יהיה, לשופטים יהיו חיים קשים. אני צופה מהומות בסוף העונה."

תשובה באותה מטבע. משה אשכנזי בן ה־35, אחיו של שופט־הכדורגל הבינלאומי מנחם אשכנזי, הוא אחד השופטים הבולטים ביותר בכדורגל הישראלי. שליטתו התקיפה ברסן המישחק, משלימה מורא על השחקנים המשחקים לידו.

„חושבים שאני עצבני יתר על המידה. זה בכלל לא נכון. כשבא אלי קפטן קבוצה ושואל אותי שאלה בצורה ג'נטלמנית, אני עונה לו באותה מטבע. הנה, למשל, כשבא אלי מוטל'ה שפיגלר בשבת, ושאל אותי: ‚משה, אתה בטוח שזה לא אופסייד?' עניתי לו: ‚אני לוקח את זה על אחריותי.' אני חייב לציין שמוטל'ה התנהג בשבת כספורטאי לדוגמה.

„באים אלי בטענות, ואומרים שאינני משתף די את קווני בהחלטותי. אם הקהל מרים דגל וקורא לי, אני רץ אליו ושואל מה יש לו לומר. אבל מה שקרה בשבת האחרונה היה משהו אחר בכלל. נכון שהקהל שלי הרים דגל, אבל הוא הודה שלא ראה שחקן נוסף בתוך השער ה־נתנייתי. את הקהל אני מכיר זה שנים, כך ששיתוף־הפעולה ביניהם הוא רב."

צריך יחיות גבר. מתברר, מתוך דבריו של משה אשכנזי, כי לשפוט — אפילו בליגה הבכירה — הוא עניין קשה ומסוכן. „אני שופט כבר כ־15 שנה ב־ליגה הלאומית. אני מחפש אתגרים. השנה, לא קיבלתי שום צ'אנס לשפוט בחו"ל. אני מקבל כ־135 לירות למישחק." משה אשכנזי, שהוא בעל חנות לצורכי־ספורט, מוסיף באותו הקשר: „אני לא שופט עבור ה־135 לירות. אני פשוט אוהב את זה.

„לצערי," הוא ממשיך, „לשפוט בישראל זה קצת יוצא־דופן. יש כאלה שמאיימים עליך לפני המישחק. מה־עוד, שהשחקנים אינם די מבוגרים כדי להפסיד בכבוד. בהחלטות שלי אני צריך להיות החלטי. אסור לי לאפשר לשחקנים להפוך את ההחלטותי נושא לוויכוחים.

„בישראל לא למדו, שמה שהשופט אומר זה סופי, שאין מתווכחים על החלטותיו. עם ליגה כמו שלנו, כשכל קבוצה היא על סף יריידה, כל מישחק הוא קרב. קבוצות שאינן נמצאות בתחתית, מסרבות לרדת מהמיגרש כשהן מנוצחות. אסור לשופטים לתת שיעלו עליהם.

„שופט כדורגל בישראל צריך להיות גבר."

שופט אשכנזי
קצת עצבים, קצת אימים

הרמת־מישקלות

החיקווה למונטריאול

„אני לא אומר שלאכול כל יום ביצים באולפן זה לא טוב," ניסה להסביר אדוארד וייץ, המישקולן העולה מבריתהמועצות, מייד עם עלותו ארצה, והמשיך: „אבל בשביל מישקולן זה לא בריא. אני צריך לאכול הרבה בשר, כדי להיכנס לכושר־הרמה."

משגענתה ההתאחדות־לספורט בחיוב לבקשתו של המישקולן, החל זה מוכיח את כוח־שריריו, תוך שהוא מזעזע ומרסק את טבלת שיאי ישראל בהנפת־מישקולות. שיאו האחרון של וייץ במישקל חציקל (למישקולנים שמישקלם עד 60 קילוגרמים), עומד על 260 קילוגרמים. וייץ שיפר ב־17 וחצי קילוגרמים את השיא הישראלי הקודם, שהיה שייך לשיאנית־לשעבר אלכס מנדל. כמו־כן עבר וייץ את המינימום האולימפי, שעמד על 250 קילוגרמים. השיא העולמי במישקל חציקל עומד על 270 קילוגרמים.

מישקולן וייץ
הרבה בשר, מעט ביצים

אדוארד וייץ, שהגיע לישראל בגפו, לפני כארבעה חודשים, והשוקל 59 ק"ג בלבד, הפך במהירות המישקולן הטוב ביותר בישראל, והתיקווה הגברית מיספר אחת של המדינה למישחקים האולימפיים במונטריאול, העתידים להיפתח ב־17 ביולי, בקיץ הקרוב. שיאו של וייץ — 260 קילוגרמים — המכונה „קרב שניים," הוא למעשה חיבור של שני סיגנונות: דחיקה והנפה. בסיגנון ההנפה, שהוא הקשה מבין השניים, מניף וייץ 110 קילוגרמים, ואילו בסיגנון הדחיקה (הרמת המישקולות בשני שלבים) הוא מרים כ־160 קילוגרמים.

ענף לא־מפותח. כבר עתה, אחרי שהות קצרה בלבד בישראל, נתקל המישקולן המחונן בקשיים. „בחודש הבא," הוא אומר, „המישקולן אלכס מנדל ואני נצא להשתתף באליפות אסיה. שתתקיים במנילה בירת הפיליפינים. כמו שנהוג פה, בישראל, הרי המאמן שלי, יהודה גרונצקי, צריך ללוות אותי לתחרויות. פיתאום אמרו לי, שמישהו אחר ילווה אותי לאליפות אסיה. מה־גם שאני בכלל לא מכיר אותו.

„אני צריך את המאמן שלי, מפני שאני צריך שמישהו יכין אותי, לפני שאני עולה לזירה."

מכל מקום — לאחרונה דנה ההתאחדות לספורט בבקשתו של וייץ ולא מן הנמנע יהיה, שהיא עשויה לענות בחיוב לבקשתו.

חצי קילו בשר ביום. „אדוארד וייץ מתכונן להפתיע באולימפיאדת מונטריאול," אומר מאמצו וקרוב־מישפחתו, חיים רוזנברג, שהביא לגילויו בישראל.

„אדוארד מתכונן לעשות דייאטה, לשקול כ־56 קילוגרמים ולתחר באולימפיאדה במישקל נוצה, שהוא מישקלם של מישקולנים, שאינו עולה על 56 קילוגרמים." השיא העולמי במישקל־נוצה שווה ל־261.5 קילוגרמים.

בימים אלה, שוהה המישקולן במכון וינגייט, במיסגרת הכנותיו לקראת אליפות יבשת אסיה, שם יפגוש בטובי המישקולנים שיבואו מאיראן ומיפאן.

„התנאים כאן, בווינגייט, טובים מאד. אני מתאמן שבע שעות, והעיקר," הוא מצטחק ואומר: „כאן אני אוכל יותר מחצי קילו בשר ביום."

שחייה

ילדה שוברת שיאים

כשמלאו לליז בוכשטבר ארבע שנים, גררו אותה הוריה בכוח אל המים: „אמא," אמרה ליז, „אני מפחדת מהמים." גם כשסירבה ליז להיכנס למי־הבריכה, לא היתפתה ממנה האם.

מסע־השיכנוע הנמרץ של האם נשא פרי. היא לא פיללה, גם בחלומותיה הוורודים ביותר, שכעבור תשע שנים, תחפוץ בתה אלופת ישראל בשחייה לנשים. ליז, בת ה־13, עשתה זאת לפני כעשרה ימים, עת קבעה תוצאה מדהימה ושיא ישראלי חדש ב־200 מטר גב — 2:40.3 דקות. היא שיפרה את שיאה של איבונה טוביס, שנקבע ב־1969 — 2:41.1 דקות. השיא ה־עולמי ב־200 מטר גב הוא 2:20.5 דקות.

ליז בוכשטבר, הלומדת בכיתה ח' בבית־הספר היסודי חביב בראשון־לציון, נכללת מזה שנה וחצי בנבחרת המחוננים בענף השחייה, הנמצאת תחת פיקוחו של המאמן הלאומי לשעבר יוסף טלקי, ועוזרו גבריאל. השניים אינם חוסכים בדיבורי־שבח על השחיינית המחוננת: „ליז יש כל הנתונים להפוך לשחיינית בקנה־מידה בינלאומי."

סטייקים וגלידות. את **חינוך ה־ספורטיבי קיבלה ליז ממישפחתה, שעלתה ארצה לפני חמש שנים מארגנטינה. בגיל תשע נכנסה הילדה לאגודת הפועל בת־ים, ומאז היא שוברת שיאים בזה אחר זה. מן הראוי לציין, שבשנה וחצי האחרונות הורידה יותר מ־20 שניות מן התוצאה התחרותית הראשונה, שקבעה בי־מיסגרת סגל המחוננים.**

ככל ילדה, כן גם ליז, אוהבת את ה־חברה שלה, בני־גילה. „עם תחבר'ה שלי בכיתה אני מבלה בשעות הפנאי. אני אוהבת לרקוד ג'ז ומסיבות סאלוניות." אחותה סיליביה מעידה כי ליז שובבה. „כשהמאמן, טלקי," היא מספרת, „אומר לאחותי לאכול הרבה שמנת ודבש, היא אוכלת ממתקים, סטייקים והרבה גלידות."

החבר יידע לשחות. ליז נושאת את עיניה לתחרויות הבינלאומיות שהיא עתידה להשתתף בהן. על האולימפיאדה הקרובה במונטריאול אין היא מדברת, אך לטווח הרחוק היא אומרת בתיקווה: „החלום שלי זה להשתתף באולימפיאדה ובתחרויות בינלאומיות."

התכונות הילדותיות משורטטות בבהירות באופייה של הילדה בת ה־13. במייחד כששואלים אותה אם יש לה חבר. אז היא משיבה, כאילו בהתנצלות: „בחיי שאין לי חבר. אני יוצאת עם כל ה־חבר'ה." דבר אחד מבטיחה הילדה החיננית ודקת־הגיזרה: „החבר שלי יידע לשחות על מאה אחוז."

(המשך מעמוד 11)

פרס־אלון, ששבק חיים בשל ההחתירה ה־הדדית זה תחת סמכותו של זה.

אין מדובר כאן רק בהחזרתה לפעילות פוליטית שולית, או לשיתופה בהתעצויות מיפלגתיות של עסקנים בדרג ב'. פירושו המעשי של האקט של צירוף גולדה מאיר לפורום המיועד להנהיג מעתה את המדינה, הוא העברת הסמכות ההנהגתית מיצחק רבין לידיה של גולדה מאיר. מעתה, כמו בימים הטובים שהובילו אל מילחמת יום־הכיפורים, תהיה גולדה מאיר הסמכות ה־עליונה במדינה. מעתה יפלו ההחלטות ויוכרעו ההכרעות הגורליות על סמך „מח־שבתה הצלולה והבהירה" ו„מנהיגותה ה־סמכותית."

דמות מאובנת ומוגבלת, המסמלת את קיפאון המחשבה המדינית בישראל, את העיוורון־הסוציאלי ואת קהות חושי־החיים, הסכה את הסיסמה הציונית „ממחדל למחדל — כוחנו יגדל", למציאות של בשר ודם במדינה.

כיצד יכול היה מחזה ביעותים ותעתו־עים פוליטי זה להתחולל בישראל של שנת 1976?

כמיהה ל„איש חזק"

ר אש־הממשלה, יצחק רבין, היה במצוקה.

שורה של החלטות מוטעות במישורים אישית מושכת המונים, לא היה הדבר משנה את מצבה של המדינה והממשלה כהוא זה.

אבל כיוון שכך הוצגה הבעייה, היה צורך למצוא לה פיתרון מאותו סוג וב־אותה רמה. כל מה שחסר, כביכול לרבין, מצוי בדמותה של גולדה מאיר, לפחות בעיני עסקני מיפלגת העבודה. אז מה פשוט יותר מאשר לגייס את האשה ה־ישישה, להציבה מאחורי גבו של רבין כדי שתאציל עליו מסמכותה ואישיותה האוטו־ריטטית?

נראה כי יצחק רבין עצמו התפתה ל־רעיון שגיוסה של גולדה מאיר, כמנהיגת הפורום המוביל של מיפלגת העבודה, עשוי להיראות כאקט של גיבוי מצידה, שרק יחזק את מעמדו וסמכותו.

התייצבותה מאחוריו, כך האמינו תומכיו של רבין, עשויה לשמש מחסום הן מפני התביעה הגוברת והולכת מצד החוגים ה־לאומניים להקמת ממשלת ליכוד לאומי או „ממשלת 62", והן מפני חתירה פנים־מיפלגתית, מכל הכיוונים.

אין להעלות על הדעת כי שמעון פרס יעז לחתור נגד החלטות והכרעות ש־יתקבלו באישורה של גולדה. גם איומי הפרישה של מפ"ם מהמערך, הבאים מהאגף השני, יושתקו כאשר המנהיגה הפוליטית של המערך תהיה גולדה ולא רבין.

כך קרה שגם היונים במיפלגת העבודה וגם הניצים שבה, חייבו את החזרתה של גולדה לבמה הפוליטית, כשכל צד מקווה שהיא תהווה מחסום בפני המחנה השני.

גולדה ורבין בכנסת
„ממחדל למחדל — כוחנו יגדל"

שונים, התבטאויות בלתי־מוצלחות, התלב־טויות פומביות בנושאים שחייבו הכרעה והתקפלות מהחלטות שכבר התקבלו, כיר־סמו בסמכותו.

הדיבורים על הרצון למצוא לו תחליף חרגו מגדר לחישות־של־מאחורי־הגב. ה־ידיעות והשמועות על החתירה נגדו, אפילו מצד שרים בכירים בממשלתו, רדפו זו את זו בקצב מסחרר. אפילו חברי מיפלגתו שלו החלו להרים ראש, לגלות סימני מרדנות, להשמיע דברי כפירה במנהיגותו.

כאשר לכל אלה נוספה גם התפטרותו של מאיר זרמי, מתפקיד מזכ"ל מיפלגת העבודה, היה ברור כנראה גם לרבין עצמו, שמעמדו התערער בצורה המאיימת להש־מיט את הקרקע מתחת לכסאו כראש־ממשלה.

בצורה אבסורדית הוצגה בעייתו של רבין כראש־ממשלה, הן על ידי אמצעי־התיקשורת והן על ידי עסקני מיפלגתו, בצורה מסולפת ומעוותת. הביקורת לא הופנתה אל דיעותיו, אל מדיניותו בבעיות חוץ פנים וכלכלה, אלא כלפי אישיותו. באיטיות אך בהתמדה התגבשה בציבור תדמית של יצחק רבין כראש־ממשלה גרוע לא בשל היעדר מדיניות אלא בשל היעדר סמכות. הוא הוצג כאיש חלש, שאינו מסוגל לקבל החלטות אמיצות, שאינו יכול לכפות את דעתו על שרי ממשלתו, שאינו יכול למנוע חתירה נגדו ושאינו מייצג בממשלה שום גוף פוליטי או מיפלגתי, מלבד את עצמו.

היתה זו אשליה אופטית. שכן, גם אם היה יצחק רבין „איש חזק" ונמרץ, הכופה את דעתו על שרי ממשלתו, המקבל הח־לטות ואינו חוזר מהן, ובעל כאריזמה תהיה זאת טעות להעריך כי גולדה נכפתה על יצחק רבין. הוא לא נאלץ להסכים לקבלה כמנהיגת הפורום־המוביל, בעל כורחו. ההיפך הוא הנכון. באחד מ־מיקחי־הטעות האופייניים לו, התפתה יצחק רבין להאמין כי החזרתה של גולדה אומנם תחזק את מעמדו ואת שילטונו.

סטירת־לחי משפילה

ל א היה שום דימיון בין הכוונה ה־מקורית שהסתתרה מאחרי מינויה של גולדה לבין התוצאה, כפי שהתקבלה בעיני הציבור.

חזרתה של גולדה לא התפרשה כהת־יצבותה מאחורי רבין, אלא כהצבתה מ־עליו. האקט שנועד להעלות את יוקרתו של רבין היוה למעשה לגביו סטירת־לחי מצלצלת ומשפילה. היתה זו הודאה פומבית מצידו בכישלונו, באי־יכולתו להשתלט על חבריו למיפלגה או על שרי ממשלתו.

יתרה מזאת: החזרתה של גולדה, סמל ממשלת־המחדל, שדחקה את המדינה לאחד המצבים הנואשים בתולדותיה, היא יריקה בפרצופה של כל ממשלת־יישראל. מבחינה מעשית פירוש מינוי הפורום־המוביל ב־הנהגתה של גולדה הוא זה: מהיום חדלה ממשלת־יישראל להיות הדרג המדיני ה־עליון בו מתקבלות ההחלטות ונופלות ה־הכרעות. מעתה הועברה סמכות זאת למוסד מיפלגתי מצומצם, המורכב על טהרת מיפ־לגת העבודה, בו יש רוב מוחלט לאנשי מפא"י לשעבר. זהו מוסד שמבחינת הרכבו האישי, תוכל גולדה מאיר לשלוט בו שילטון ללא מיצרים. איש במוסד הזה לא יעז להמרות את פיה או להכעיסה.

וכך, בצורה פאראדוכסאלית, המעשה ש־נועד לחזק את סמכותו של רבין, עירער אותה לגמרי. אך לא רק את שלו. כי החז־זרתה של גולדה כמנהיגה הדומינאנטית של מיפלגת העבודה, מחסלת למעשה גם את מעמדו של שר־האוצר יהושע רבינו־ביץ כאיש החזק של מיפלגת העבודה. כל מה שנושק עד כה על פיו, יושק מעתה על פי גולדה.

יצחק רבין הוא האיש שלמעשה לא יכול היה להשלים עם כך שחלפה תקופת שיל־טונה של גולדה מאיר. במשך שתי שנות כהונתו כראש־ממשלה, לא רק שהוא לא ניתק את הקשרים עימה, אלא הקפיד שלא לעשות צעד שיהיה למורת רוחה או ב־ניגוד לדעתה. במשך כל תקופה זו, דאג רבין לעדכן את גולדה בקביעות בכל ה־קשור למגעים המדיניים שניהל כראש־ממשלה. הוא הירבה להתייעץ עימה. לפ־חות אחת לשבוע הוא היה פוקד את ביתה, שבשכונות למקום מגוריו, בשכונת רמת־אביב בתל־אביב, ולפחות מעמיד־פנים ש־הוא מגמה לקבל את בירכתה לכל הכרעה חשובה שהוא עומד לקבל.

במצב זה, בו הוא מתייעץ ממילא עם גולדה, לא ראה לרבין כל פסול בכך שהתייעצויות אלה יקבלו גושפנקא רשמית, על־ידי הקמת הפורום־המוביל. אם היה ב־הקמת הפורום הזה כדי לשכנע את מאיר זרמי לחזור בו מהתפטרותו, הוא יכול היה רק לברך על כך.

מבחינתו של יצחק רבין היה זה מילכוד מושלם, שאין לו עוד מנוס ממנו. אבל הוא אינו יכול להאשים בכך איש. הוא עצמו הניח את המלכודת לרגליו.

לתקן את הביוגרפיה

מ ה ההשלכות והמשמעויות שעשו־יות, או עלולות, להיות להחזרתה של גולדה להנהגה הרשמית?

גולדה עצמה די נהנית מהסמכות ש־הוחזרה לה בפומבי. עד היום היא אינה יכולה לסלוח לעצמה את העובדה שהחיס־טוריה תשפוט אותה כמי שהובילה את ישראל לאחד האסונות הגדולים בתול־דותיו. היא מאמינה ככל הנראה שיש בידה עוד מספיק זמן כדי לתקן את הביוגרפיה שלה ואת תדמיתה ההיסטורית. העובדה שהיא נותנת את ידה להעלאת מחזמר ש־ישא את שמה ויספר על נעוריה יכולה רק להעיד עד כמה חשובה לה תדמיתה.

במצב זה טמונה סכנה גדולה. שכן אשה במצבה ובגילה, המונעת עתה בעיקר על־ידי דחף עמוק לתקן את תדמיתה ההיס־טורית, עלולה לגרור את ההנהגה וב־עקבותיה את המדינה כולה, למצבים בלתי ראציונאליים והרי־אסון יותר מאשר בעבר.

קיימת סכנה גם בעצם המשמעות שיש לאקט של החזרתה. זוהי הודאה פומבית שליצחק רבין אין מספיק סמכות הנהגתית והוא זקוק לסיוע בתחום זה מאחרים. מה יקרה אם כן, כאשר גולדה מאיר תסתלק באחד הימים, סופית, מעל הבמה הפולי־טית? אז יהיה צורך למנות לה ממלא־מקום. זה לא יוכל להיות יצחק רבין, כיוון שהוא כבר הודה בחולשתו. יהיה זה רק טבעי אז לחפש „איש חזק" אחר במקומה.

מבחינה מעשית יומיומית, עלולה החז־רתה של גולדה מאיר לכס המנהיגות, להחזיר את הגלגל אחורנית בשורה שלימה של תחומים שדווקא בהם חלו שיפורים ותמורות מאז סולקה מתפקידה. סביר להניח שמערכת השגאות והאיבות הפר־טיות שלה, תשפיע שוב על מעמדם של אישים שונים. היא זאת שעלולה לקבוע את מי יש לקרב ואת מי יש להרחיק.

האבק יגוער מעל גלריה של דמויות ארכאיות שנעלמו מהזירה הציבורית, כמו שר־החקלאות לשעבר חיים גבתי, או שר־המיסחר לשעבר זאב שרף. בזכות ידידותם האישית עם גולדה גם בימים בהם נראה כי הועם זוהרה, הם עשויים עתה לתפוס מחדש מעמד של מקורבים ובעלי־השפעה, שבאמצעותם ניתן להביא דברים לידיעתה ולטיפולה של הזקנה בצמרת.

החמור אולי מכל היא התחושה שמילחמת יום־הכיפורים לא לימדה שום דבר ולא שינתה דבר. ממשלת־המחדל חוזרת להנ־היג את העם. ישראל גלילי וגולדה מאיר כבר רוכבים שוב. צריך רק להחזיר עוד את משה דיין ואז אפשר יהיה להתכונן ליום־כיפורים חדש.

עשרות ישראלים סוחרים בהרואין בכל רחבי אירופה - עכשיו החלו לשלוח את המוות גם לישראל

ש מואל (סמי) תראגן הוא ישראלי המרבה להסתובב, בשנים האחרונות, באירופה.

בהיפתח מישפט אנשי „הקשר הישראלי" בפראנקפורט, גרמניה, שבו נאשמים אנשי הקבוצה בסחר אדיר־מימדים בהרואין נכח תראגן, במשך שבועיים ימים, בין קהל הצופים באולם.

בחוגי העולם־התחתון בארץ, מוכר תרא־גן כאחד משני חבריו הקרובים ביותר של ישעיהו („הג'ינג'י") פיינזילבר, סגנו של יוסף עמיאל, הבוס של אנשי „הקשר ה־ישראלי" בפראנקפורט.

חברו השני של פיינזילבר הוא דניאל גרסטל, שלהוריו עסק לבניית מיתקני קירור תעשייתי, ברחוב שיינקין בתל־אביב.

בניגוד לתראגן, אין גרסטל יכול לצאת את הארץ, משום שבקרוב יפתח מישפטו, שבו הוא מואשם בשוד מזויין בכרם־התימנים.

את עובדת נוכחותו הקבועה של תראגן, כצופה, בבית־המישפט, מסבירים חבריו ברצונו לחלץ את ידידו פיינזילבר מבית־הכלא, אחרי שראש־הכנופיה, יוסף עמיאל עצמו, נמלט מן הכלא, נעלם והפקיר את חבריו האחרים ללא עזרה.

כעבור שבועיים נעלם תראגן מגרמניה. ידידיו בארץ, העומדים עימו בקשרים, טוענים כי תראגן נוכח לדעת שלא יעלה בידו לעזור לפיינזילבר להימלט מהכלא, ומשום כך פנה לעזרת כנופייה מיקצוענית שבסיסה בלונדון, ואשר אנשיה מתמחים בחילוץ אנשים מבתי־כלא באירופה, תמורת תשלום מתאים.

לפני כעשרה ימים הבחינו מיספר ישרא־לים בסמי תראגן בלונדון. בשיחה עם אחד מהם סיפר סמי כי הוא הישראלי היחידי העומד בקשר הדוק עם „יהודה", אותו אל־מוני ששימעון („כושי") רימון נהג לטלפן אליו ללונדון, וניסה להקים יחד עימו רשת עצמאית להפצת סמים.

כושי, כשאר חברי הרשת, לא ידע כי במשך חדשיים לפני מעצרו הקליטה ה־מישטרה הגרמנית את כל שיחותיו, ביניהן אותן שיחות ללונדון.

רימון על גיידת

ב שנת 1971 הועמדו לדין סמי תראגן וישעיהו פיינזילבר, לפני בית־המיש־פט־המחוזי בתל־אביב, באשמת זריקת רי־מון על גיידת־מישטרה שפיטרלה בכרם־התימנים בתל־אביב.

התביעה טענה כי השניים השליכו את הרימון על הגיידת כדי להרתיע את אנשי

מאת זאב יפת

מחלק־הסמים מעריכת פשיטות־פתע ב־כרם־התימנים, לגילוי סוחרי־סמים.

עובדה זו מכיחה כי השניים היו מעור־בים בעיסקי סמים, בכרם־התימנים, עוד בשנת 1971.

תראגן ופיינזילבר נידונו לחמש שנות מאסר. בתום שלוש וחצי שנים, לאחר שהופחת שליש מתקופת מאסרם, שוחררו השניים מכלא רמלה.

שנתיים קודם־לכן חילץ את תראגן עורך־הדין אליהו קידר, שהגן על השניים גם

המוות הלבן הגיע לישראל

בפרשת הטלת הרימון, מעונש כבד. היה זה כאשר תראגן האשם בשוד אלים בתחנת־דלק, תודות לתזכיר אוהד של קצין־מיבחן, קיבל הנאשם שנת־מאסר אחת בלבד.

אחרי השיחרור מכלא רמלה המריא תראגן לגרמניה, ואילו חברו פיינזילבר נשא כעבור ארבעה חודשים לאשה את נאווה־ענגה, בתו של דמות תל־אביבית ידוע. מייד אחר־כך המריא פיינזילבר, בלוויית אשתו, לגרמניה.

אור אדום בכרם

ב**תחילת החודש** תפסו אנשי מחלק־הסמים ביחידה המרכזית במישטרה הרואין בשווי של 900 אלף לירות. ההרואין נתפס בחיפוש שנעשה בדירתו של חיים חבורה, ברחוב קהילת עדן 5 בכרם־התימנים בתל־אביב.

גילוי ההרואין, במישקל נטו של 152 גרם, היכה בתדהמה קציני־מישטרה בכירים. מעולם לא נתגלתה בישראל כמות כה גדולה של סם מסוכן זה, הנודע בכינויו „המוות הלבן", והנחשב כמסוכן והקשה מבין כל הסמים הקשים.

גילוי הסם הדליק אור אדום אצל הלוחמים בסמים במישטרת ישראל. קצין־הסמים הארצי במישטרה אומר, כי כמות ההרואין שנתפסה היא רק חלק מכמות גדולה יותר, שכבר חולקה למסיצי־מישנה.

קצין־הסמים מעריך, כי הסם הגיע לארץ באמצעות ישראלים הנמצאים באירופה ו־העוסקים בהברחת הרואין מהולנד לגרמניה, ובמיוחד לפראנקפורט.

ישראלים נשפטו בשפע

מ**ישפט אנשי** „הקשר הישראלי" ב־פראנקפורט זכה בכיסוי עיתונאי אדיר בכלי־התיקשורת בגרמניה, משום שכנופיי־תו של עמיאל עסקה בסחר בהרואין בקנה־מידה גדול.

לא רבים בארץ יודעים כי 40 אזרחים ישראליים נוספים נשפטו בשנים האחרונות בגרמניה, ונידונו לתקופות־מאסר ארוכות באשמת סחר בסמים, כולל סחר בהרואין.

רק בחודשים האחרונים נידון בגרמניה שעה קלה לפני שהמישטרה פשטה על כל אנשיו של יוסף עמיאל," אמר לי לפני שבועיים וולפגאנג היינריך, התובע במישפט אנשי „הקשר הישראלי" בפראנקפורט.

„מתוך שמיעת הקלטות השיחות שנערכו בינו לבין יוסף עמיאל, ברור לנו שהוא היה סוחר בהרואין בקנה־מידה גדול, ושימש כאחד הספקים של עמיאל. ברור לי שאותו אדם הוא מסוכן. בכל מקום שבו יימצא, הוא יביא בעיקבותיו את הסחר ב־הרואין."

קצין־המישטרה קירשנר, קומיסאר פלילי לענייני־סמים של מישטרת העיר וירצבורג, מי שהיה אחד מקציני־המישטרה הממונים על המעקב אחר אנשי „הקשר הישראלי", סיפר לי, שעה קלה לאחר שסיים את השמעת עדותו בבית־המישפט, כי ידוע לו, מדיווחי עמיתיו ההולנדיים, ששלום סחה ניראה באמסטרדם, וכי קרוב לוודאי שהוא עוסק שם בסחר־סמים. אם־כי הוא אינו יודע עם איזה ספקים באילו ארצות קשור סחה.

האיש נקבר חי

ר**שראלי מסיכן אחר,** נרקומן העוסק בסחר־סמים, הוא צ'ארלי אלקלעי.

צ'ארלי היה חבר בכנופייתו של יוסף עמיאל. בתוקף תפקידו היה אחראי על הברחת הרואין מפראנקפורט למפיצי־מישנה בלונדון (העולם הזה 2004). אחרי שהסתכסך עם הבוס עמיאל, סולק מהכנופייה. צ'ארלי התנקם בעמיאל ובאנשיו, והתקשר עם המישטרה הגרמנית. על סמך מידע מדוייק שקיבלה המישטרה הגרמנית מ־צ'ארלי, הוטל על אנשי הרשת מעקב סמוי, וכל שיחותיהם הטלפוניות הוקלטו.

ב־18 במארס 1975 פשטה המישטרה הגרמנית על דירות חברי הרשת, ועצרה את כל אנשי הכנופייה. צ'ארלי קיבל הודעה מוקדמת מהמישטרה, וב־17 במארס, יום לפני הפשיטה, נעלם מגרמניה.

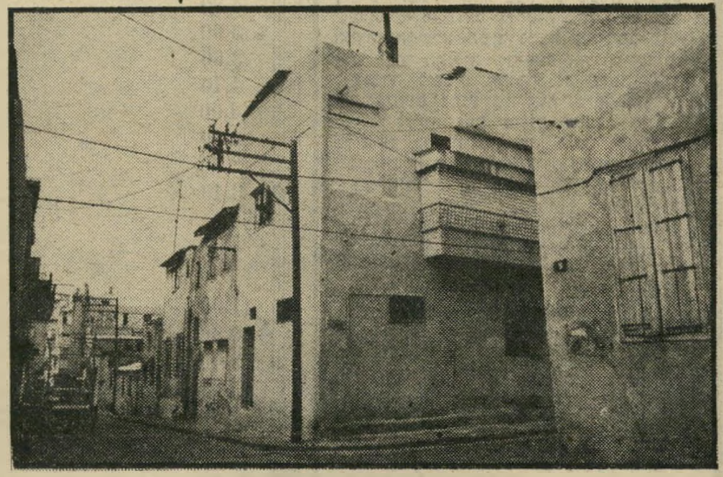
אדווין איתן, כתב ידיעות אחרונות, קבר את צ'ארלי אלקלעי בעודו בחיים. הוא דיווח כי צ'ארלי נימלט לאנגליה, ושם נרצח בידי סוחרי־סמים מקומיים, אחרי שהללו גילו כי הוא הסגיר את ספקי־הסם, עמיאל ואנשיו, למישטרה הגרמנית.

ואולם, לפני שלושה שבועות בלבד ניראה צ'ארלי בישראל, ואף שוחח עם אנשים ש־הכירוהו מפגישות משותפות עימו באמסטרדם ובגרמניה.

צ'ארלי טוען, בתוקף, כי חדל לעסוק בסחר־סמים, וכי הגיע לישראל משום שזה המקום הבטוח ביותר בעולם עבורו.

קשה להאמין לגירסה זו של צ'ארלי, שהוא עצמו נרקומן הזקוק לסכומי כסף גדולים מדי חודש כדי לספק את צרכיו בסמים, ואשר עסק שנים אחדות בסחר ב־הרואין.

מישטרת ישראל אינה יודעת כלל כי צ'ארלי חזר לארץ, וממילא גם לא זימנה אותו לחקירה.

קהילת עדן 5, כרם התימנים: הבית בו נמצא האוצר

החבילה של הסמל

ת**יסת הכמות** הגדולה של ההרואין בארץ, נוסף לעובדה שעשרות ישראלים המקיימים קשרים עם ישראל עוסקים בסחר הרואין בחו"ל, חייבים להעמיד את אנשי המישטרה בכוננות עליונה.

ברגע שסחר ההרואין יחדור לארץ ו־

(המשך בעמוד 32)

האיש נעלם בזמן

„א**ני מאד מצטער** שישראלי בשם שלום סחה הצליח להיעלם מדירתו שם־טוב קטובי, ששוחרר משירות בצה"ל בשל סעיף של ליקוי נפשי, לשבע שנות מאסר באשמת סחר בהרואין; ישראל קריגל, צנחן בשירות סדיר לשעבר, נידון בשל אותה אשמה לשש שנות מאסר.

90 ישראליים נוספים עצורים בבתי כלא גרמניים, וממתינים למישפטם באשמה דומה.

עשרות רבות של ישראלים נוספים עוסקים בסחר־סמים באמסטרדם, פריס ולונדון. עד לתקופה האחרונה נמנעו אותם סוחרי־הרואין, הנחשבים כמסוכנים והנתעבים ביותר בין אנשי העולם־התחתון, לשלוח את „סחורתם" לישראל.

תפיסת הכמות הגדולה של ההרואין בכרם־התימנים מעידה, שלפחות אחדים מבין סוחרי „המוות הלבן" הישראלים, המתגוררים בחו"ל, שוב אינם נרתעים לספק את סחורתם לארץ.

ספורט טוטו

השבוע
מינימום הפרס הראשון
750.000 ל"י
* * *
מינימום כלל הפרסים
1,700.000 ל"י
* * *
יום ה' — המערך האחרון
למשחרת השמשים

עשה לך מנהג קבוע—
מלא טוטו בכל שבוע!

המועצה להתעוד ההימורים בספורט

מדינת ישראל
משרד החקלאות

להלן לוח המחירים המוסכם
ל־7.3.76 - 13.3.76

במסגרת ההוזלות בחנויות השרשרת של הסופרסל והסופרמרקט וחנויות פרטיות שהצטרפו למבצע.

	לצרכן בל"י הק"ג
י ר ק ו ת	
עגבניות מעולות	4.05
ג ז ר	1.80
חצילים	4.05
כרוב לבן	1.10
צנון	1.30
תפוא"ד מחיבול החדש בתפזורת	2.60
תפוא"ד מחיבול החדש באריזה של 2 ק"ג	3.00
בצל יבש מסוג מעולה	3.05
בצל יבש ארוז בשקיות	3.25
פ י ר ו ת	
תפוחים גרנד אלכסנדר גודל 6	3.80
תפוחים גרנד אלכסנדר גודל 6.5	4.65
תפוחים זהוב גודל 6	4.45
תפוחים זהוב גודל 6.5	4.80
תפוחים יונתן גודל 5.5	3.90
אגסים ספרונה גודל 5	3.60
אגסים ספרונה גודל 5.5	4.70
בננות	4.00
תפוזים	2.40
אשכוליות	2.05
לימונים	3.40
ע ו פ ו ת	
עטמים קפואים בשקיות שקופות גודל 1 (עד 1.4 ק"ג העוף)	11.00
גודל 2 (עד 1.6 ק"ג העוף)	10.00
גודל 3 (מעל ל־1.6 ק"ג העוף)	9.00
תחתון חודו במגשים	15.00
שוקיים חודיות בשקיות וירכיים	11.50
ד ג י ם	
פסיף	8.50

המוות הלבן

(המשך מעמוד 31)

יתבסס בה, לא ניתן יהיה עוד לעוקרו משורש. סוחרי „המוות הלבן" מרוויחים הון־תועפות. אלה הם טיפוסים קשוחים, שאינם מהססים לרגע לחסל יריבים במאבק על הרחבת שטח־המיחייה של בנות־יותיהם. המכורים־להרואין, שממנו כימעט שלא ניתן להיגמל, חייבים להוציא בין 15 אלף לירות ל־20 אלף לירות לחודש, על קניית הסם. זהו סכום שניתן להשיגו רק בדרך של שוד, פריצה וגניבה.

בראש מחלק־הסמים בתל־אביב עומד איש־מיקצוע מעולה, פקד איזידור סלוק. לאחרונה צורפו אליו אנשים רציניים מ־המדור המרכזי, כמו אלי דדון, רס"ר דני פסח וזכריה התימני, שהוא אימת סוחרי הסמים בכרם.

אנשי מחלק־הסמים מהווים יחידה מיש־טרתי ניבחרת, והם מבצעים את עבודת־השדה, הכוללת עיקוב, תצפיות וקשירת קשרים עם מודיעים. אך גם יחידה זו, כמו מרבית היחידות המישטרתיות האחרות, סובלת באופן חמור ממחסור בכוח־אדם, באמצעי־עיקוב מתוחכמים ובכלי־רכב.

לפחות פעולה אחת של אנשי המחלק, בזמן האחרון, לא עלתה יפה משום שאנ־שיה חסרו מגבירי־אור־כוכבים, שהיו מאפ־שרים להם לערוך תצפיות־לילה בתנאי־ראות של אור־יום.

באמצע חודש ינואר שנה זו, עצרו אנשי

פרקליט קדר
מגבירי־אור־הכוכבים לא פעל

מחלק־הסמים את סמל־המישטרה חליל שרון, אחרי שעקבו אחריו במשך מיספר שבועות וגילו כי בימי השישי, בתום עבודתו, נהג הסמל להוציא מתא־הברזל הפרטי שלו חבילה, שעימה היה נוסע ל־רחוב יפת ביפו ומפקידה שם.

הסמל חליל שרון נעצר כחשוד בכך ש־שימש בלדר־אופיום של דויד סרי, שנעצר אף הוא כחשוד בחברחת כמות גדולה של אופיום מפרס ארצה.

בטלה בגלל מכוניות

אולם, מעולם לא נתפרסם בציבור כי המעקב אחר סמל־המישטרה כימעט שעלה לא פעם על שירטון, מחמת העובדה המדהימה שלא תמיד נמצא כלי־רכב מת־אים עבור החוליה שביצעה את המעקבים.

עובדה נוספת, המורה לא פחות, היא כי לא־פעם נמנע מחוליות מיפלג־הסמים לצאת לשטח, רק משום שאין לרשותן כלי־רכב בכמות מספיקה, ואנשי החוליות מבוזמים זמנם בבטלה־מאונס במטה־המחלק.

בעייה דומה, של מחסור חריף בכוח־אדם, קיימת אצל רב־פקד יעקב יפה, ראש מדור־חקירות, שאליו מועברים החשודים לאחר ביצוע המעצרים בידי אנשיו של סלוק.

גם יפה נחשב כאיש־מיקצוע מעולה ב־תחומו, אך חקירות רבות אינן נערכות בצורה שיפה היה שואף שתתבצענה, בגלל העובדה הפשוטה שאין לו די כוח־אדם.

בימים אלה, כאשר המישטרה עומדת ב־פני אפשרות מסוכנת של החדרת כמויות גדולות של הרואין לישראל, עלול מחדל זה של מחסור בכוח־אדם ובאמצעים ללחי־מה נמרצת בסוחרי „המוות הלבן", להיות בעל השלכות גורליות לגבי העתיד החבר־תי בישראל.

האם תביא פרשת מלכה הובר להתחפוצצות חדשה של משבר „מיהו יהודי?"

מלכה הובר נדמה שהיא יושבת ו־מחכה לבנה, לכלתה ולשלושת נכדיה הבריאים, כולם לא־יהודים, שנותרו ברו־מניה והחפצים לעלות לישראל.

אולם למעשה יושבת מלכה הובר על חבית של אבק־שריפה. אם היא תחפוץ, היא עלולה לרסק את ממשלת ישראל, ולהטיל את המדינה למשבר גדול מחודש סביב השאלה הנישחית: „מיהו יהודי?"

הממשלה עדיין אינה יודעת על כך.

שורשיו של המשבר הצפוי נעוצים במשבר הקודם, כאשר נעשתה קנוניה ל־שינוי חוק־השבות.

תחת לחץ הדתיים נתקבל אז התיקון, האומר כי יהודי, לפי החוק, הוא „מי שנו־לד לאם יהודיה או נתגייר, והוא אינו בן דת אחרת." הגדרה דתית זו היתה עלולה לסגור את שערי הארץ לפני כל זוג מעורב. כדי להעבירה, היו הדתיים צריכים לתת פיצוי כלשהו לפיוס מצפונם של שותפיהם החילוניים בקואליציה. הפיצוי נמצא ב־תיקון שני, שהיה צמוד לראשון: „הזכויות

הגויים

של יהודי לפי חוק זה והזכויות של עולה לפי חוק האזרחות תש"ב—1952, וכן הז־כויות של עולה לפי כל חיקוק אחר, מוק־נות גם לילד ולנכד של יהודי, לבן־זוג של יהודי ולבן־זוג של ילד ושל נכד של יהודי, להוציא אחד שהיה יהודי והמיר דתו מרצון." כלומר: כל הקרובים הלא־יהודיים של יהודי נהנים מזכויותיו.

כך אומר החוק. אבל למן הרגע שבו נתקבל התיקון, פועל מישרד־הסנים הדתי כדי להסר אותו, ולמנוע בואם של „גויים" לארץ־הקודש.

בפרשת הובר הגיעה פעולה זו לשיאה.

סיפורה של מישפחת הובר מעלה את החשש, שמא אין מישרדים ממשלתיים מק־פידים תמיד על קיום חוקים שחוקקה הכנסת. פרשת הובר החלה בעיירה רומנית קטנה, באיספירה, עם תום מילחמת־העולם השנייה. מלכה יוחס, נוצריה אשר מוראות המילחמה עברו גם על בני־מישפחתה, הכי־רה את דויד הובר, יהודי שחזר שבור ורצוץ ממחנות־ההשמדה הנאצריים.

באותה תקופה היתה מלכה אלמנה צעי־רה. בעלה נספה בגיל צעיר, מדלקת־דיאות, אחרי שנולד בנם, אלכסנדר יוחס. בשנת 1946 נישאו מלכה ודויד הובר בניישואין אזרחיים, ומאז הם חיים יחד. דויד הובר הבין שרק בישראל יוכלו לבנות לעצמם חיים שלמים, בלא חשש או מורא כלשהם. „שלכה," הוא אומר, „התעניינה כל הזמן בדבר האפשרות להתגייר, אבל ברומניה זה היה קצת קשה. לפיכך החלטנו לדחות זאת עד שנעלה לארץ."

מלכה מספרת כי הכירה את בעלה עוד קודם המילחמה, בתקופת נישואיה הרא־שונים. „היינו שכנים וחברים טובים. בזמן המילחמה עזרנו, בני־מישפחתי ואני, ליהו־דים ככל שיכולנו." מאז נישואיהם של מלכה יוחס ודויד הובר, חי אירגם בנה של מלכה מנישואיה הראשונים, אלכסנדר. „אני אוהב אותו," אומר דויד, „כאילו היה בני. בעצם, הוא בני."

בשנת 1951 עלו מלכה ודויד הובר ארצה. הם השתקעו בבית קטן בבית־שמש, ודויד החל עובד כטרקטוריסט. בנם, אלכ־סנדר, נשאר ברומניה כדי להשלים את לימודיו. כבר בחודשים הראשונים לשהותה של מלכה בארץ, היא פנתה אל הרשויות

אלכסנדר יוחס ובני־מישפחתו הם רומנים נוצרים - אמם המגויירת ממחינה להם בארץ - הם זכאים לעלות לפי חוק־השבות, אך מישרד־הפנים מחבל בחוק

יצפו את הארץ

המתאימות בבקשה שיגיירוה כהלכה. „תמיד היינו יהודים טובים. הדלקנו נרות, לא נסענו בשבת, לא עישנו בשבת, דויד הולך לבית־כנסת," אומרת מלכה, אישה חביבה כבת 55, הלבושה בהידור מאופק, „ובכל זאת לקח הרבה שנים עד שגיירו אותי."

רק בסוף 1974 הכיר בה בית־הדין הרבני כיהודיה לכל דבר. משך 23 שנים, מאז עלתה לארץ יחד עם בעלה, לא הכירו בה המוסדות הדתיים כנשואה לדויד הובר.

בינתיים נולד לבן־הזוג בן, מפגר ב־שיכלו, ובני־הזוג סובלים סבל רב, למרות שכל השנים הללו הם מטפלים בו במסירות בביתם. מייד אחרי הגיור נישאו בני־הזוג הובר בשנית, בנישואין דתיים־יהודיים.

כל אותן שנים עבד אלכסנדר יוחס כ־כימאי בחברה רומנית גדולה, פניקס. הוא נשוי לנוצרית, ולהם שני בנים ובת.

אלכסנדר ביקר כמה פעמים בארץ אצל אמו ואביו החורג, ובביקוריו האחרונים הביע את רצונו לאחד את המישפחה, ל־עלות לארץ ולהתגייר כהלכה. גם אישתו ובני־מישפחתו הביעו רצונם לחיות בארץ כיהודים.

האם פנתה בתחינה אל ד"ר יוסף בורג, שר־הפנים, במיכתב אישי שופע צער ו־כאב: „הוא (הבן) קיבל כבר את כל האי־שורים הדרושים מהשילטונות הרומניים, ורק השגרירות הישראלית מסרבת לתת לו אשרה."

דויד הובר, האב החורג, איש נעים־סבר ומשופם, המדבר עיברית במיבטא רומני בולט, מוסיף: „25 שנים אנחנו חיים ב־ישראל, ומעולם לא ביקשנו עזרה כלשהי מן השילטונות. אנחנו אנשים פשוטים, ש־עובדים ומתפרנסים בכבוד. כל מה שאנחנו רוצים זה לראות את אלכסנדר עם ילדיו הבריאים יחד איתנו, בארץ־ישראל." בי־נתיים, בגלל סניותיו החוזרות־ונישנות של אלכסנדר בבקשה לעזוב את רומניה, סבל במקום־עבודתו ואף הורד בדרגה.

כאן נכנס לתמונה עורך־הדין זלמן סג"ל („סימנו גזע לוויים"). סג"ל, חו־בש־הכיפה, היה בזמנו עוזרו האישי של שר־הפנים, יוסף בורג. משום כך הוא בקיא בנושא. סג"ל, משופם, חייכני, חבוש כובע־קסקט ומחיר־שיחה, מספר את תלאות התיק:

„הפנייה הראשונה היתה לפני כשנתיים. מלכה פנתה ללישכת־עלייה־ומירשם בבית־שמש. משם הופנתה למחלקה לקישרי־חוץ במישרד־החוץ. התשובה שקיבלנו בעל־פה היתה שלילית."

הפרקליט דן בעניין עם מר שלמה לייבו־ביץ מן המחלקה לקישרי־חוץ, וזה אמר לו כי אומנם התשובה שלילית, אך היות שהועלתה טענה מישפטית עקרונית, המב־ליטה את הצד החילוני של חוק־השבות והגדרת „מיהו יהודי?" מול הצד ההילכתי, הוא יציע למישרד־הפנים להעביר את הטי־פול במיקרה ליועץ־המישפטי־לממשלה.

תמוהה העובדה שבעניין זה, של חוק־השבות, צריכה היתה מלכה לפנות למישרד־החוץ, בעוד החוק קובע מפורשות ששר־הפנים הוא הממונה על ביצוע החוק.

יהודית הייבנר, סמנכ"ל מישרד־הפנים השיבה למלכה' ולעורך־הדין שלה: „אין צל של ספק שפירושך לתיקון חוק־השבות נוגד אפילו את הגישה הליברלית ביותר שהיתה בעת הדיונים בכנסת." לגבי מעור־בותו של מישרד־החוץ בעניין היתרי־כניסה כתבה יהודית הייבנר בתשובה, שהשי־תהתה חצי־שנה ובאה לאחר שתי תיזכו־רות, כי מעורבותו של מישרד־החוץ מעו־גנת בחוק, הקובע כי תפקידי שר־הפנים בחו"ל מסורים בידי שר־החוץ ומישרדו.

אחרי שכל הפניות הרישמיות, ו־הלא־רישמיות, למישרדי הפנים והחוץ לא נשאו פרי, למרות שכאיש מישרד־הפנים לשעבר יש לסג"ל מהלכים אצל צמרת מישרד־הפנים, נותרה רק אפשרות אחת: פנייה לבית־המישפט־הגבוה־לצדק. מלכה הובר, כהגדרת חוק־השבות, היא יהודיה, ועל־פי החוק זכאים בנה, אשתו וילדיו לעלות לארץ.

הפרקליט, שהיה בעבר עסקן פעיל ב־מפד"ל, אומר כי לקראת הגשת הבג"ץ הופעלו עליו לחצים מצד גורמים שונים בצמרת מישרד־הדתות ובתנועת המפד"ל, לבל יגיש את העתירה. בישיחה אישית עם ד"ר יוסף בורג הגיעו השר והפרקליט ל־מסקנה משותפת: „או שהחוק לא בסדר, ואז יש להוסיף עליו הגבלה נוספת שלפיה לא יוכל בן ליהודיה לעלות לארץ בתוקף חוק־השבות, או שיתווסף לחוק סעיף המ־אפשר איחוד משפחות, כמו במיקרה זה."

ביום השישי האחרון הוגשה העתירה לפני השופט אלפרד ויתקין. היתה בה פנייה אל שר־הפנים, שיבוא וינמק מדוע לא יעניק עשרת־עולה לאלכסנדר יוחס, לאשתו וילדיו, ומדוע לא יורה שר־החוץ לנציגו ברומניה להעניק להם היתרי־כניסה לישראל.

השאלה העקרונית היא: האם רשאי בנה הנוצרי של יהודיה לעלות לארץ? השופט ויתקין הורה לשני השרים לנמק, תוך 60 יום, מדוע לא יתנו אשרות־עולה לבן, לאשתו ולילדיו הישבים ברומניה.

בביתם הצנוע והמסודר בבית־שמש, מח־כים מלכה ודויד הובר באורך־רוח מפליא זה 24 שנים. עד מתי?

הפרקליט והשר

הפרקליט זלמן סג"ל בחברת שר־הפנים ד"ר יוסף בורג, בעת ששימש כעוזרו האישי. עתה, באמצעות עתירתה של מלכה, הוא יוצה למילחמה בו, מילחמה עקרונית של אדם דתי מול מימסד.

הגיורת מלכה הובר ובעלה דויד, בטכס־נישואיהם הדתי. 23 שנים חיכו בני־הזוג, אחרי שנישאו בטכס אזרחי, עולם רק ב־1973 יכלו להינשא בטכס דתי, אחרי גיורה. כל אותן שנים קיימו בני־הזוג את מיצוות הדת היהודית כלשונן.

דרושה/ה

לסטודיו בתל־אביב

גרפיקאי/ת

בוגר בי"ס „בצלאל"
או בי"ס מקביל בחו"ל

לפנות אל מר שוורץ,
טל. 03-269507

שואפים להתקדם?
למדו במהירות ובהצלחה

קצרנות

עברית ו/או אנגלית
באולפן גרג (בר־קמא).

ההצלחה מובטחת! הירשמו מייד:
ת"א: גורדון 5, טל. 224532.
חיפה: בי"ס „במעלה",
קורס חדש ב־18.3.76

תמרורים

הועדה • לדרגת סגן־ניצב, **שימעון סביר,** קצין־מישטרה ותיק. נולד במרוקו ב־1930, עלה ארצה ב־1948. מייד אחרי מילחמת יום־הכיפורים הקים את היחידה לתפקידים מיוחדים באיזור ירושלים ונפת

סגן־ניצב סביר
הועלה

יהודה. ממלא כיום תפקיד קצין החקירות והתפקידים המיוחדים של מישטרת מרחב המרכז, שבמיסגרתו פיקד על מיבצע הטסת ילדי יונדף לגרמניה, ואף ליווה אותם ב־טיסתם.

יועצים • תארי דוקטור־כבוד של מכון וייצמן למדע לשרת־הבריאות של צרפת, **סימון וייל,** ולחתן פרס נובל, ה־פרופסור הקנדי, **גרהרט הרצברג.**

חולקו • בלוס־אנג'לס פרסי גראמי, למצטיינים הבולטים שבין יוצרי המוסיקה בארצות־הברית. בין הזוכים: הזמר וה־מלחין **פול סיימון,** שזכה בפרס על אל־בומו האחרון ובפרס נוסף על היותו זמר־הפופ הטוב ביותר בין הגברים; **נאטאלי קול,** בתו של הזמר הכושי המנוח נאט קינג קול, זכתה בפרס על היותה הזמרת הסולנית הטובה ביותר, וכתגלית החדשה המוצלחת ביותר של השנה.

נפטרה • **סימה ארלוזורוב** (75), רעייתו של חיים ארלוזורוב, שנרצח לפני קרוב ל־44 שנה. נולדה באסטוניה למישפחה ציונית. את חיים ארלוזורוב פגשה כשבא להרצות בקרב החוגים הציוניים שבהם היתה פעילה. אחרי שסיימה את לי־מודי הכימיה באוניברסיטה, הם נישאו ועלו ארצה ב־1924. בארץ החלה עובדת לצידו של הד"ר (לכימיה) חיים וייצמן. מילאה תפקיד־מפתח ב„מרשת ארלוזורוב". אחרי שבעלה נרצח לידה, כאשר שניהם טיילו בחוסך על־שפת הים, במקום שבו נמצא כיום מלון דן. הנאשמים הרביזיוניסטיים, שזוכו בסוף, טענו שהיא התאימה את עדותה לצורכי התביעה, ושהיא ידעה שהמתנקשים היו שני צעירים ערביים מיקריים, שניסו להיטפל עליה, ושעשו את „התנועה המיזרחית" המפורסמת שמילאה תפקיד חשוב במישפט. מאז קום המדינה עבדה בתפקיד מינהלי בקול ישראל. היתה פעילה בגופים ציבוריים שונים, ובשנים האחרונות התרכזה בטיפול בעולים מברית־המועצות.

נפטר • בעל התואר יקיר ירושלים, **מיילס שרובר** (79), איש־עסקים ונדבן. נולד ברוסיה, אולם עוד בילדותו עברה מישפחתו לאמריקה הדרומית, שם ביסס את עסקיו בתחומי התעשייה והנפט. ב־ביקורו הראשון בישראל, לפני 20 שנה, החליט להשתקע כאן. ביתו, בעל הצורה המיוחדת־במינה, ניבנה בשכונת טלביה, ומהווה עד היום אתר עליה־לרגל. עוד בעת ביקורו הראשון בארץ החליט לתרום למען הקמת תיאטרון עירוני בבירה. על־פי בקשתו נקרא התיאטרון תיאטרון ירושלים, ולא על שמו.

באוירת בידור ושעשועים!

הצטרף אל האנשים היפים בכפר הנופש הצרפתי באשקלון. בלה חופשה מיוחדת במינה במחיר מיוחד:

140 ל"י ליום

לבודד בחדר כפול
עד 3.6.76

כולל:
פנסיון מלא — ארוחות ויין בלי הגבלה, שחיה, רכיבה על סוסים במחיר מינימלי, טניס, כל פעילויות הספורט למיניהן ובידור משגע! (כולל מיסים ושירותים).

להזמנת מקומות: טל. 051-24195-6
או משרדי הסתור או סוכן הנסיעות שלך

דאג להזמין כבר עתה מקומות לתקופת הפסח!

3 תכניות נופש מיוחדות
— מ־4 עד 8 לילות,
העולות החל מ־660 ל"י
לבודד בחדר כפול

1. מיום רביעי 14 באפריל כולל צהריים, עד יום חמישי ה־22 באפריל כולל ארוחת בוקר. מחיר לבודד: 1,100 ל"י.
2. מיום רביעי ה־14 באפריל צהריים עד יום ראשון 18. באפריל. (עם ארוחת בוקר). מחיר לבודד: 770 ל"י.
3. מיום ראשון 18 באפריל צהריים עד יום חמישי ה־22 באפריל (עם ארוחת בוקר). מחיר לבודד: 660 ל"י

הרשמת חברים מיוחדת לשנת 1976 נפתחה זה עתה! פרטים במועדון

האדמו"ר מוויז'ניץ מוביל את בנו לחופה
עם בת הרב של ק"ק שטראסבורג

שידור עולמי

הצלב המדומה

אסון נורא נמנע ברגע האחרון כאשר הבחינו אברכי ויז'ניץ, כי חנוכיית הלפידים שעמדו להציב מול בית הרב, בליל חתונת בנו, דמויית־צלב. למטה משמאל: החסידים צופים בסעודה.

ב מבט ראשון אפשר היה לחשוב שמי שמתחתן זה לפחות בנו של ה־רמטכ"ל. חגיגת החתונה התנהלה כמי מיבצע צבאי, מתוכנן וערוך בקפדנות. מטה מיבצעי מיוחד פקד על המיבצע, שלח הוראות לפלוגות הסדרנים והמלצרים. קש־רים עם מכשירי־קשר ניידים, העבירו פקו־דות ודיווחים ללא הרף. וכאשר נדחסו אלפי הקרואים לאולם בית־הכנסת, כדי לצ־פות בסעודת החתונה של המכובדים, הם ניצבו שם איש איש במקום שנקבע לו מראש, במיבנים ששום מיסדר צבאי לא היה מתבייש בו.

אבל המדים לא השאירו כל מקום לטעות. קפטני־המשי השחורים, השטרימלים עבי־הפרווה, הגרביים הצחורים והפיאות המס־תלסלות הבהירו כי המדובר בחתונה חסי־דית אמיתית, הלקוחה מעולם שכאילו אבד וחלף, אך למעשה הוא מעוגן עדיין עמוק במציאות הישראלית.

יותר משתי רבבות קרואים נטלו חלק בשמחה שנערכה בקריית ויז'ניץ בבני־ברק. לא היו אלה רק בני המקום. מכל קצות העולם נקבצו ובאו חסידי ויז'ניץ, על נשיהם וטפם כדי ליטול חלק במאורע. סוף סוף לא בכל יום, מחתן האדמו"ר של ויז'ניץ אחד מצאצאיו, אם כי גם לא לעיתים נדירות כל כך.

חצר חסידי ויז'ניץ, זאת יש לדעת, היא אחת מחצרות האדמו"רים המבוססות וה־גדולות ביותר. משפחותיה הצליחו להציל את עצמן בעוד מועד ורובן לא נפגעו ב־שואה. וכך יכלו להעתיק לישראל, כמעט

1. הכלה החסודה, מרים לבית הורוביץ, בתו של רב הקהילה מוקפת פרגוד פרחים, כשכל בנות ויז'ניץ מקיפות אותה ונועצות בה מבט־קינאה. הכלה משטראסבורג, שלבשה מיקטורן־פרווה לבן וחבשה כתר לראשה, היתה מותרת בראייה לנשים בילבד, בשלב זה, והנשים אכן באו לראות אותה מקרוב.

האדמו"ר מויז'ניץ, משה יהושע האגר, אבי ה־חתן, מובל מטכס החתונה לקבלת הפנים.

שידוך עולמי ממש: מרים הורוביץ, בתו של רב הקהילה החרדית בשטרסבורג שבצרפת, יפהפיה חסודה, שלא מזמן סיימה את שנתה ה־16.

וכיוון שסוכמו התנאים בין ההורים, הוחלט להעמיד סוף סוף חופה ולהפגיש מתחתיה לראשונה את שני בני הזוג, שרק שמעו האחד את שמעו של השני. וזאת

החתן החתן, מנחם מנדל האגר, שטרם מלאו לו 18, נישא אחרי החופה על כיתפי חבריו בחוצות.

ללא שיבוי, את אחת מחצרות החסידים ה־מפוארות של אירופה המזרחית.

מייסד שושלת ויז'ניץ ייסד את הקהילה על שטח קרקע גדול שרכש בבוקובינה, כיום ברומניה. האדמו"ר חיים מאיר האגר מויז'ניץ, עוד הספיק לעלות עם חסידיו לארץ לפני שפרצה מילחמת העולם־השניה, הוא התיישב בתל־אביב והקים את הבסיס הארץ־ישראלי של הקהילה. בתחילת שנות החמישים רכש שטח אדמה בבני־ברק, שם הוקמה קריית ויז'ניץ שהיא אימפריה זוטא בפני עצמה.

לחסידי ויז'ניץ יש לא רק ישיבות ובתי־כנסת משלהם. הם מבוססים היטב גם מה־בחינה הכלכלית. יש להם כפעלי־תעשיה, מאפיה, מלטשת־יהלומים, מלון ויז'ניץ ו־מעון־הורים ויז'ניץ. יש אפילו חברת ויז־ניץ בע"מ, עם מנהל, מזכיר ואיש יחסי־ציבור.

בירה ותפוחי־אדמה

ב מרכז השכונה, בווילה דו־קומתית, מתגורר האדמו"ר הנוכחי לשושלת ויז־ניץ, משה יהושע האגר בן ה־52. זכה האד־מו"ר והעמיד צאצאים נאים: ארבע בנות ושני בנים. וכיוון שאדמו"ר אינו משיא את בניו לכל אחד, הרי בשעה שהגיעו אלה ל־פירקם, יצאו רצים דחופים לכל קהילות העולם, לבקש להם חתנים וכלות בעלי

2. לקראת הוצאתה של הכלה מבית־המלון של ויז'ניץ בבני־ברק, כדי להובילה בתהלוכה אל החופה שהועמדה תחת כיפת השמיים, כיסה החתן את פניה בצעיף, לבל ישזפוה עיני אלפי האברכים שניצבו לאורך המסלול כדי לחזות בחופה.

יחוס. וכך, כמו מריה תרזה האוסטרית בשעתה, שחיתנה את צאצאיה עם בתי־המלוכה של מדינות אירופה, הצליח ה־אדמו"ר מויז'ניץ להתחתן כמעט עם כל חצרות האדמו"רים החסידיים האחרים.

הבת הבכורה נישאה לבנו של הרבי מסקווירה, שירש את כיסא אביו ומכהן כראש חצר סקווירה בסקוייר טאון שליד ניו־יורק. את הבת השניה נשא לאשה הינו־קא, הלוא הוא עתה האדמו"ר מבעלז. בת שלישית נשואה ליורש העצר של חצר סאטמר בניו־יורק, הרב אהרון טייטלבאום. ואילו הבת הרביעית, נישאה בשידוך מיו־חס לבן־דוד השייך לחצר ויז'ניץ עצמה.

בנו הגדול של האדמו"ר, ישראל, נשא לאשה את בתו של הרבי מצ'רנובל. וכאשר הגיע לפרקו בן הזקונים, מנחם מנדל, המתקרב במהירות לגיל 18, יצאו לחפש גם עבורו שידוך מתאים. ומה שמצאו היה

היתה הסיבה להילולא הגדולה שאחזה בראש חודש אדר בכל קריית ויז'ניץ.

עם רדת החשיכה נאספו ובאו כל חסידי ויז'ניץ אל בית האדמו"ר, כדי לחזות ב־חתן לפני צאתו אל החופה. לא כולם הצ־ליחו להידחק כדי להעיף בו עין. אלה שהצליחו ראו את מנחם מנדל עצבני, מתוח במיקצת, כשהוא כוסס בציפורניו ללא הרף. אותה שעה ישבה הכלה רגועה ומחייכת כמו בובה בחלון־ראווה, בפתח מלון ויז'ניץ, שם עברו על פניה כל נשית ויז'ניץ, כדי לראות מקרוב בידי מי הן מפקידות את בן האדמו"ר.

בעוד הכלה מקבלת את אורחותיה, יצא החתן מוקף בעדת רעיו, כשעשרות סדר־נים מפלסים להם דרך, אל מסיבת הפרידה מעולם הילדות שערכו לכבודו באחד ה־אולמות. שם הצטרף אליו גם אביו ה־

עזרת הנשים

שורות ארוכות של צעירות חרדיות, צופות במתח בטכס־הקידושין של בן האדמו"ר מוריניץ. האברכים נדחפו קדימה אל החופה, והריבות נשארו מאחור. כאשר תם טכס־הקידושין, ולאחר ששבר החתן את הכוס, בקעו הנגינה והשירה לשמים, ושעות ארוכות עוד המשיכו האברכים לחולל ולשיר.

אופנת החסידות

בנות ויז'ניץ שהגיעו לחתונה מחו"ל, מו־כיחות כי ניתן להיות גם חרדיות וגם להתלבש לפי צו־האופנה, בפרוות ומגפיים.

שותפת הראשונה. הרבנית הצעירה לבית ויז'ניץ, היתגלתה כבעלת תיאבון בריא. היא אכלה בשלווה את רבע העוף שהוגש לה. מנחם מנדל האגר, החתן, המשיך משום מה להיות עצבני. הוא כמעט ולא נגע במנות שהונחו לפניו.

„זה לא פלא," אמרו חסידי ויז'ניץ ש־השמועה גונבה לאוזניהם. „כלה יפה כזאת. האוכל יכול להיתקע בגרון..."

3. אחוזה בידי אמה הרבנית (מ־מין) וחמתה (משמאל) מובלת הכלה מרים בתוך ההמון, לעבר חופתה. סדרנים מיוחדים ניסו לפנות את המסלול, אולם המון החסידים שהשתוקק לצפות בטכס מקרוב, מנע את הגישה החופשית. משמאל: זלמן וייס, מראשי יחידת־הקשר שניהל את מיבצע החתונה באמצעים אלקטרוניים מודרניים.

אדמו"ר. או שטפה והציפה את הקרייה כולה מוסיקת כלי־זמרים שבקעה מתוך רמ־קולים גדולים אשר הוצבו בכל פינה. אלפי החסידים פרצו בזמרה אדירה כשפליגיית של עניים מלוות אותם ברישרוש קופסאית הפח שלהם.

אלא שזאת היתה רק ההתחלה, לחימום. רק לקראת השעה אחת־עשרה בלילה, החלו ההכנות לחופה עצמה.

„הלו בוס, כאן דוס, איך אני נשמע? עבור!" קרא הקשר זלמן וייס במכשיר הקשר. כאשר דווח לו על פי כל כללי ההתקשרות כי הוא נשמע היטב, דיווח שוב במכשיר: „מוישה, החתן עומד לצאת... עבור!" „רות, מוישה, אנחנו כבר מפנים את הנשים מהכלה," היתה התשובה. הסדר־נים החלו לפלס דרך בקהל החוגגים כדי לאפשר לחתן להגיע אל כלתו, לכסות את פניה ולהובילה אל מתחת לחופה, שהו־עמדה על גבי מיפלס קרקע מיוחד, ש־הוכשר יום קודם לכן בעזרת דחפורים.

כאשר הצליח החתן לשבור את הכוס, בקעו הנגינה והשירה החסידית למרומים. שעות ארוכות עוד המשיכו מעגלי הרוק־דים לחולל ולשיר, לשתות בירה שחורה מבקבוקים ולזלול תפוחי־אדמה וטחינה.

4. אחרי החופה. הכלה סועדת את ליבה בארוחה מיוחדת שנערכה לכבודה אחרי הקידושין בבית האדמו"ר, כשהחתן יושב לידה ואינו טועם דבר. הארוחה הוכנה במיוחד עבור

אז הובלו החתן והכלה לארוחתם המ־

השניים, אבל החתן, שראה את פני כלתו לראשונה רק באותו יום, עודנו המום מיופיה. „זה לא פלא," אמרו החסידים שהשמועה הגיעה לאזניהם, „כלה יפה כזאת, האוכל יכול להתקע בגרון."

קולנוע

שחקנים

המאדונה שבאה

מן השטי־טל

המבקרים משווים אותה היום למאדונה מציורי הרנסנס. מבטה תקוע אי־שם ב־מרומים, כאילו אינה מעוה להתבונן במצי־את הסובבת אותה. שערה עוטר, כאילו, הילת־זוהר מעל ראשה, עורה הצח והלבן מדבר על תום ובתוליות שאין כדוגמתם. לפני שנה, כשדיברו עליה, היה עדיין צורך להסביר בפרוטרוט מה עשתה באותם סר־טים שבהם השתתפה. השנה היא כבר מועמדת לפרס האוסקר, עבור משחקת בסרט שהוא לא פחות מזר ויוצא־דופן ממנה עצמה.

שמה, לפחות בכל שנוגע לצופי־הקולנוע בישראל, אינו אומר עדיין דבר. קוראים לה קארול קיין, ולמי שמוכן להתאמץ, אפשר להזכיר שהיתה היצאנית שמתבקשת להר־חיב את אופקיו של עבריין אשר נידון לשמונה שנות מאסר עוד לפני שטעם משהו מן החיים בהפרט האחרון, ובהזדמנות אחרת, היתה ידידתו של ארט גארפונקל בידע הבשרים.

ארט גארפונקל וקארול קיין ב„ידע הבשרים"

עור צח ולבן —

לאחרונה אפשר לראותה בתפקיד זעיר נוסף על בדי הארץ, כפקידה הנפחדת ה־ממהרת הביתה באחר־צהרים של פורענות, הסרט בו כיכב ידידה (וכיום בעלה) אל פאצ'ינו.

השוני שבין התפקידים הללו, כולם תפקי־דים קטנים ביותר, מצביע אולי על המבו־כה הנוצרת באנשים המשתמשים בה בסר־טים. מצד אחד הם מדברים מייד על בוטיצ'לי ורפאל, למראה פניה, ומצד שני — עצם העובדה שהיא נראית להם כיצור מעולם אחר, מדרבן אותם להעניק לה תפקידים אכזוטיים שונים.

יצאנית כעזית פני מדונה. במאי קנדי בשם רוברט פורסט ראה בדמותה התלושה מן המציאות של קארול, את ה־ביטוי המתאים ביותר לטראגדיה של נע־רה בת 16, החיה בימי מילחמת־העולם השנייה, ומושאת בכוח על־ידי הוריה ל־גבר מבוגר. אחרי שהחרתה מבלי־דעת כמעט, לידיד של אחיה, שבא משדה־הקרב לבקר את המשפחה.

הסרט נקרא נישואין בלבן, והוא גימנה עם הצלחות־היוקרה של הקולנוע הקנדי, אם כי לא זכה מעולם לתפוצה נרחבת.

באותם ימים, טוענת קארול, „השתמשתי עדיין בדימוי הבתולי שלי, כבסמל מיסחרי, משהו שמאחריו יכולתי להסתיר את ה־‚אני' האמיתי שלי." משום כך התקשתה כל־כך לעכל את הרעיון של גילום יצאנית, בהפרט האחרון, ועוד כיצאנית המשתמשת בכל המילים שאינן מופיעות במילונים מכובדים. זה עמד בניגוד גמור לרושם הפגיע והתמים שהיא השתדלה לעורר סבי־בה. „אבל אז הבנתי, שבעצם כל אותם הדברים החריפים שבוקעים מפיה של ה־יצאנית הקטנה, אינם אלא אמצעי להגנה בפני העולם הסובב אותה."

ומאחר שזה היה טכסיס מוכר לה, החליי־טה שהדמות בכל־זאת הולמת אותה. התוצ־אה היתה ראויה בהחלט לתשומת־לב: יצאנית המוכנה לכל תעלולי־המישחק ה־נדרשים במיקצועה, ועם זאת משרה סביבה אווירת עדנה, רוך ורגישות שרק בעזרתם מצליח הגיבור הבתול להיפטר מבתוליו.

אבל ההצלחה הגדולה והמהדהדת, זו שהוציאה את קארול קיין סופית מאלמוניי־תה, היא סרט בשם הסטר סטריט, הפקה פרטית קטנה המשחזרת את הרחוב היהודי בניו־יורק מתחילת המאה, ועוקבת באהבה, הבנה וברגישות בלתי־רגילים אחר שלבי האמריקניזציה של המהגרים מה„שטעטל". את הסרט ביימה אשה בת 30, ג'ון מיקלין סילבר, לפי סיפור הדומה מאד לסיפור של סבתה. ולתפקיד הראשי היא הזמינה את קארול, שסבתא שלה באה אף היא מן השטעטל, ונלחמה משך שנים להיפטר מן המישקעים הפסיכולוגיים שעמדו בפני הפיכתה אמריקאית לכל־דבר.

רע"ק קופה. „דיברתי ארוכות עם סב־תי, שאלתי שייסל והתעטפתי בו יומם ולי־לה, קראתי כל מה שנפל לידי על העיירה היהודית," מספרת קארול. כל זאת, משום שהוטל עליה בסרט זה לגלם את גיטל, אשה צעירה הבאה עם בנה לאמריקה, שלוש שנים אחרי בעלה, והמסרבת בעקשנות ל־וותר על המסורת ועל המינהגים של העיירה שממנה יצאה. במהלך הסרט מתגלה, ב־תוכי האשה הנכנעת, השברירית, האבודה בתוך עולם זר ומוזר, אישיות חזקה ועיק־שת, היודעת מה היא רוצה ואינה נרתעת עד שהיא משיגה זאת.

איש, למעשה, לא רצה לטפל בהפצת ה־סרט, כשנסתיימה עשייתו, ואפילו זרי־הדפנה שנקשרו לו בפסטיבל קאן (ואחר־כך גם בפסטיבלים אחרים) לא שיכנעו את החברות האמריקאיות הגדולות, המאמינות שסרטים אתניים הם רעל לקופה.

בסופו של דבר החליט הזוג סילבר להפיץ את הסרט בכוחות־עצמו (הבעל הוא בן ל־מישפחת אבא־הילל סילבר), וראה זה פלא.

לא זו בלבד שהכספים זורמים, אלא ש־האקדמיה ההוליוודית, הידועה כשוביניס־טית מושבעת ושונאת־זרים, הודתה בערכו, והעמידה את קארול קיין ברשימת חמש השחקניות שמתוכן תיבחר כלת האוסקר. וזהו כבוד שאין גדול ממנו בעיר־הסרטים.

שבריריות וחזקה. בינתיים מפחחת קארול קאריירה תיאטרונית מקבילה. היא הופיעה בניו־יורק כמירנדה, בתו של פרוס־פרו, בסערה של שקספיר, ובימים אלה סיימה צילומי סרט חדש בשם הארי ו־וולטר באים לניו־יורק — הפעם, ככוכבת בזכויות מלאות, לצד אליוט גולד, ג'יימס קאאן ודיאנה קיטון.

בסך הכל, פעלתנות כימעט־מסוכנת ל־מאדונה מן הרנסנס. „אין צורך לדאוג," היא אומרת, „אני אולי נראית שברירית, אבל אני חזקה מאד." וזה, כנראה, גם סוד הצלחת דמויותיה על המסך.

בהתגבש אומנה

פון־סידוב ואולמן: היופי והמרורים

לארץ החדשה (תכלת, תל־אביב, שוודיה) — זהו הפרק הש־ני באפוס רחב־המימדים של יאן טרל, המוקדש להגירת שוודים, באמצע המאה שעברה, לארצות־הברית. הפרק הראשון, המהגרים, הוא סיפור של תלאות, תחילה בשוודיה פיאודלית, אכולת בצורת ועוני, ואחר־כך בנתיב היסורים, ובעיקר במסע מעבר לאוקיינוס האטלנטי: על המחלות, חמגיפות, הספיקות, והחיכוכים הפנימיים שהתלוו למסע זה.

לעומת הפרק הראשון, שהתנהל כולו בתנועה, הפרק השני, הוא סיפור של אנשים המתעקשים לחיאחז בקרקע למרות איתני־הטבע, למרות עויינות האדם, למרות כל המרורים והצער המתלווים להקמת בית בארץ זרה, שבה אין איש מדבר את שפתך, כאשר אין פרוטה בכיס.

יאן טרל, האיש שכתב את התסריט (לפי רומן שוודי מפורסם), צילם את הסרט ואף ביים אותו, מגלה כאן אותן גישה אישית, רגישות רבה ותמצאות בתוך הפרטים הקט־נים שמהם מורכבת התמונה הכוללת של החיים בכלל. עד שהוא חופך שוב, בסרט הראשון, את המעשייה בעלת המימדים העצומים (היא מתפשטת על פני כמה עשרות שנים), סיפור אישי שבו אינו מזניח אף אחת מדמויותיו הראשיות, אלא מעניק להן רוחב, עומק ותכלית.

השימוש הנבון בשפה, כאמצעי־עזר להדגמת הפיכתם של מהגרים זרים, תושבים מלאים באומה החדשה (בתחילת הסרט דוברים הכל שוודית, ובסופו נשמעת רק האנגלית) ושני שחקנים ראשיים נדירים באיכותם, ליב אולמן ומאקס פון־סידוב, מגבירים את רושמו העז של הסרט. ולבסוף, כדי להשלים את התמונה, לחסידי האסתטיקה, חובה לציין את איכותם הנדירה של הצילומים בסרט, את עוצ־מתם הפיוטית, שאינה נובעת לעולם מהתייפיפות או משי־מוש במסננות לזיוף המציאות, אלא יודעת להתבונן במצי־אות זו כך שהיא תקבל מימד פיוטי. ובזכות תכונה זו אפשר לסלוח לחורים בתסריט, או ליקויים בהמשכיות.

הנולך ליר יוצא לטייל

הארי וטונטו (דקל, תל־אביב, ארצות־הברית) — קשה שלא ל־התפעל מן המיקצועיות המופלאה שבה נתפר להיט זה. מרכיביו חסרי מקוריות בצורה מש־וועת, החל מנושא המזכיר במקצת את המלך ליר, אב זקן שאיש מצאצאיו אינו יכול לספק פיתרון לתוחלתו בערוב־ימיו, ודרך האודיסיאה לרוחב היבשת האמריקאית, שבה צצים כל הטיפוסים הצפויים והמוכרים מאפופיאות אחרות — צעירים חסרי־שורשים המחפשים אידיאלים, נשים שלא באו על סיפוקן, רמאים קטנים ורמאים גדולים. בקצרת, חתך שיטחי וציבעוני של כור־ההיתוך האדיר המתקרא ארצות־הברית של אמריקה.

ארט קארני: שחקו זוכה ב„אוסקר"

לזכותו של פול (בוב, קארול, טד ואליס) מאזורסקי, שרקח את כל המירקחת, יש לומר שהתייחס אל הכל בקלילות, בחומור, ומעולם לא ברצינות רבה מדי. גיבורו הוא איש שבגיל 72, כאשר הבניין שבו התגורר כל ימי חייו נחרס, יוצא לקראת חיים חדשים ואופקים שלא ידע כלל עד אז, ברעננות ובלא דעות־קדומות, שהיו מכבדים אנשים שלא הגיעו אפילו למחצית גילו. אפילו החתול המתלווה אליו במסעותיו אלה, אינו נמנה עם היצורים החמודים והמתרפקים של הוליווד המתקתקה, אלא מצ־טיין בעצמאיות וחוצפה, כיאה לאדונו.

אם להוסיף לכך את מישחקו של ארט קארני כשזכה בפרס האוסקר), ואת דמויות־המישנה שמציירים אנשים כישרוניים כמו אלן (אליס לא גרה כאן יותר) בורסטין, מתקבלת בסך־הכל חווייה נעימה הרומזת אולי, במקום כלשהו, על מיכלול תסכולים של האוכלוסיה האמריקאית מבחינה רעיונית, חברתית וכלכלית, אבל מעדיפה תמיד את הבדיחה המשעשעת ואת החוכמה הריגעית על חתבוננות מעמיקה ורצינית.

תדריך

חובה לראות:

תל־אביב: סרט מתוק, שלום לך יקירתי, אהבה ומילחמה, צמד בכותרות.
ירושלים: אחר־צהריים של פורענות, רצח באוריינט־אכספרס.
חיפה: אידי אמין דאדה, אהבה ומילחמה.

תל אביב

★★★★ **סרט מתוק** (פרים, צרפת־קנדה) — ביטוי לאכזבתו של הבמאי דוז'אן (מיסתרי האורגניזם) מאקאבייב מן המיזרח והמערב גם־יחד, בסרט פוליטי מדהים חזותית, אבל דורש מן הצופה שיפענח, בלי־הרף, מה שהוא רואה על המסך. אינו מתאים לעצלנים.

★★★★ **שלום לך יקירתי** (אופיר, ארצות־הברית) — רוברט מיצ'ם בשיחזור מעולה של סיפור בלשי נוסח שנות ה־40, לפי רומן של ריימונד צ'אנדלר. בימוי מלוטש, עיצוב ראוי־לשבח והשלכות חברתיות ופוליטיות הנוגעות גם לתקופתנו.

★★★ **כישם נשים** (מוגרבי, איסלים) — מסע של סרן עיוור מטורינו לנאפולי,

קיין ב„הסטר סטריט"
חום ובתוליות

הופך קומדיה שחורה מזהירה, במחציתה הראשונה, בזכות הבמאי דינו ריזי, ונוכחות הקולנועית הבלתי־רגילה של ויטוריו גאסמן. החצי השני חלש יותר.

★★ **הטלפון הזורוד** (צפון, צרפת) - תעשיין מן הפרובינציה מתאהב בנערת־טלפון, בקומדיה רומנטית המנסה להתייחס לנושאים אקטואליים רבים, אבל עיקרה בידור מהודר ומסוגנן. עם מיריי דארק.

ירושלים

★★★★ **רצח באוריינט־אכספרס** (ירושלים, אנגליה) — סרט עמוס כוכבים לעייפה, מחווה לסירטי התעלומה והמיסתורין של שנות השלושים, מבוסס על אחד מספריה הטובים ביותר של אגאתה כריסטי. במאי: סידני לומט.

★★★ **אחר־צהריים של פורענות** (אורנע, ארצות־הברית) — שוב סידני לומט, הפעם בנושא הקרוב לליבו: טירוף חיי הכרך המודרני, כפי שהוא בא לידי ביטוי בשיחזור מעשה־שוד יוצא־דופן מ־שנת 1972. אל פאצ'ינו מועמד לאוסקר על התפקיד הראשי.

חיפה

★★★★ **אידי אמין דאדה** (אורלי, צרפת) — סרט תיעודי על המנהיג האפריקני, המשאיר בידי הצופים את הזכות להחליט אם מדובר בקוף שירד מן העצים, או בכאריזמה החדשה של העולם השלישי.

טלוויזיה

צל"ש

התוספות ה"יחודיות של הסקי

● לכתב הכלכלי החדש של הטלוויזיה **אבי אנג'ל**. אל מול שפע הממל ברדיו ואלפי המילים הכתובות בעיתונים על מסקנות ועדת ברקאי הצליח אנג'ל, בכתבה קצרה על התוספת הייחודית, להסביר לצופים את משמעות מסקנות הוועדה וחשלכות שלהן לגבי כל אזרח ואזרח.

● גם לצלם הטלוויזיה, איש קיבוץ אפיקים **משה אלפרט**, על הצילומים הנפלאים מהסקי בחרמון, אותם צילם ב־

כתב אנג'ל
הסבר ממצה

כתבתו של **יורם המיזרחי** על הגולשים הישראליים. אלפרט, היודע פרק בהילכות גלישה, תוכיח כי הוא יודע גם פרק בהילכות צילום והשילוב בין השניים הביא את אחת הכתבות המצולמות הטובות שנראו בטלוויזיה הישראלית.

מאחרי המסך

מילחמותיו הפרטיות של שמעון טסלר

אל עשרות עובדי רשות־השידור המקבלים משכורת מבלי להצדיק אותה, מצטרף בימים אלה גם מי שהיה הכתב המדיני של מחלקת־החדשות **שמעון טסלר**.

לפני מספר חודשים הסתכסך טסלר עם **חיים יבין** כשמנהל המחלקה **דן שיחון** תומך ביבין. טסלר יצא לחופשה בת ארבעה חודשים, אשר במהלכה הצטרפו לדסק הפוליטי של מחלקת־החדשות **אלי אייל** ו**יעקב אחי־מאיר**. כשהיה צריך טסלר לחזור לעבודה, התברר לו לפתע כי מה שמייעד לו שילון הוא תפקיד של כתב מן שורה להשבוע יומן אירועים. טסלר אמנם ערך כתבה אחת אולם טען כי הוא מבקש תפקיד של ממש, בתוספת תואר הולם. בין יתר הדרישות שלו היה לקבל את ראשות דסק הפנים במקומו של יבין.

כשנתקל בסירוב הכריז טסלר על שביתה איטלקית, והוא כמעט ואינו עובד. בפרשה התערב מנהל הטלוויזיה, **ארנון צוקרמן**, אשר החליט לחסל את פרשת טסלר, אם על־ידי העזבתו של טסלר מהטלוויזיה או על־ידי אילוצו לעבוד ככתב מן השורה.

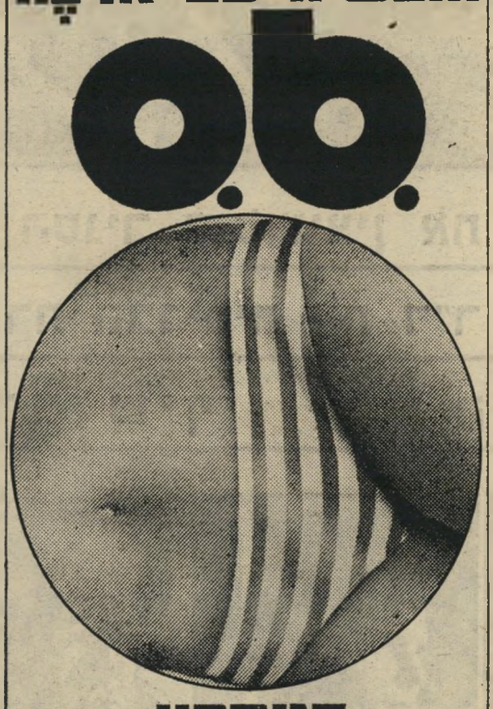
ערבי ראיונות עם חזמורת פופ

ירון לונדון החליט בכל זאת להוריד את טנדו ולהסיק תוכנית אחרת, שעדיין לא נקבע לה שם. המדובר הוא בתוכנית־אולפן בה יראיין לונדון מיגוון של אנשים ושתכלול גם הופעות אומנים „וגימיקים שונים וחדשים שהטלוויזיה בארץ עדיין לא מכירה."

למרות שזה נשמע די דומה לטנדו, מבטיחים לונדון ואנשיו שהתוכנית החדשה תהיה שונה לחלוטין מקודמתה.

(המשך בעמוד 42).

היי
חופשיה עם או־בֶּה

הטמפון הקטן שכבש את העולם

בוא אל הבנק הבינלאומי הראשון ותקבל

100% הצמדה

בתכניות החסכון

הבנק הבינלאומי הראשון
40 סניפים לשרותך ברחבי הארץ

תן טרמפ לחייל

מאזנים

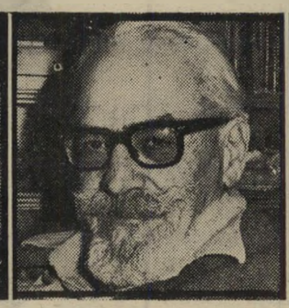
מדוע הסגיר סולז'ניצין את שמו של היינריך בל ✷ כיצד קטלה הביקורת הבריטית את ד"ר מיכאל ברזוהר ✷ מי סתם את הפה למידד שיף ✷ הילדות המוזרה של מנחם בן

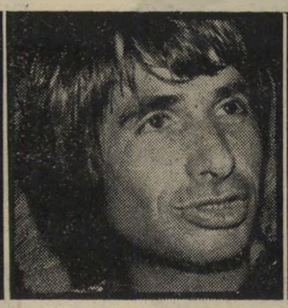
אלכסנדר סולז'ניצין

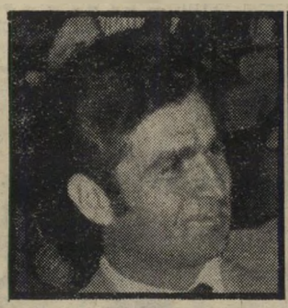
מנחם בן

מידד שיף

דויד אבידן

מיכאל ברזוהר

סכין בגב

צאן ברזל

א. נבואה

אלכסנדר סולז'ניצין (יום אחד בחיי איוון דניסוביץ', במדור הראשון ואגף הסרטן) הוא סופר מהמעולים בעולם. כמו־כן משמש סולז'ניצין נביא חרון, זעם וחורבן למערב ולמיזרח. מחד הוא מזהיר משקיעתה של הדמוקרטיה־המערבית, ומאידך מלא כמיהה לפאן־סלאביזם ולהכתרת צאר חדש ברוסיה. השבוע השמיע סולז'ניצין, בראיון שנערך באולפני הבי־בי־סי בלונדון, את דעתו בנושא נסיגת־המערב, וציין בדבריו מלאי הסארקזם כי קץ הדטאנט יהיה בהגיע הטאנקים הסובייטיים לעיבוריה של לונדון, היות שאת המערב ניתן לכבוש בידיים ריקות, ללא צורך במלחמה גרעינית. עד כאן נבואותיו של הסופר הרוסי הגולה במערב.

ב. בגידה

משך שנים רבות, סבל הסופר הגרמני היינריך בל (פרס־נובל) השמצות אין־ספור על ביקוריו הרבים בברית־המועצות, על כמויות־העתק של ספריו המופצות ברחבי רפובליקת־העמלים הרוסית, ועל קשריו ההדוקים עם צמרת הקרמלין. איש מהמשמיצים לא שיער שביקוריו של היינריך בל בברית־המועצות משמשים מסווה להברחת סיפורי־מחתרת (סמיזד"ט) וכיתבי־יד של סופרים סובייטיים אסורים, באמתחתו, למערב.

את העובדה הזאת סיפר אלכסנדר סולז'ניצין באחד מראיונות־הטלוויזיה שהעניק וכתוצאה מכך חדל היינריך בל לבקר בברית־המועצות, ומן הסתם סתם בכך עורק־בלדרות של סיפרות סובייטית למערב.

2. פיכחות ילדים נפלאה

מנחם בן (לפנים בראון) כונה לפני כעשר שנים, על־ידי מבקר־הספרות גבריאל מוקד, כ„ילד־פלא של השירה והביקורת העברית." אלא שמאז, בדומה לילדי־פלא אחרים של השירה והביקורת, לא פסחו השנים על מנחם בן, והוא הפך פחות מוצלח מילדי־הפלא שקדמו לו או באו אחריו בסיפרות העברית.

במהלך עשור־שנים זה זכה מנחם בן לשאת אשה, ולשחות כדג בביצותיה של השירה המקומית. הכל התנהל כשורה, עד שיום אחד בא יגאל ארנס, סטודנט למתימטיקה, חבר „מצפן" ובנו של ח"כ מהליכוד, וחטף את אשתו של מנחם בן. משוררים טובים ממנו נטשו או איבדו אשה אחת או יותר, והסתפקו לרוב בחיבור שיר או שניים בנושא זה.

אך לא מנחם בן. בראיון סנסציוני — שהרטיט, מן הסתם, את אלפי חובבות־השירה של אחד מעיתוני־הנשים — שאותו העניק משורר זה, הוא נימק את כל שמעיק עליו. בין שאר דבריו ביישר לקהל חובבות־השירה, כי זכה עד כה להשלים 400 עמודים מתוך רומן בן 600 עמודים, המכונה בשם פלונטר, ואשר בו ידווח לחובבות־השירה על כל שעבר עליו בזמנים נוראים אלה.

מי שחסר את המידע הבסיסי אודות המשורר מנחם בן, יגלה את הכל בפיסקה השנייה מתוך הרומן שהוא כותב: „אחת המוסכמות השיקריות ביני ובין יעל, ובינינו ובין העולם, היתה שהכרנו לראשונה בקפה ביתן בתל־אביב. אבל למעשה הכרנו לראשונה כשנה לפני־כן, בביתה של אילנה אייפרמן.

„אילו גבולות סימן השקר הזה? אילו מסרות נפשיות שירת?

„ב־1964 זה היה, באחרי־צהריים רגזני אחד, אצל אילנה. לראשונה שם ראיתיה. באותה שנה, 64', הייתי משועבד, תפוס, נע במעגל ההקרנה של יורם בורונובסקי (שלימים הפך עורך מדור־הסיפרות בעיתון הארץ), נער בן כיתתי, עילוי, יהודי פולני. היה לו חוליילב וציפורניים רודות, והוא ידע קילומטרים של שירה בעל־פה, כביטויו של אדמונד וילסון על מירסקי, כתבתי שירים בסיגנון שלו, דיברתי כמותו, מכרתי הברקות שלו לאחרים. אפילו קינאתי במום־הלב שלו. כנראה הבנתי, בפיכחות־ילדים נפלאה ולא מנוסחת, שזהו מקור כוחו. מה שחשוב הוא, שהדימוי העצמי שלי באותה שנה היה כשל לא־אני. ניהלתי משק נפשי מסובך, קטן וחשוך למדי."

כמה חבל שילד־הפלא מנחם בן איבד את פיכחות הילדים הנפלאה והלא־מנוסחת שלו, ובאותה הזדמנות שמט את הפלא־הסיפרותי והשאיר את הילד.

הספר השפוי

קשר של שתיקה

שמעון צהמרא מאת מידד שיף
הוצאת נ. טברסקי 1951
334 עמודים

מי שחושב לתומו כי תולדות ארץ־ישראל האמיתית בשנות השלושים והארבעים באו לידי תיאורן הסיפרותי המלא בהספר־המשוגע של חיים גורי, טוענה טענות מרה. הספר־המשוגע הינו ייפוי התולדות, במסווה כפול של נוסטאלגיה ופיקרסקה־מדומה, אשר עוסקות באורח חד־צדדי בעולם התחושות של פלג אחד בילבד בישוב דאז.

מידד שיף, בסיפרו שמעון צהמרא, שפורסם בסוף 1951, הצליח להגיע לתיאור האמת הארצישראלית ביתר רחבות ואמינות משאר בני־דורו. אך בשל השתייכותו לאגף הלא־נכון של הישוב, דומה שסיפרו זה נשכח, ונשמט מעינם המכוונת של המבקרים, בדומה לספרים וסופרים אחרים, שלא פסעו בדרך־המלך של ישראל העובדת.

מיהו שמעון צהמרא?

הוא גולד בדמשק לאביו היהודי, רושדי צהמרא הזקן, שנשא כאשה שנייה נוצריה־לבנונית כבת עשרים. על־פי ההלכה היהודית, שמעון צהמרא הוא גוי. בנוסף, מתה עליו אמו בילידתו, ואביו מת ביגעותו. לכן גודל אצל אחותו היהודיה, מנישואיו הראשונים של אביו, שהתגוררה ביפו.

ילדותו של שמעון עברה עליו בהוויות. הוא ראה את אלוהים בורא את העולם בעזרת פועלי־דחק, בבית־הספר ליגלג שמעון על חד־המימדיות של החינוך העיברי. במאורעות 1936 הוא נשלח לפאריס, בגלל היותו יהודי־ערבי או ערבי־יהודי. בעיר־האורות איבד שמעון את בתוליו, בעזרת אהובה בריטית בוגרת ממנו. הוא גם למד אמנות. ב־1937 שב לביקור בתל־אביב, וחש עצמו מנוכר מהחברה החלוצית.

ביקורתו אחר המתרחש ביישוב מביאה את שמעון לחטט אחר מקורותיו. הוא נוסע לירושלים, לבקר אצל דודו ג'ורג' (אחי אמו), ערבי־נוצרי המכהן כפקיד בממשלת־המנדט. בירושלים הוא פוגש בצעירה שעלתה מגרמניה, ומגיע למסקנה שהשלום יושכן בעולם רק אם ייאסרו נישואים בין בני עם אחד. מירושלים ממשיך שמעון לדמשק, לעלות לקבר אמו, ואחר לבקר את סבו וסבתו הנוצריים שבביירות.

מביירות שב שמעון צהמרא לפאריס, והופך בן־לויה לציירת המצריה ורדה כנדרג', הכובשת את טרקליני המטרופולין. שמעון, ורדה ואיש־עסקים אמריקאי פותחים בחרושת ציורים ועושים הון. לבסוף מגיע שמעון לתחושות־בטן לערכי הציוויליזציה המערבית, פורש מעיסוקו ומעתיק את מקומו ללונדון. שם הוא עובר חוויה מוזרה עם נערה אנטישמית, וחוזר לתל־אביב ערב מילחמת־העולם־השניה.

תל־אביב של ראשית שנות הארבעים משתקפת בעיני שמעון כעיר של צוברי רווחי־מילחמה, מחסור בגברים ונשים מתוסכלות. ציבור המייצג את ראשית ניוונה של החברה היהודית בארץ־ישראל.

עוד בילדותו קשר שמעון יחסים עם יעקב, אנרכיסט יהודי־רוסי, שהתעשר מעבודת־נגרות ובחל בכל כספו ופרש למושבה. באחד מימי העוצר, שהטילו הבריטים על היהודים, נקלע שמעון לביתו של יעקב. שם הוא פוגש בבתו, פרפר, ומתאהב בה. בשובם לתל־אביב מתפתחת ביניהם עלילת־אהבים, ובמהלכה מכירה פרפר לשמעון את אהובה הקודם, ג'מג'ום, המייצג את האב־טיפוס הכנעני. (השקפת־העולם הכנענית רווחה אותה עת בארץ־ישראל.) פרפר עוברת להתגורר בדירתו של שמעון, אלא שמפאת היותו חצי נוצרי־ערבי ויהודי למחצה, הם אינם נישאים.

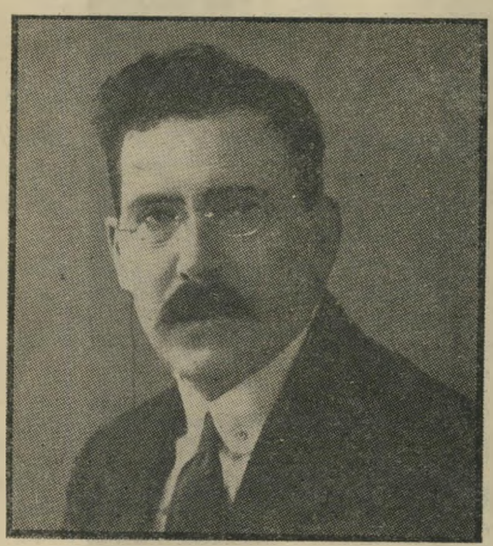
בהתקרב מילחמת־השיחרור נחצה שמעון בין שני המחנות. יחד עם פרפר הוא ניגש לג'מג'ום, בתיקווה שזה ישחררו מהמילכוד שלו. אלא שג'מג'ום משמיע דיעות שונות מאלה שרווחו בארץ.

בליל החלטת האומות־המאוחדות יושבים שלושתם בבית־קפה. ג'מג'ום משמיע נגינה שונה מההמוגים הרווקדים ברחובות. כמו מנבא את הטרגדיה, הרודפת אותנו עד הלום. ערב מילחמת 48' נוסע שמעון לירושלים, לבקר את בני מישפחתו הערביים, ומגלה התעוררות לאומית דומה. כשהוא חוזר לשפלה, הוא מגלה בין מגיניה את פרפר. פרפר לוחמת. שמעון מתגייס גם הוא לצבא, אלא שאינו משתתף במילחמה באורח פעיל. בתום המילחמה מגיע רגע האמת של דור־הלוחמים, ששב משדות־הקרב. בפרקים אלה מושמעות דיעות שהן בבחינת נבואות. שמעון שב לעיסוקו בציור. בתוכו הוא חש את זרות החברה, ולבסוף גונב את הגבול לאחת מארצות־ערב.

לסיום שואל מחבר הספר: „אותו קיבוץ אנשים שאין בו מקום לשמעונים — מה תקוותו?"

בני עדות־המיזרח הם „אבר מדולדל", בעל „מנטליות" קרובה לערבים, „דלי מעשה", „חדלי גדולה", והם „מטילים אימה בנבואות הטימטום" שלהם...

גזענות ספרותית

בורלא 1924
הסתה על־חשבון משלם־המיסים

א. מעגננים ומבורלאים

יהודה בורלא (1969—1886) היה מחשובי היוצרים בסיפרות העברית החדשה. בכל ארץ אירופית זוכה סופר בשיעור־קומתו של בורלא לרחובות ולכיכרות לזכרו. ב־ישראל, שבה מעדיפים לקרוא כיכרות לזכר עסקנים, ורחובות צדדיים על שם סופרים, זכה יהודה בורלא לסימטאות.

בכתיבתו לא התאמץ בורלא ליצור אפוסים לאומיים, אלא הקים בקלות גלרייה ססגונית של דמויות שורשיות עסיסיות ואנושיות, כך שעד היום הוא מוצג בשולי התחדשותה של הסיפרות העברית.

בימי־זיכרון ליהודה בורלא, אין איש קם לתבוע את עלבונו מן המבקרים־הסיפרותיים, כפי שעשה לאחרונה ס. יזהר באזכרה שנערכה לש"י עגנון. גם־אם היה יזהר משתתף באזכרה לבורלא, לא היה נושא מילים רמות על „מעגננים" או „מבורלאים", מאחר שהביקורת נהגה משוא־פנים ביצירתו של יהודה בורלא.

עתה ראתה־אור חוברת צנומה (בהוצאת עם־עובד והקרן תל־אביב לסיפרות ואמנות) בכותרת: „יהודה בורלא — מיבחר מאמרים על יצירתו". המאמרים שבחוברת — מילבד אחדים — דנים ומתפלמסים בעיקר על מוצאו העדתי וריקעו החברתי של יהודה בורלא, ובנעלם התרבותי שממנו הגיח לסיפרות העברית, תוך התעלמות שרירותית ממשב־הרוח הרענן שהביאו ספריו.

ב. „תרדמה כבדה, מטומטמת, ללא חזון וללא חלום"

כותב המבקר ד.א. פרידמן (1957—1889) על סיפורי יהודה בורלא: **„...הנעימות הלירריות של בורלא מקורן ברכות המיזרחיה, האופיינית לגיזעו, למרות קליפות־החיים הקשות המכסות אותו מבחוץ, ולמרות הזוויתיות שבכתבה ממעללי גיבוריו... רק יהודי בן המיזרח, הסובל כה מן המחלות והתאונות המעוררות את העיניים, שׂ־התעלה בהסתכלותו לידי גובה אנושי עולמי, יכול היה לתאר לפנינו בכישרון כזה את הטרגדיה של ליקוי־מאורות אצל האדם...**

היצרים והמיניות, הנפוצים בספריו של בורלא, מביאים את מ. רובינזון (1953—1877) לטעון: **„באירופה היו רואים דוניז'ואניות נפרצה ונלהבת כזו ביצוריו דרכים מתועב, כארוטומניה: אך במיזרח, היו־דע לתבל את מאווייו בחן הזויה ובעטר אינ־סטינקטים בקדושה, אין פריצותו המינית של רחמו (מגיבוריו של בורלא) יוצאת מגדר פיס־יזוגיה בריאה ודמית, ולא עוד אלא שהיא גובלת גם בשאר־רוח, בעושר, רגש ובהתלות נדיבה.. פילוסופיה פסיבית, עם גון בודהיסטי, הזרה לאיש המערב: אך אטפה (גומה שבגבי־נה — בארמית) סופית לאיש המיזרח, המחפש את דרכו והוא נטוי־יכולת לחשל לעצמו גורל פוזיטיבי...**

על כישרונותיו של בורלא טוען חתן פרס־ביאליק לשנה זאת, ישורון קשת (1893) במאמרו: **...לפיכך אירע לבורלא בסיפוריו הראשונים מה שאירע לכמה סופרים עבריים אחרים, בעלי כישרון רפרי־דוקטיבי (מעתיק), אך חסרי כוח־יוצר המחדש יש מאין: הבישרון (הרפרודוקטיבי) הזה נאחז במה שיש לפניו, בסביבת מוצאו דלת־המעשה וחדלת־הגדולה, המובדלת כאבר מדולדל, מגוף האנושות הגדול... האמת היא שחיוניות כזאת על תפיסה דתית לא תיתכן אצל יהודי חרד (טיפוסי לגיזעו במידה שחשיך של בורלא טי־פוסי לגיזעו הוא)... יש כאן תיקון גדול לטוב־בלתי־נפגם הגנוז עדיין בנפש יהודי־המיזרח, שהאצילות עם הבערות דרות בה במיזוג מופ־לא. וכשם שאנו מקווים עוד לאיזה הישג מוחלט מיחידי־המיזרח, כך אנו מקווים להישג מוחלט (שבהתגבשות המבריטה את העיקר) מיהודה בורלא...**

הגדיל לכתוב ש. ארנסט, במאמר המצוטט בחלקו בספר מתוך חוברת העולם משנת 1927, בו נכתב, בין השאר: **...החיים ה„ספרדיים־מיזרחיים" נראים אומנם יותר בריאים, יותר פשוטים ותמימים. אולם אין בפשטותם ובתמימותם מן השורשיות, היוי־נקת לשרה בשפע, והפורה ופורחת בשפע. זוהי פשטות שבעניות החיים, ביבושת השורי־שים, היונקים מקרקע מידברית, פשטות שבי־חיים צומקים, חרויים כעין הצבר. הרכה מתר־דמת המיזרח מורגשת בחיים אלה, תרדמה כבדה, מטומטמת, ללא חזון וללא חלום. ובורלא חרי בעיקר בזה רכש לו מקום חשוב בסיפורת העברית, שגילה את המסך מעל פני החיים ה־ישראליים ה„חדשים" האלה, הראה לנו את ה„מיזרח" העברי, המושך את חלב בזרותו, בי־פיקנטיותו, ומטיל קצת אימה בנבואת־הטימ־טום שבו...**

פרופ' שמעון הלקין (חתן פרס־ישראל 1975), שחלק ממאמר שלו מצוטט בחוברת־מאמרים זו, מציין: **...והרי „הזנה", עם כל הריחות החלושים של ה„מיזרח" העיקים אי־פה אי־שם מדפי הסיפור, יצירה כהה, חסרת־דם ומעוטת צבע...** פרופ' אחר ברוך קורצוויל, המצוטט בקטע ממאמרו „כיסופים" (הארץ 3.9.1943) עוסק בהשגותיהם „הפילוסופיות" של גיבורי בורלא, המגלות, לטענתו, את חולשתו האינטלקטואלית של הסופר בהבלטה רבה, ולפיכך **בבנאליות אינטלק־טואלית אי־אפשר להגיע לרמה הרוחנית שד הרומן האירופאי.**

מבקר המרבה לחטט במנטליות של עדת מוצאו של יהודה בורלא הוא שלום קרמר. הטוען בין השאר: **...סיפרותנו העברית כירכה, ועודנה מברכת, על הצטרפותם של כל שבט ועדת מבני עמנו, גם בקוראים חווים ופוטנציאליים, וגם כמפי־רשים יוצרים אכמוטנויים משלהם... בורלא הוא מצד אחד בן לעדה מסויימת, המצויה בשלב תרבותי ומנטלי מסויים, ומצד שני הוא שליחה של אותה עדה, וגם זה מגביל וקובע את תפקידו... בורלא, עם שהוא כותב בסופר מערבי, עדיין המיזרח נובע מתוכו ומפתיכתו. מיזרחיות זו מכצבצת מבין השורות גם בתפי־סת־החיים וגם בתפיסת האמנות, גם במני־טליות וגם בהגדה הסיפורית... כל מיני קשרים נתקשרו בין יהודי המיזרח ובין בני ערב, קשרי כלכלה, חברה ותרבות, וגם נגיעה קלה כי־תפיסת־החיים והתקרבות־פורתא במנטליות.**

יו"ר אגודת־הסופרים, ישראל כהן, אינו חוסך את דעתו על תכונותיו של יהודה בורלא, והוא כותב: **...בורלא הוא סופר פוער ואינני אדיש למתואר. יתכן שאף זוהי תכונה מיזרחית, אולם אצל בורלא היא רוסנה עלידי השפעת הסיפרות האירו־פית...**

ג. מחדל סיפרותי?

אין טעם לפענח את משמעות זרות המיזרח העברי, או להרים ריחות מיזרח תלושים מהשלב המנטלי בו מצוייה עדה מסויימת, כדיברי שלום קרמר. קשה גם לדמיין כיצד יכולה המיזרחיות לבצבץ מבין שורות, או להבין את ההבדל שבין גבואת־הטימטום המיזרחי לרכות המיזרחית האופיינית לגיזעו, כטענת ד.א. פרידמן. מעניין לדעת אם איש־המיזרח, הנטול יכולת לחשל לעצמו גורל פוזיטיבי (חיובי), הופך כתוצאה מזה דל־מעשה וחדל־גדולה, המובדל כאבר מדולדל מגוף האנושות הגדול, או, ביגלל היותו אבר מדולדל, נופלת עליו תרדמת־מיזרח כבדה, מטומטמת ללא חזון וללא חלום?

אלה הן שאלות חסרות־משמעות. העיקר נעוץ בשאלה מדוע טורחים לקבץ דברים שכאלה על חשבון משלם־המילים, ולפרסמם במסווה מדעי־כביכול.

שמעון צהמרא משוחרר מהזרם הסוריאליסטי, שהזין עד חנק את סיפורות שנות החמישים. סיגנונו של מידד שיף מלא דימויים לשוניים, שמן הראוי לכל סופר חי בישראל להתקנא בו. הקריאה בשמעון צהמרא מעלה שוב את המחשבה שהסיפרות האמיתית של דור לוחמי תש"ח אינה זו שנכתבה עלידי מיקצועני תש"ח, אלא זו של סופרים כפיגחס שדה, דן בן־אמוץ, יהודה עמיחי ועמוס קינן, שידעו למצוא את השמש ולהבשיל בה את יצירותיהם. מצער מאד לא למצוא ב־1976 את מידד שיף בנוף הסיפרותי בארץ. נוכחותו היתה מעלה את מיפלס הרדידות של הסיפרות העברית.

מהו קשתו"ם?

בחטף

שמועה עקשנית, המהלכת בהיכלות השירה העברית, טוענת שהמשורר **נתן זך** (כל החלב והדבש) עומד לשוב ולהשתקע בארץ, לאחר כשבע שנות גלות־מרצון בלונדון. זך, שביקר בארץ בקיץ האחרון, הקפיץ ועלב את עדת מבקרי־השירה האופנתיים, והדביק להם את הכינוי **מישטרת תנועה סיפרותית.** שיבתו של נתן זך תעלה סומק־בושה רב בלחיי חקאי שירתו, שנתרבו עד למאד בשנים האחרונות ● המשורר **דויד אבידן** (משהו בשביל מישהו) החל מלמד באוניברסיטת תל־אביב, בחוג לתורת הסיפרות הכללית. שם הוא מעביר קורס ב„תירגול דגמים" — שהינו סדנה ביצועית של טכסטים, להבדיל מן המיבנה המוקנה בדרך־כלל באוניברסיטות. תלמידי אבידן כותבים מחדש את שיריהם של **נתן אלתרמן** ו**אברהם שלונסקי**, ולדיברי אבידן: „אין כל קושי להגיע בהווה לרמה הנדרשת, כדי לייצא בהצלחה אל העבר" ● מהדורה־חדשה ומעודכנת של **קטלוג סיפרי ישראל** ראתה־אור. זו הפעם השנייה שקטלוג זה נעשה בעזרתו של מחשב אלקטרוני ● שהייתו של המשורר **אבות ישורון** (השבר הסורי־אפריקני) על שולחן הניתוחים לא חלפה מבלי שהמשורר יתרגם חווייה שכזאת לסידרת־שירים, שפורסמה באחד המוספים הסיפרותיים ● „תיאטרון־השקיעה", אותה נבואת־אימים קודרת **שעמום קינן** תיארה בסיפרו **שואה 2**, מתגשמת בימים אלה. המדובר בחזיון אור־קולי שנעשה בהפקת מרכז־ההסברה בכותרת, **אל מול מצדה**, כאשר את התמליל חיבר **דן אלמגור** (בעזרת יוספוס פלאוויוס) ואת המוסיקה המלחין **נועם שריף** ● הביקורת הבריטית לא האירה פנים לסופר־הריגול הישראלי **ד"ר מיכאל בר־זוהר** (בן־גוריון: ביוגראפיה). בביקורת שנכתבה על סיפרו **המרגל שמת פעמיים** בטיימס ליטראראי ספלמנט צויין, בין השאר: „...בספר מצויים הדים בולטים שנלקחו מתוך סירטי־ריגול בריטיים שנעשו לאחרונה. וגם הם אינם גואלים את הספר משיעמום והתרב־רבות." ● שעה שאוניברסיטת תל־אביב מעניקה תארי דוקטור־כבוד לאישים, כ־**לואים אצ'וריה** (נשיא מכסיקו) ולשר־האוצר האמריקאי **ויליאם סיימון**, החליט סנאט אוניברסיטת־ירושלים להעניק תואר דוקטור־כבוד לחוגה־הדיעות והסופר הצרפתי, **ז'אן פול סארטר**, שאיבד בשנה האחרונה את מאור־עיניו ● **שולמית הר־אבן**, אשר פרק מתוך סיפרה **עיר ימים רבים** פורסם בגוסח אנגלי בכתב־העת הייצוגי של מישרד־החוץ (נמר של נייר, העולם הזה 2009), ביקשה להוסיף שבעלה, **אלוף הר־אבן**, אינו משמש זה 18 חודשים כאתראי להסברה במישרד־החוץ. כמו־כן מציינת הגב' הר־אבן שאין כתב־העת **אריאל** (בעריכת הגברת יעל לוטן) מצוי בפיקוח מחלקת־ההסברה של מישרד־החוץ, אלא באפוטרופסות של **קשתו"ם** (קישרי תרבות ומדע).

פרויקט בן שמן

(המשך מעמוד 39)

טיח לונדון שהתוכנית תהיה שונה לגמרי, ובין השאר תופיע בה, באופן קבוע, להקת פופ.

לונדון עסוק עתה בחיפושים אחרי בחורה שתגיש את התוכנית יחד עמו, אבל חיפושים אלה עדיין לא הביאו לו את השותפה המקווה.

את התוכנית יפיק בפועל **יוסי משולם**, כאשר המפיק הוא לונדון עצמו, ויביים אותה **יוסי צמח**.

כמה באמת

צופים בירדן ?

סקר שנערך על־ידי המחלקה הממשלתית לסטטיסטיקה מצביע על אחוז הצופים ב־טלוויזיה הירדנית.

השאלה שהוצגה למידגם מייצג בכל רחבי הארץ היתה: „האם התבוננת ביום אתמול, בתוכנית כלשהי של תחנת טלוויזיה זרה?"

התשובות שהגיעו מאלפות. לפי ממצאי הסקר התבוננו בערב שלפני המישאל 11.6 אחוזים, מכלל אלה שצפו בטלוויזיה, בטלוויזיה הירדנית. 11.6 אחוזים פרושם כרבע מיליון צופים, מספר הצריך לשמח את לב מנהלי הטלוויזיה הירדנית.

למנהלי הטלוויזיה הישראלית ברור כי בעוד שבועות מספר, עם הכנסת התרגום בעברית לסרטים המשודרים בטלוויזיה הירדנית, יעלה אחוז הצופים בתחנה שמעבר לגבול עוד יותר, על חשבון הצפיה ב־טלוויזיה הישראלית.

חברים פרטיים

בטלוויזיה וברדיו

המחלה של שיתוף חברים וידידים אי־שיים בתוכניות טלוויזיה ורדיו, אפילו על חשבון האיכות או הנושא, מתחילה לקבל ממדים מדאיגים ברשות־השידור.

מפיקת תוכניות־הבידור המצולמות ב־צוותא, **אהרונה דיין**, גייסה לתוכנית

מפיקה דיין
ידידים ושידורים

האחרונה שלה שניים מידידיה וידידי בע־לה, **אפי דיין**, למרות שאין אמנים אלה פופולאריים היום. הראשון הוא **נפתלי אלתר**, שותפו של אסי והשני הוא **אושיק לוי**, אשר ירד כבר מזמן מגדו־לתו, אך ממשיך לכהן כידיד טוב של אהרונה.

גם ברדיו אפשר למצוא הופעה זו. **עיינה אילון** מצליחה להכניס למרבית השידורים אותם היא מגישה או עורכת את להקת כוורת. אין ספק שלהקת כוורת מפורסמת מאוד בימים אלה, אבל ללא כל פרופורציה להופעתה בתוכניתיה של אילון, שהיא ידידה טובה של **יצחק** („צ'רצ'יל") **קל־פטר**, שהוא אחד מחברי חלהקה, הגמ־צאת כעת בסיבוב הופעות בארצות־הברית.

מיבנה נוסף

למערכת תל־אביב

לאחר שחנכו בטכס מרשים, לפני חו־דשים מספר, את הבניין החדש של מער־כת תל־אביב של הטלוויזיה, ברחוב ח' בקיריה בתל־אביב, עומדים עתה להקים במקום מיבנה נוסף.

בימים אלה מתחילה העבודה על הקמת מישרדי מחלקת ההפקה שבתל־אביב, מישרדים שעד עתה היו ממוקמים ב־בניין ישן ומט לנפול, אף הוא בקיריה.

במערכת תל־אביב מקווים כי הבניין, אשר ניבנה בחצר הרחבה של מערכת תל־אביב בקיריה, יושלם סופית תוך מספר חודשים.

מאחרי הגל

להאדין כן -

להחעמל לא

על פי סקר שנערך על־ידי רשות־השידור התברר כי אחת התוכניות הפופו־

מריאין לונדון
פופ עם כל דבר

לאריות ביותר היא התעמלות הבוקר, ה־משודרת בשעה 6.00 מדי בוקר, ברשת ב' של שידורי־ישראל.

לפי הסקר, 37 אחוזים מכלל מאזיני ה־רדיו מאזינים מדי פעם בפעם לתוכנית זו ו־11 אחוזים מאזינים לה מדי בוקר ב־בוקרו. 11 האחוזים המאזינים לתוכנית באופן קבוע הם למעלה מ־200,000 מאזי־נים.

אולם בשאלה נוספת באותו סקר הת־ברר כי רק 17 אחוזים מאלה שמאזינים לתוכנית אמנם מנצלים אותה לשם התעמ־לות של ממש. 15,000 איש משנסים את מתניהם ועורכים תרגילי־בוקר לקולו של **מיכאל בן־חנן**.

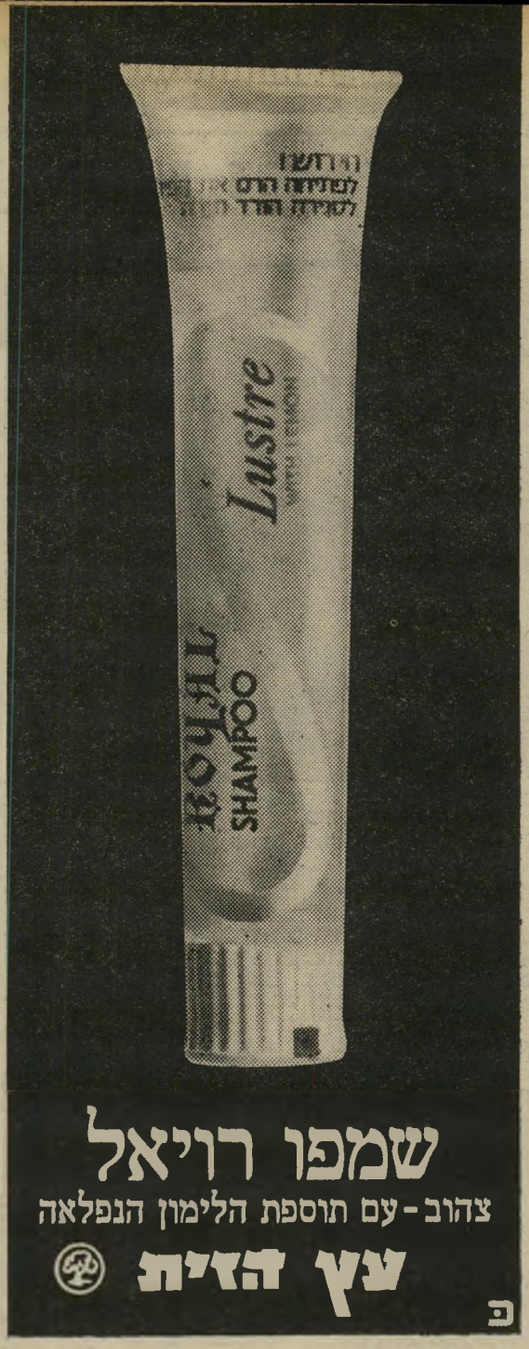
לשנות את הקול

או למצוא שחקנים

כשהביאה **עדנה פאר**, אחת מעורכות תוכניות הרדיו הטובות ביותר, את התוכ־נית שלה מיקו והחברה, על הבעיות של נוער השוליים, התברר כי החוק אוסר על שידור קולות צעירים בנושאים רגי־שים כאלה, קולות אשר לדעת היועץ־המישפטי של רשות־השידור יכולים היו לזהות את הצעירים בקרב מישפחותיהם וחבריהם.

בפני פאר הוצבו שתי ברירות: לשנות במעבדה־הקולית את הקולות, כדי שהם לא ינתנו לזיהוי או להמחיז את התוכנית שהיתה כבר מוכנה, עם שחקנים־ילדים ה־חברים בחוג דרמאטי.

לאחר בדיקות בחרה פאר בדרך ה־שניה והצליחה להביא תוכנית מרתקת, אשר רק בסופה היא גילתה למאזינים כי היא היתה תוכנית מומחזת ולא מקו־רית.

במדינה

תיירות

מי בנה את ישראל?

כמודעות־הפירסומת לתיירות בישראל, המתפרסמות בארה"ב מוצגת המדינה כארץ־שפע

בשירי החלוצים הראשונים נקבעה כבר ההלכה שאלוהים בנה את הגליל („אל יבנה הגלילה") ואילו החלוצים עצמם בנו בית בתל־אביב („מי יבנה, יבנה בית בתל־אביב... אנחנו החלוצים...").

משך דורות אחדים חונכו בני־ישראל על ברכי האמונה הזו, עד שבאה חברת היסתור, חברה־לתיירות של ההסתדרות, בטענה ניצחת: „...אנחנו עזרנו לבנות את ישראל מראשיתה," טוענת החברה במודעות שהיא מפרסמת בעיתוני ארצות־הברית.

מישרד־התיירות, שבראשו עומד השר־יוגה משה קול, עוסק לעומת חברת־התיירות ההסתדרותית בבניית ארץ־ישראל ה־שלמה: המישרד מפרסם בעיתונות הבינ־לאומית מודעות יקרות, שבהן סולק הגבול בין ישראל לגדה המערבית, וכתובת ענקית „ישראל" משתרעת על־פני המפה שבמו־דעה, מדרום רצועת עזה ועד לקו־הגבול של אחרי מילחמת ששת־הימים על נהר הירדן.

מה כל־כך טוב? מסע התעמולה ל־תיירות בישראל מציף עתה את ערי אר־צות־הברית ומושבותיה. בלוס־אנג'לס, שם היה הקונסול הכללי החדש בדרגה אישית של שגריר, מנכ"ל מישרד־התיירות המנוח חנוך גיבתון, שכרה הלישכה המקומית גמלים, כדי לפרסם את ארץ־ישראל השל־מה.

את הגמלים הובילו דיילים לבושי כובע־טמבל ברחובות הסואנים של העיר־התח־תית, ושיכנו אותם בלובי של מלון הייאט בעיר. במודעות עצמן מפרסמים מישרדי־התיירות הממשלתיים ושל ההסתדרות, לאו־דווקא גמלים: „הסתכל במפה," מייעצות המודעות. „יש לנו טניס, גולף, סוסים וצלילה מתחת למים, רכבות־כבלים, בתי־קפה לצידי המדרכות, שני מועדוני הים התיכון ועיר־סאפארי, וכל זה בשעה שיש־ראל היא עדיין הארץ הקדושה: מצדה, הים האדום, יריחו וירושלים הניצחית."

התיירים האמריקאים עדיין לא החליטו אם להשתתף בכן־לא חרם על מכסיקו, או לבוא לישראל. אך מראות הגמלים, הט־ניס והגולף בוודאי מעוררים אצלם את השאלה: „אם כל־כך טוב בישראל, מדוע הם צריכים שלושה בילוין דולר מדי־שנה?"

יורדים

תסרים של כישלון

אנשי קולנוע וטלוויזיה רוסיים העולים לישראל בורחים לארצות־הברית

„נכשל" הוא הציון היחיד שבו יזכה מישרד־הקליטה הישראלי בנושא קליטתם של בעלי־מיקצוע בתחום הקולנוע והטל־ויזיה, שעלו לישראל מברית־המועצות.

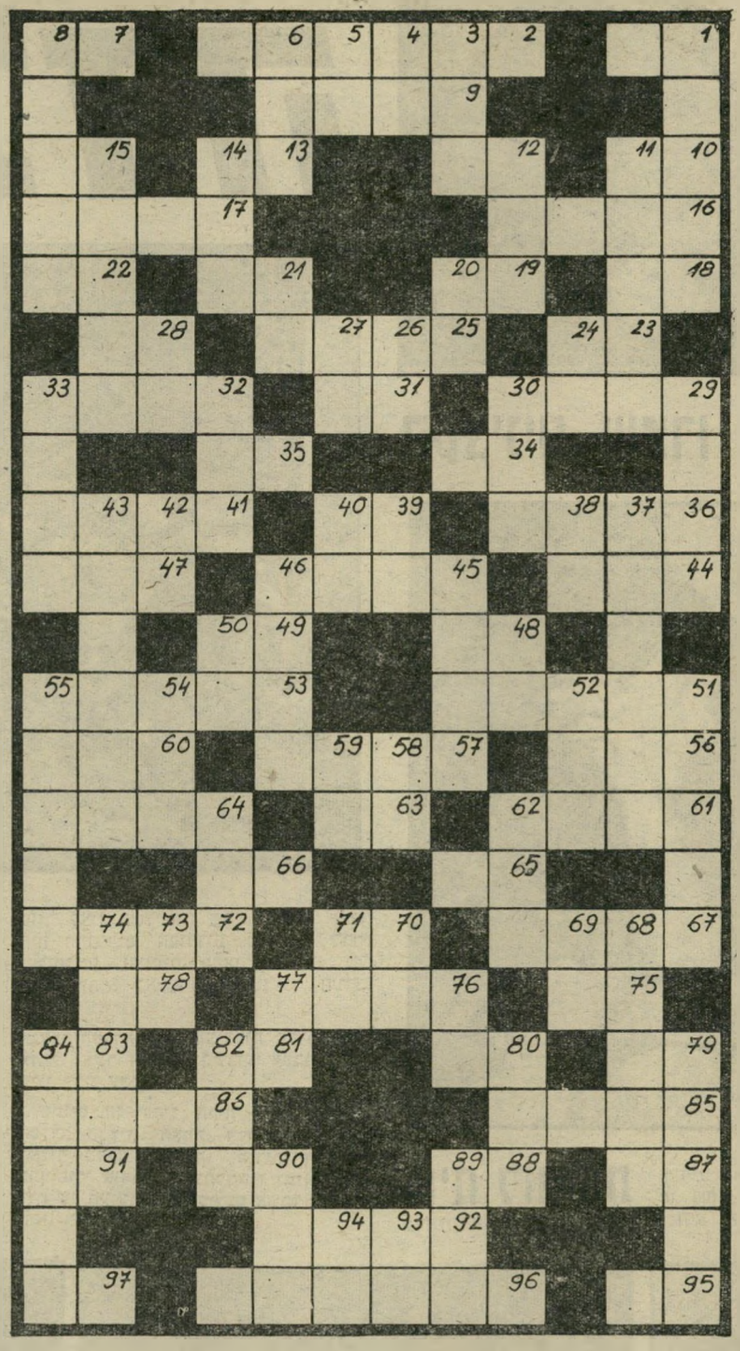
שבועון עולם־השעשועים האמריקאי וו־אריטי מדווח על יותר ממאה־וחמישים יהו־דים רוסיים, שהגיעו לניו־יורק בשנת 1975 מישראל, אחרי שעלו אליה מברית־המוע־צות, בה עסקו במיקצועות צילום, בימוי, כתיבת תסריטים, מישחק, הפקה, איפור, בניין־תיפאורות.

איש כימעט, מכל העולים בעלי־המיק־צוע בתעשיית הקולנוע והטלוויזיה, לא נקלט בישראל — למרות שמישרד־הקליטה והסוכנות היהודית שפכו עשרות מיליו־נים רבות של לירות על „קליטתם", בשעה שבעלי־מיקצוע ילידי ישראל אינם מקבלים אפילו פרוטה אחת של תמיכה ממשלתית או לאומית, אלא־אם־כן מדובר בתמיכות המקובלות הישירות לסרט כלשהו.

לא תהיה עבודה. הממשלה אף הקי־מה, יחד עם תעשיין פרטי בשם שנקר, חברה להפקת סרטים בשם סירטי לטרון בע"מ. **סקידי** מישרד־הקליטה ומישרד־המיסחר־והתעשייה הקפידו לבל „שותף אפי־לו בעל־מיקצוע ישראלי אחד בהקמת ה־חברה, שמנהליה הם יצרני־מתכת ובעלי אינטרסים שונים בענפי כלכלה שאין להם

(המשך בעמוד 46)

תשבץ העולם הזה 2010

מאוזן:

1. רומס; 2. הוא העכשוב; 7. אחוריים; 8. משדרני־הטלוויזיה הפופולריים (ש"מ); 10. ענן; 12. מצב במישחק השחמט; 13. מחוספס; 15. מילת־ברירה; 16. עיר־מרפא בצרפת; 17. יחזיר; 18. נתיז; 19. רחמנא־ליצלן (ר"ת); 21. חייב כסף; 22. כמות של כסף; 28. גוף; 29. עב קטן; 31. כן, בספרדית; 32. בלי, אין; 34. כובע הבית; 35. חבר־ממשלה; 36. חבל בארץ; 39. צורה של סלע; 41. מהלומות; 44. מן האמהות; 45. נוהג; 47. נידוי; 48. מסייר; 49. הווייה; 51. מין ספינת־מיטען; 53. תהגיל צבאי; 56. מגן על העין; 57. ראש־ממשלה במיזרח־התיכון (ש"מ); 60. אנחנו; 61. שכונת־הגנרלים ליד תל־אביב; 63. מכשיר־עינויים; 64. לא־בכיר; 65. אביון; 66. בגלל ש־; 67. מינהרה צרה בהר; 70. גם תרופה; 72. מחלת־הביצות; 75. קידומת הולנדית; 76. הריגג; 78. הביא בבריתו של אברהם; 79. תבואה; 80. עש; 81. רסיסי־שחר; 83. פרוסה; 85. תאנה מיובשת; 86. ארוכה; 87. יון בלי ראש; 88. נישא; 90. כלי־קיבול קטן לנוזלים; 91. מילת־זיזרון; 92. מכלי־הקודש; 95. מאותיות הא"ב העיברי; 96. חביבים, יקירים; 97. מפיתחי הגוף.

מאונך:

1. משיבטי ישראל; 3. נופש; 4. מספיק!; 5. מילת־תחינה; 6. בוסתנו (הפוך); 8. מענה; 11. הגדול במפריסי־הפרסה באמריקה; 12. חפירה; 14. נימה; 15. קיבוץ בערבה; 20. סוג אדמה בנגב; 21. אבי הבעל או האשה; 24. מבלה את הלילה; 26. כיסא־כבוד; 27. קריאת־צער; 28. תנועת מים בים; 29. צמח ממישפחת המורכבים; 30. הושט!; 32. אולם; 33. מן המשלים המפורסמים ב־תנ"ך; 37. שם כורכים את הספרים; 38. מכינויי האלוהות; 39. שייך ל־; 40. נרו יאיר (ר"ת); 42. מטהר את גרונו; 43. עיר גדולה בארצות־הברית; 45. שקע במחשבות; 46. ממיפעלי־ההל־בשה הגדולים בארץ; 48. גיבעה קטנה; 50. כינוי; 51. נעשה רציני; 52. אריס; 54. הביטו!; 55. נורת־חשמל קטנה; 58. מקולות המקהלה; 59. מצבת־זיכרון; 62. אל ההר!; 64. גץ; 68. עולה; 69. בר־בטן; 70. כלי־קיבול; 71. מתווי־הגגינה; 73. נוזל חיוני; 74. פרוטאין; 76. מושת על כל אזרח; 77. שן הפיל; 79. מופרשת; 80. ירח; 82. בהשאלה: עלוב ומיסכן; 84. מדינה בלתי־עצמאית; 89. מיפקדה; 90. שוטה; 93. מילת־תנאי; 94. עיר עתיקה במצרים.

קשקשת 2010

הפעל את דימיונך ונטה למצוא לציור שלמטה כותרת מתאימה, אשר תסביר מה אתה רואה בו. הצעות לכותרות יש לשלוח לפי הכתובת: „קשקשת," ת.ד. 136, תל־אביב. ההג־דרות הקולעות ביותר תפורסמנה, ובעליהן יזכו בכרטיס כניסה זוגי לקולנוע **דרייב־אין** בתל־אביב, קול־נוע־המכוניות היחיד בישראל.

קשקשת 2008

● לחופש גולד — מבט מבפנים. **אריק זילכרורט,** רח' מנדלשטם 25, תל־אביב

● פופאי מחזיק את רגלי נערתו אוליב. **אילה שוויל,** קיבוץ נתיב־הל"ה, ד.נ. האלה

● אסיר־עולם מנסה לפתוח „שלב" חדש בחייו. **אברהם ט,** עין־כרמל

● „תן לאצבעות ללכת במקומך," אמר רבינוביץ לברונו. **מרדכי דן,** רח' המלך ג'ורג' 76, תל־אביב

● על שלושה פישעי „כושי" ועל ארבעה לא אושיבנו... **מירון גז,** קיבוץ החותרים, ד.נ. חוף הכרמל

השבוע בדרייב־אין
בשעה 5.45
השמן והרזה
„לוחמי השוורים"
בשעות 9.30—7.15
סרט המתח
„שוד ההליקופטרים הגדול"

בסימונות
- שמלות הריון
- מכנסי הריון
- טוניקות הריון
- חליפות הריון

כהן מודל
תל־אביב, רח' נחלת בנימין 4, קומה ב', דרך החצר
פתוח עד 7 בערב
(סגור בשעות 4—2)
להזמנות ע"י סוכן: טל. 50344, ת"א

נשות הפלדה

הקצינים שמרו על החינוקות בבית,

שיח לוחמות

שתיים מנשות הקצינים מרכלות ביניהן על שאר הנשים, או שמא הן משוחחות על השמלות המוצגות ביניהן? חצוגת־האופנה לנשות הקצינים היא רק הראשונה בסידרת התוכניות של המארגנות.

על מה הוא חושב?

עוזר קצין השלישות של העוצבה, אשר היה מהגברים הבודדים שהוזמנו לבוא למלוא **פאל** ולחזות בתצוגה, שולח מבט בעיניים עצומות־למחצה לעברה של חנה אורדן, שיראת נשות הלוחמים נפלה עליה והיא לא חייכה משך כל הערב.

מד השוטרים הצבאיים שניצבו ב־פתח מועדון־הלילה הדתי עירון, מעדונו של מלון פאל (שרתון לשעבר) בתל־אביב, עסקו בהצדעה אל כל מי שנכנס ב־פתח המועדון.

אולם הפעם, אולי לראשונה בחייהם, לא הצדיעו השוטרים מצבאיים לקצינים עטורי־דרגות. הם הצדיעו לנשים, שהיו לבושות לפי מיטב האופנה. היו אלה נשות קציני עוצבת־הפלדה, אחת מעוצבות השיריון של צה"ל, אשר התכנסו בשבוע שעבר לחגוג ביניו לבין עצמן.

שתיים הן שהיו הרוח החיה במיפגש הפלדה הנשית. האחת, רעייתו של תת־האלוף מפקד העוצבה, יהודית, והשנייה סרן סולי אורמן, קצינת הח"ן ותגאי־השי־רות של העוצבה, ובנוסף גם אשתו של סרן יוסי, ראש לישכת המפקד.

הברדסים!?

שתי הדוגמניות מדגימות לפני הנשים ברדסים, אשר ללא ספק יתאימו ל־לבושן, כאשר תרדנה לבקר את בעליהן חשוהים בסיני.

נות־לילה, בייבי־דול'ס, מעילים ושיכמיות, מרתקים את עיני אלה שבעליהן לובשים מדים.

כל אותה עת היו חיילי־השירותים, נהגים, פקידים וסתם חיילים שהיו אמורים לעזור, מכונסים באולם אחר של המלון, שם הוקרן עבורם סרט. „הם ביקשו סרט, במקום לראות כל הזמן בגדים ובגדים," הסבירה סולי, „אז סידרנו להם סרט מיקצועי."

תוכניותיהן של יהודית וסולי מרקיעות שחקים. תצוגת־האופנה היתה רק הראשונה בסידרה. „אנחנו נפגיש את נשות הקצינים עוד פעמים רבות. להרצאה בנושאי גידול ילדים, להרצאות על קוסמטיקה, לפגישה עם פסיכולוג או לסתם ארוחות־ערב משותפות.

„כאשר אשתו של המפקד איתנו, הוא לא יכול לסרב לרעיונות המשוגעים שלנו," נאומה של סולי, בת ה־23, המשרתת בסיני באותו בסיס עם בעלה, בחדר היחידי שבו, לפי החוק הצבאי, רשאים להתגורר יחד גברים ונשים.

„אם מפקד העוצבה מטפל בבעלים שלנו כמו שאשתו מטפלת בנו," אמרה ב־סיומו של אותו ערב רעייתו של סרן צעיר, „אני מבינה למה הקצינים חותמים קבע."

ונשותיהם יצאו לחזות בתצוגת־אופנה פרטית לכבודן הפולי־טרוקית

סרן סולי אורמן, קצינת־ח"ן בת ה־23, ממארגנות הערב.

הרעיון עלה כאשר אירגן מלון פאל, לפני כשבועיים, תצוגת־אופנה של דוגמניות מיקצועיות שירדו לסיני. אל בין 400 חיילות העוצבה שבאו לחזות בדגמי־האופנה החדישים ביותר שהוצגו בין חולות סיני, התפלחו עשרות קצינים, ששטפו את עיניהם בדוגמניות.

סולי חשבה שלא צודק, שדווקא הגברים יראו את החתיכות ואת הבגדים, והנשים שלהם יישבו בבית. היא הציעה לבעלי מלון פאל לארגן תצוגה חוזרת, הפעם ב־מועדון בתל־אביב, כשהאורחות תהיינה נשות הקצינים.

„הגיבורים האמיתיים הם לא הקצינים, ש־נמצאים כל הזמן בסיני, עובדים שעות על גבי שעות, חיים בתנאים־לא־תנאים ונלח־מים בחול ובקור העז," אמר בפתיחת הערב בעלה של יהודית, מפקד האוגדה, „הגיבו־רים האמיתיים הם דווקא הנשים, הישבות בבית, בלי הבעלים שלהן, וצריכות לשאת בנטל כל החובות הקטנות והמרגיזות וגי־דול הילדים לבד, ללא הבעל."

בכך מסכימים יהודית ובעלה ולכן נרת־מה יהודית, יחד עם סולי, לארגן שורה של אירועים עבור נשות הלוחמים, כדי לקרב אותן זו לזו וכדי לקרב את כולן יחד לבעליהן. ואומנם, באותו ערב שבו בילו הנשים במלון המהודר, כשמלצרים זריזים משרתים אותן והתיזמורת מנעימה את הערב, היו מרבית קציני העוצבה ב־חופשה. הם ישבו בבית ותיפקדו כבייבי־סיטרים, עד שהנשים חזרו הביתה, הרבה־הרבה אחרי חצות.

מסמר הערב היו ארבעת הדוגמניות: חנה אורדן, סגנית מלכת־יופי שנבחרה, כנראה, מנשות הלוחמים ולא חיילת אף פעם אחת; שלומית אמיר, שהופיעה הפעם רק בלבוש מלא; דוגמנית מתחילה בשם דנה שהתחנחנה לעבר הנשים כאילו לא היו הן אלא בעליהן, והדוגמנית הוותיקה מירי אורפז.

משך כשעתיים הן ערכו סקירה אופנתית מלאה, כשמאות דגמי־לבוש, נעליים, כות־

אשת המפקד

דנה, שעשתה עיניים לנשות המפקדים, מדגימה להן כתונת־לילה שכימעט עוררה שריקות־התפעלות „כמו מהגברים." בתמונה למטה משמאל: יהודית, אשת המפקד (עם מישקפיים מימין) טועמת מאכל בין הופעת דוגמנית אחת למישנית. לידה: זמירה, אשתו של סגן־המפקד ולידן (בלונדית) דליה, אשתו של קצין האג"ם.

במדינה

(המשך ממעוד 43)

כל קשר עם תעשיית הסרטים. סירטי לטרון, שהובטחו לה הטבות מפליגות והוענק לה מימון ממשלתי, לא הפיקה אפילו סרט אחד בשנתיים הראשונות להקמתה.

משטרה

הדרום הפרוע

שוטר אילתי מציק לשכניו לכניין זה שנתיים, וחבריו לתחנה נותנים לו גיבוי

ניידת־המישטרה נעצרה בחריקת־בלמים ליד תחנת מישטרת אילת. הסמל אליהו בן־דהאן זינק אל הגבר והאשה ששוחחו באותה עת על המידרכה עם הקצין לוי, סגן־מפקד התחנה. הסמל קרע את חולצתה של האשה, דניס זרדון, והיכה אותה. כן תקף הסמל את רולנד זרדון הנכה, בעלה, שעמד לידה, והפיל אותו ארצה.

שיכנוע לבטל. רולנד זרדון הגיש מייד תלונה למישטרה על תקיפתו של ה־

פרקליט בן־מנחם
תלונה ליועץ־המישפטי

סמל אליהו בן־דהאן. סניגורו של זרדון פנה ליועץ־המישפטי של מישרד־המישפטים, וגילה שהמישטרה עשתה נסיונות להשפיע על קורבן התקיפה לבטל את תלונתו נגד הסמל בן־דהאן. שנה לאחר־מכן, ב־17.7.75, משהקורבן התעקש וסירב להיכנע, הגישה המישטרה את כתב־האישום לבית־המישפט, כאשר הנאשמים הם סמל־המישטרה אליהו בן־דהאן וקורבנו.

משך כל אותה תקופה המשיך הסמל לעבוד בתחנת־המישטרה כאילו לא אירע דבר.

למרות שמאז תקף הסמל בן־דהאן את בני־הזוג זרדון ליד תחנת־המישטרה באילת חלפה יותר משנה עד להגשת כתב־האישום. הוא המשיך — כפי שטען סניגורם של דניס ורולנד זרדון, להטריד ללא־הרף.

העמיתים יעצו. פרקליטם של בני־הזוג זרדון, עורך־הדין התל־אביבי יצחק בן־מנחם, פנה אל היועץ־המישפטי־לממשלה, בתחילת חודש פברואר השנה, וגילה כי התובע־המישטרתי במישפט נגד הסמל בן־דהאן ושכנו, זרדון, "דאג" לסלק את האזרח היחידי שהעיד. התובע ביקש מבית־המישפט להכריז על עד זה כעד עוין.

ליועץ־המישפטי־לממשלה נמסר על־ידי הפרקליט כי כאשר התנהל המישפט באילת, ישבו עמיתיו של הסמל דאהן באולם ויעצו לו מה להשיב, ואילו התובע היה בעצמו קצין־מישטרה השייך לאותה יחידה מישטרתית, שאליה משתייך גם הנאשם בן־דהאן.

דיירי הבית מס׳ 280 באילת חתמו על עצומה, שבה ביקשו מכל הנוגעים בדבר לפעול למען הרחקתו של הסמל בן־דהאן מהבניין, בשל היותו מקור למריבות אלימות ולאי־שקט במקום.

חבריו של הסמל, במישטרת אילת, ממשיכים לתת לו גיבוי מלא. הדיירים, לעומת זאת, נשבעו להילחם עד הסוף.

WELLA

אם אתה גבר

המקפיד על הופעתו ובריאות שיער ראשון –
אתה חייב להשתמש בסדרת

WELLA FOR MEN

1. וולה־מד שמפו (לחפיפה ונגד קשקשים)
2. וולה־מד מי שיער (לטיפוח השיער)
3. וולה קרויטר בלזם (לטיפוח השיער ועור הראש)

תעריפון המנויים של העולם הזה החל מ־1.3.76

	לשנה בלירות: מחיר העיתון משלוח	ס"ה	ל־½ שנה: מחיר העיתון משלוח	הוצאות משלוח	ס"ה
● דמי המנוי בארץ	216 +	232 =	110 +	8 =	118
● לכל ארצות תבל בדואר רגיל	216 +	256 =	110 +	25 =	135
דמי המנוי לארצות חוץ בדואר אוויר					
● לכל ארצות אירופה ואיראן	216 +	316 = 100	110 +	50 =	160
● לקפריסין	216 +	294 = 78	110 +	39 =	149
● לארה"ב ולקנדה	216 +	387 = 171	110 +	85 =	195
● לאוגנדה, טנזניה, אתיופיה, גאנה, קניה, ניגריה, חוף השנהב, תאילנד	216 +	373 = 157	110 +	78 =	188
● למכסיקו	216 +	378 = 162	110 +	81 =	191
● לדרום־אפריקה, זמביה, רודזיה, ונצואלה	216 +	434 = 218	110 +	109 =	219
● ברזיל, ארגנטינה, קולומביה, פרו ויפאן	216 +	496 = 280	110 +	140 =	250
● לאוסטרליה וניו־זילנד	216 +	491 = 275	110 +	138 =	248
● לפנמה	216 +	454 = 238	110 +	119 =	229

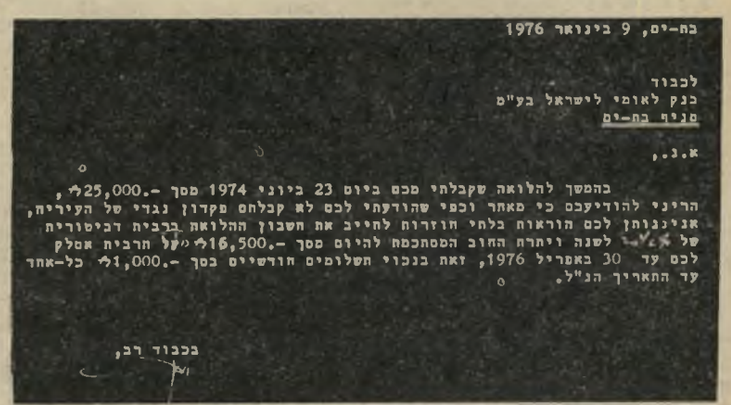
מיסחרי הלוואות מזכיר עיריית בת־ים

גיזבר עיריית בת־ים הוא איש רב־פעלים. בתפקידו יש לו השפעה רבה על העירייה, והוא הקובע ממי תקבל העירייה אשראי, ועם מי תעשה עסקים. מדרך־הטבע הוא שכל בנק ירצה להיות ביחסים טובים עם גיזבר העירייה, ו„יחסים טובים" הוא מושג רחב מאד.

בינואר השנה רעשה המדינה, עת פירסמה המישטרה ברבים, כי גילתה שגזבר העירייה, **ירמיהו יסקולקה**, קיבל מ„בנק המיזרחי" הלוואה בריבית של 9% לשנה, וכי נראה כי הריבית הנמוכה נועדה לעודד את הגיזבר לעבוד עם הבנק האמור. משום־מה לא הודיעה המישטרה כי בידיה חומר נוסף, על הלוואה אחרת, שקיבל

טופס העברת ההלוואה ירמיהו יסקולקה
מה סיפרה המישטרה —

המיכתב שבו הסכים ירמיהו יסקולקה לריבית של 20%
— ומה לא!

הגיזבר, כימעט ללא ריבית. ב־23 ביוני 1974 קיבל יסקולקה מ„בנק לאומי", סניף בת־ים, הלוואה של 25 אלף לירות, באמצעות „קרן עובדי עיריית בת־ים". הלוואה האמורה היא לחמש שנים, לא־צמודה, עם ריבית של שניים־שלושה אחוזים לשנה.

כאשר פירסמה המישטרה את עניין ההלוואה מ„בנק המיזרחי", מיהר „בנק לאומי" והסדיר עם יסקולקה כי ישלם על ההלוואה ריבית של 20.5% לשנה, רטרואקטיבית. יסקולקה נאלץ לחתום על מיכתב המאשר הסדר זה.

הלוואה זו ידועה למישטרה. לא דיווחו עליה לציבור, ואין עושים ממנה רעש. מדוע?

דובר „בנק לאומי", שנתבקש להגיב על עניין ההלוואה ליסקולקה, אמר כי ידוע לו שהריבית היא 20% לשנה, וכי ההלוואה כולה תיפרע עד סוף אפריל השנה.

בג"ץ בעניין שערי הלירה

בג"ץ מעניין הוגש בימים אלה על־ידי ייבואן־ניירוסטה, שסחורתו טבעה ואבדה באונייה „סילברסטאון" ליד חופי אפריקה.

הייבואן פוצה במלוא ערך הסחורה, 4000 דולר. אולם הוא קיבל את התמורה לפי שער הלירה ביום האובדן. הוא מבקש לקבל את התמורה לפי שער הלירה כיום, או, לחילופין, את הכסף במטבע זר. לטענתו, קנה סחורה אחרת תחת זו שאבדה, והוא זכאי לקבל מן הממשלה את הסכום שיכסה לו את אובדן הסחורה.

תקדים לכך יוכל לשמש פסק־דין של בית־המישפט העליון, שקבע כי משקיע זר, או מלווה זר למיפעל שפשט רגל, יקבל חזרה את השקעתו באותו ערך שבו השקיעה, מבלי התחשב בפיחותים שהתרחשו מאז.

זהירות!

קופות רושמות

לא כל הקופות הרושמות הנמכרות בישראל, במטרה לנהל ספרים לפי דרישת מס־ההכנסה, מתאימות לתקן שהוצא. כמה פניות לאנשי־המכס, בדבר מכירה של קופות שלא לפי התקן, לא נענו כלל.

כך, למשל, דורש התקן שהוצא כי הקופה הרושמת תכלול מונה מיספר סידורי שוטף, שלא ניתן לאיפוס. הסיבה: במונה הניתן לאיפוס, ניתן לשנות את הנתונים שבו בצורה פיקטיבית.

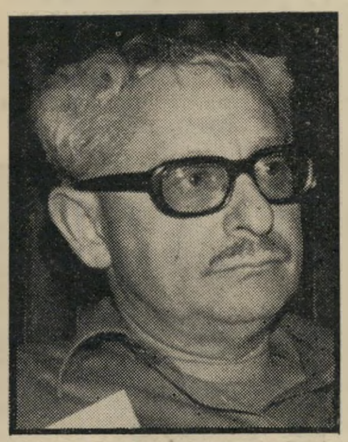
אחת הקופות, תוצרת שוודיה, ניתנת לאיפוס, ולכן אינה מתאימה לתקן שהוצא. כמה ייבואנים מתחרים פנו לאחראי במכס בעניין זה, והוא אישר כי הדבר ידוע לו וכי הייבואן הבטיח לתקן את העניין.

בימים אלה מפרסם הייבואן מודעות שבהן הוא רומז כי אין זה חשוב אם הקופה מתאימה לתקן. הכוונה היא שבעיקבות הדחת **יצחק מן** לא יקפידו שילטונות מס־ההכנסה על מילוי התקן, ויאפשרו הכרה ברישומי הקופה, גם אם אינה מתאימה לתקן שהוצא.

יצחק טאוב

עורך ריבעון לכלכלה

יצחק טאוב, מנהל „רשות ניירות הערך" באוצר, התמנה עורך „הריבעון לכלכלה", שהוא הביטאון רב־היוקרה ב־ישראל בתחומי הכלכלה. הריבעון נערך שנים רבות על־ידי **הרשל פרומקין** ה־מנוח.

יצחק טאוב
יוקרה

מדוע יקרות תרופות הי"בוא?

טבלה שהוכנה על־ידי מישרד הבריאות מגלה מדוע עולות לצרכן תרופות הייבוא פי שלושה ויותר ממחיריהן בחו"ל לייבואן.

תרופה, שמחירה בחו"ל לייבואן לירה אחת, ההוצאות על הובלה וביטוח בחו"ל הן עוד עשר אגורות. המיסים והמכסים למיניהם, בשערי הנמל, הם 57.75 אגורות. כך שמחירה בשער הנמל הוא כבר 167.75 אגורות. הוצאות שיחרור בנקאיות, בגובה 6%, נותנות עוד 10.07 אגורות. הוצאות רישום ובדיקה עוד 3%, או 5.03 אגורות. מחיר הקרן של התרופה הוא 182.85 אגורות.

הרווח של הייבואן הוא 30% או 54.86 אגורות, ומחיר התרופה לרוקח הוא 237.71 אגורות. הרוקח מוסיף רווח של 33.3%, שהם 79.24 אגורות — ומחיר התרופה לצרכן הוא 316.95 אגורות.

מי מחפה על יצחק טוביהו?

ככל שעובר זמן, מאז התפרסם כי גיזבר „מועצת החלב", **יצחק טוביהו**, זייף צ'ק, רבה התמיהה מדוע אין המישטרה חוקרת את הפרשה כפי שצריך לחקור, ומסתפקת בהעמדתו של טוביהו לדין, בלי למצוא מי היו שותפיו לשימוש בכספי המועצה לטובתו האישית.

העובדות המובאות להלן מתפרסמות לראשונה, והבאתן, כפי שהן, חושפת תמונה עגומה ביותר של דרך ניהול ענייני המועצה.

מסתבר כי גיזבר המועצה ייבא עבור עצמו אבקת־חלב, יחד עם עיסוקו — כגיזבר המועצה — בייבוא אבקת־חלב עבור המועצה. האבקה אוחסנה במחסני המועצה, ללא תשלום. מדובר בעשרות טונות של אבקת־חלב.

אבקה זו הוא העביר ל„מחלבות שטראוס", שנכנסו עימו בשותפות לעיסקת־ייצוא של גבינות לאיראן. שותף נוסף שלו, לייצוא הגבינות, היתה חברה בשם „הרצל חכמוב בע"מ".

כדי להיות ייצואן, ולקבל אשראים ממשלתיים ותמריצים ומימון לייצוא, יש צורך באישור ממשלתי. ראשית כל, מתברר כי מנכ"ל המועצה דאז, **שלמה גל**, כתב מיכתב רישמי ל„בנק הבינלאומי הראשון", בו הוא מאשר כי ידועה לו עיסקת הייצוא של טוביהו, ואין למועצה התנגדות לעיסקה זו. „הבנק הבינלאומי" פתח לטוביהו כרטיס־אשראי כייצואן, והדבר אושר על־ידי הפקיד הממונה במישרד־המיסחר־והתעשייה, **קליינפלד**.

„מחלבות שטראוס" העבירו ל„בנק הבינלאומי", על חשבון מימון הייצוא של הגבינות, צ'ק על סך 600 אלף לירות.

אותן מחלבות עצמן קיבלו מ„מועצת־החלב", על־ידי טוביהו, מיקדמות על חשבון סובסידיות המגיעות בעתיד. המיקדמות היו בסך 1.7 מיליון לירות.

ביטוחי המועצה נעשו על־ידי חברת־הביטוח „אליהו". יום אחד הגיעה למועצה תביעת־תשלום של „אליהו" על עיסקי אבקת־חלב וגבינות. רק ערנותו של עובד־המועצה, אדם בשם **ז'ק שמבי**, העלתה כי מדובר בביטוח עסקיו הפרטיים של טוביהו, שנעשו גם הם על־ידי חברת „אליהו". החשבון הוחזר.

עד כאן העובדות. האם הן נחקרות? כלל לא.

התייקרות בלבידים בריחה מפורמייקה

קבלנים ישראליים, שחזרו עתה מ־תערוכת־בנייה באירופה, המבשרת את המגמות בשנים הקרובות, מוסרים כי תמה תקופת הפורמייקה, שהציפה את מיטבחי העולם בשנים האחרונות. התערוכות האחרונות הראו כי הבנייה עוברת מפורמייקה לעץ טיבעי או לפורניר, הנראה כעץ טיבעי.

למגמה זו, אם תתאמת, חשיבות רבה לגבי עתיד מיפעל־הפורמייקה החדש של **אליהו סחרוב** בעפולה, שנפתח זה־עתה בהשקעה של למעלה מ־40 מיליון לירות. המיפעל מבוסס על ייצוא לאירופה, אולם המגמות החדשות עלולות לערער את תחזיות המיפעל ואת עתידו.

לעומת זאת מוסרים העיתונים הכלכליים, כי בארצות־הברית חלה עלייה מסחררת במחירי הלבידים. מחיר 1000 רגל מרובע ירד מ־170 דולר בסוף 1972 ל־115 דולר בסוף 1974. המחירים עלו קצת במהלך שנת 1975 והתייצבו סביב 135 דולר. עתה הם שוב בעלייה, ובינואר הגיעו ליותר מ־160 דולר, כאשר העשייה צופה מחיר של 180 דולר בקיץ הקרוב.

הסיבות לעלייה הן אזילת המלאי אצל הסוחרים, התייקרות החומרים התחליפיים וההתאוששות בבנייה.

רחל מרחלת על כל השולם

אהבת התרבותניק והדיילת

איך נפלו גיבורים. כמו שאתם רואים את כל הגברים האלה, הפלייבויס הגדולים כולם — אבל כולם בלי יוצא מן הכלל (סליחה, עם יוצאים מן הכלל) מתמוססים למראה חתיכה טובה, ומתאהבים עד מעל לאוזניהם כשנופלת לידם בחורה לעניין.

האחרון שזה קרה לו הוא הסטודנט־יורמים, יודע שבחיים הוא בדיוק הטיפוס ההפוך מאשר על הבמה. כי דורון היה אחד הפרפרים הגדולים שידעו גייסות־השריון מימיהם, וכשפשט את מדיו והחל חובש את ספסלי האוניברסיטה, על אחת כמה וכמה.

אבל כמו שסיפרתי לכם בהתחלה, גם לדורון זה קרה, ומזה חודש ימים חל בבחור שינוי מהותי, לא להאמין ממש. ומי שהצליחה לביית אותו היא נערת־חמד שהיתה עד היום רחוקה מהזרקורים, צעירה יפה ומקסימה בשם **בטי גודר**, הלא היא בתו של תת־האלוף (מיל.), מאז ערכו הכרה בין דורון ובטי, נראים ה־שניים צמודים ומאוהבים וכל מה שאתם רוצים.

בטי החלה לפני זמן קצר לעבוד כדיילת באל־על, ודורון גם הוא עסוק עד מעל לראש באירגון כל מיני מופעים באוניבר־סיטה שלו, השוחרת למעט תרבות, ותס־מכו עליו שהוא מפגיז את הסטודנטים ברעיונות משוגעים שרק הראש שלו מסו־גל להמציא. ומי שמשמשת עזר־כנגדו היא בטי, שמתה על בלוז ועל מוסיקה בכלל, וגם רוקדת יוצא־מהכלל, והיא־היא המו־זה למוחו היוצר של נחמיאס הנ"ל.

השניים מסתגרים בווילה השכורה של דורון באפקה, עם עצמם ועם החברים ש־באים לשם ערב־ערב, וחוגגים עד לשעות הקטנות של הלילה בארוחות־דגים וביין.

דורון, אשר הצטרף לאחרונה לסניף ה־ישראלי של **מישפחת מנסון** לאחר ש־הוכיח את עצמו בכמה מיבצעים מפו־ארים, וגם הוא בתקופה של השקעות ופי־תוח ובכלל לא טיפוס בנאלי כמו תולעי־הספרים הדוגרות בסיפרייה המרכזית, מחלק את זמנו בין עבודתו־לעתיד בטל־ווייזיה, לבין אהבתו בהווה ובעתיד, בטי.

עכשיו מצפים חבריו למישפחת מנסון, הצלם ושני העיתונאים הבכירים, לראות אם גם הפעם יסתיים הרומן הזה, כמו כל הרומנים הקודמים בגלל חקריירה של דו־רון — או בניצחונה של בטי. אני מהמרת על בטי.

דורון נחמיאס ובטי גודר
סוף טוב

במאי **דורון נחמיאס**, מי שמכהן בתפ־קיד יו"ר ועדת־התרבות של הקמפוס ה־תל־אביבי. כי מי שמכיר את דורון, עוד מהזמנים שהיה בלהקת גייסות־השריון ו־שיחק את תפקידי הבחורים התמימים וה־

שנת שבתון

יש לי הכבוד והעונג להוסיף עוד שם מפורסם אחד לרשימת הפורשים מהופ־עות וחלטורות למיניהן בארצנו הקטנטו־נת והמחולטרת, שאיננה משופעת, לצער־נו, בביצועיסטים מעולים רבים מהקאלי־בר של **אריק איינשטיין**.

ובכן אריק, שכבר שנים מחזיק בתואר של אחד הגדולים בתחום הפיזמונאות ה־מקומית, בעל כישרון, יכולת וקהל־מערי־צים ענק, קם בוקר בהיר אחד בחורף הגשום שנפל עלינו, והחליט שהוא מפ־סיק לחלטר, מפני שהעסק הזה נעשה קטן עליו.

אריק התרכז לאחרונה בפיתוח־עצמי. כמו, למשל, לימוד גיטארה באופן עצ־מאי לגמרי בבית. הוא קיבל על עצמו תוכנית חדשה בגלי־צה"ל, שאותה הוא מגיש גם כן באופן עצמאי לגמרי, ומק־ליט לבד, גם זה בצורה עצמאית לגמרי. כי מה שבראש של אריק היום זה הקל־טות, תקליטים וכיוצא באלה, כלומר עוד תקליטים.

וכשאריק עושה תפנית, אז זה ב־180 מעלות. ואתם יכולים להאמין לי. כי אריק חי באידיליה מוחלטת, ממש כבימים עב־רון, בביתו יחד עם אשתו היפה והמצלמת **אלונה** ועם שתי בנותיהם המתוקות, **שירי וימין**. המישפחה חזרה לשות־פות סוריה, ואולי זאת גם הסיבה שאריק החליט להפסיק להסתובב עם ההופעות ערב־ערב במקום אחר, ולהיות יותר בבית.

ובגלל שאני, באופן אישי, מחבבת את הבחור, אני מבקשת שיפסיקו לחנשרש עליו שהוא לא רציני ושנגמר לו הסוס. כי ההיפך הגמור הוא הנכון. אבל היות שאני לא אוכלת כל לוקש, אני פשוט לא מאמינה שהבן־אדם הזה יסתדר בלי ה־מעריצים ובלי הבמה, שבשבילו היא בית שני אם לא ראשון.

אריק איינשטיין
התחלה טובה

אריק, שנראה לאחרונה רזה מתמיד, נכח ביום השישי האחרון, במסיבת יום־ההולדת של הקולנוען **רפי אדר**, בעלה של השחקנית **יהודית סולה**, ישב עצוב ושקט ואמר: „אח, איך היו חיים פעם..."

אבל החיים של היום לא מפריעים לו להקליט להיט כמו עוד יהיה שהוא סופר־ציוני וסופר בעניינים שקורים עכשיו, אז

אתם רוצים להגיד לי שהאריה הזה יע־שה הסבה לשבלול?

לא מאמינה. אז נא לא להיכנס לפאני־קה, עוד לא אבדה תיקוותנו ביחס לאריק. אחרי הכל, גם שבלולים מוציאים את ה־ראש החוצה כשיורד גשם.

בר־כוכבא והשחקנית

זה ששוררת היום אינפלציה בשוק החתי־נים, ובחורה שאו־טו־טו נכנסת לשנים הבשלות שלה יכולה לשכוח מאידיליה מישפחתית, זה לא סיפור חדש. מה אומר ומה אגיד, העניין הזה מזכיר לי את ה־שוק השחור והבורסה. חתיכות צריכות להיות צמודות למדד עם נטייה אופציונ־לית למטבע זר, או צמודות לאיזה חתיך קבוע שצמוד לכל הדברים דלעיל.

ומה דעתכם על זה שאחת שלא רק שפוסעת לה בביטחון בעשור השני של השנים הבשלות, אלא גם מצויידת בהיס־טוריה של נישואין פלוס ילדה פלוס שנות זוהר, תופסת לה תחיך מבוקש, ועוד אחד כזה שהוא פירסומאי מצליח שהולך לע־בוד בעיתון של **משה דיין**, אחד כזה שרמאנטי כמו **חגי בר־כוכבא**?

כן, כן, אני בעניין של השחקנית **דליה פרידלנד**, מי שהיתה משך שנים אשתו של השחקן **מישה אשרוב** והיא גם אם בתו הקטנה והחמודה. היא כנראה עושה את זה שוב, והמועד המשוער הוא הקיץ הבא עלינו לטובה. וכל זה יסגור רומן ממושך של כשנתיים, שהיה כל הזמן נוסח טוטו־נישואין.

כששאלתי את דליה בעדינות על העניין, עם גבור הרינונים והשמועות, השיבה לי בהסגנות אופיינית, בעזרת כמה מישפטי־מפתח כמו: „לא שמעתי על זה. מדברים על נישואין בין כך ובין כך. אני לא רו־צה להתחייב בהצהרות. אין לי תגובה."

או אולי היא לא רוצה להתחייב, אבל ביניינו מי מדבר היום על התחייבויות, כשאנו חיים בעידן הפרוטקשן? מדובר פה בסך־הכל בנישואין, כדת־וכדין, שזה השוס הכי חזק שהולך היום בשוק, ובסך־הכל חלומן הגדול של רבות־רבות אחרות.

ביטול ברגע האחרון

כלל־אבריזל המוכר לכל אמן מתחיל, הוא שההצגה חייבת להימשך. הכלל הזה היה ידוע גם לבדרן **צחי נוי**, שהוא אולי כבר לא אמן־מתחיל, אבל את ההצגה הזאת היה מוכרח לבטל למרות שכבר נקבע תאריך, הזמן אולם וגם נשלחו הזמנות. אבל הסעם לא דובר בהצגה, או בחלטורה, כי־אם בפרמיירה של חייו.

צחי אמור היה להינשא השבוע לבחירת־לבבו. והנה, לפני ימים אחדים נאלץ לשבת ליד מכשיר־הטלפון שעות ארוכות, ול־הודיע לכל מכריו שחתונתו בטלה, ושהם יכולים לשמור את המתנות שקנו עד להודעה הבאה. המיקרה שעליו אני מספרת לכם היום הוא הרבה יותר עצוב ומרגש, למרות שהחתן ידוע כבדרן וכמצחיקן כישרוני מאד.

נכון שצחי הוא לא מלך היופי, וגם לא גבוה במייוחד, אבל לעומת זה הוא שמנמן עם המון סימפטיה, וגם די הולך לו עם בנות המין היפה. ככה הלך לו 23 שנים, עד שהוא החליט שהוא כבר בשל לנישואין, רוצה אשה אוהבת שתעניק לו חום ותשומת־לב, ותטפל בו ובילדים שהוא משתוקק להביא לעולם. צחי גילה לחבריו הקרובים שהוא מחפש בחורה רצינית לאותו עניין, ומ־פה לשם גם מצאו לו סוף סוף אחת כלבבו.

בבית ידידים בחיפה הכירו לו גרושה נאה בשם **נאווה בן־זאב**, שהיא אומנם מבוגרת ממנו בשנה, אבל זה לא הפריע. התשוב היה שהיא נחמדה ומוצאת חן בעיניו. צחי, שהוא בחור ספונטאני מאד, יצא איתה שבוע וחצי, והשניים הגיעו למסקנה החפוזה שהם רוצים להתחתן זה עם זו. סטייל אהבה.

„הבחורה הזאת דרשה ממני דבר שלא יכולתי לתת לה," הוא אומר. „היא רצתה שאני אעזוב את המקצוע ואפסיק להור־פיע, וזה כבר היה יותר מדי. אני יודע שבכל ההופעות שלי היא עמדה בצד והתעצבנה שהיא לא במרכז העניינים, ושהיא נדחקת לצל, אבל מה יכולתי לעשות? היא חיתה צריכה להש־לים עם זה, כי את המיקצוע שלי אני לא מוכן לעזוב לעולם."

מי שתרמה לביטול הנישואין האלה יותר מכל, לדבריו של צחי, היתה המייועדת להיות חותנתו. „היא מילאה לבת שלה את הראש, שלא תתחתן אתי כי בדרן זה לא מיקצוע. ולדעתה אין לי עתיד," הוסיף. „אני בטוח שהאמא הזאת, וגם נאווה, יום

צחי נוי
מן הסוף להתחלה

אחד עוד יאכלו לעצמן את הלב כשייווכחו לדעת שאני מצליח, וגם חי בארשר עם בחורה אחרת." והפעם אני משוכנעת שייקח לו יותר משבוע וחצי להציע נישואין, אפילו אם היא תסכים כבר ביום הראשון.

אוטובוס ושמו הפסד.

רוב האוטובוסים של אגד מפסידים כסף ברוב הקווים מפני שמחיר הכרטיס שהמדינה כבר מסבסדת בלאו הכי, בכל זאת אינו מכסה את מחירה הריאלי של הנסיעה!

ההוצאות הריאליות של אגד - מחירי האוטובוסים והחלפים, הוצאות התיפעול השוטף, עלו בשנתיים האחרונות בצורה קיצונית, ואילו מחירי הכרטיסים כולל סובסידיה אינם מדביקים עליה גדולה זו.

אומרים שאגד הינו מונופול. זה נכון אבל רק בנסיעות הלא ריווחיות, ו- 70% מנסיעות אגד הן כאלה. בקווים לרמת מגשימים, לשניר או לאופירה למשל, אין לאגד מתחרים.

אבל בנסיעות הכדאיות במרכז הארץ חייב אגד לעמוד בתחרות פרועה עם משאיות, מוניות וטיוליות.

האוטובוסים של אגד לא רק נוסעים לכל פינה נידחת בארץ, הם גם נושאים הפסדים.

אגד

נוק אאוט

זו השנה החמישית ברציפות גובר טבק אוריגינל על יריביו וזוכה באליפות
"המוצר הנבחר" בין מוצרי הטיפוח לגבר.
כי טבק אוריגינל מיוצר עבור גברים ע"י גברים.
טבק אוריגינל: אפטר שייב, קצף גילוח, משחת גילוח, דיאודורנטים, מי שיער, סבון יוקרה ועוד.

TABAC לגברים המצליחים

TABAC
ORIGINAL

רחל מרחלת על כל העולם

המושבה הישראלית בניו־יורק

ממש מתחילים כבר להרגיש שחצי מ־עולם הבידור המצומצם שלנו נמצא כרגע בחו"ל. **אבי טודרנו** כובש את מיאמי, **יהורם גאון** וחברתו **פנינה ויצ'ר** בניו־יורק, להקת כוורת, בלי החברות, גם כן שם.

עדנה דב היפה, למשל, נשואה לבעלה המיסעדן החתיך **ז'אק דה־לה־פונטיין** ונורא מאושרת איתו במיסעדה ההונ־גרית שלהם, שהיא אינטימית כזאת עם באר ופסנתרן והופעות אבל לא של עדנה. כי דה־לה־פונטיין הפרטי שלה לא מרשה לה בשום פנים ואופן להופיע שם. יו סי, זה פשוט לא סטייל שהאשה של בעל־המועדון תשיר במועדון של בעלה.

לא, תודה לאל, הם עוד לא רעבים ללחם, כי כשעדנה רוצה לשיר, אז ז'אק שלה דווקא מרשה לה להופיע, אבל רק במועדונים של אחרים. כי עדנה, כיום, נמצאת במצב כלכלי כלל לא רע, המרשה לה לא להופיע בכלל אם מתחשק לה.

אבל אתם הרי יודעים שאצל עדנה השירה היא בדם, ולכן אין סיכויים שהיא תפסיק לשיר. אגב, בקשר לשמועות ש־הופצו אצלנו ושהכניסו את עדנה להריון בעל־כורחה, צר לי להודיעכם חגיגית ש־השמועה אינה נכונה, והיא לא. הלאה.

רותי נבון גם היא מאושרת (אם כי עדיין לא נשואה בשנית) בחברתו של קריבו, הלא הוא המוסיקאי **דויד קריי־**

יגאל בשן
נסיעות משותפות

בושה, המנהל את מועדון־הלילה הפופו־לרי כל־כך בקרב היורדים, סברה איסט. המועדון מלא מפה־לפה, כלומר כשהוא מלא, ורותי הפסיקה להופיע, שם ובכלל. היא הכינה לאחרונה מופע־יחיד קטן, ש־אותו היא מתכוונת להעלות במועדון ב־ווילג', וביניהיים טוב לה ככה עם קריבו. ולא תאמינו, אבל לא מדברים שם על חתונה.

מי שעוד עושה שם חיל, הלא הוא מיודענו **טריפונאס**, המנסה להסתופף בצילו של **אריס־סאן** הגדול. טריפונאס השאיר את אשתו האוהבת בישראל, וזוכה להצלחה יפה בגולה.

אבל מי שעוזב שם הכל וחוזר השבוע ארצה הוא הזמר **יגאל בשן**, שהביא ביחד איתו את אשתו **מיקה** ואת בנו בן השנתיים־וחצי, **אורי**. יגאל, ששהה חמישה שבועות באוסטרליה, סיים שם את סיבוב־ההופעות שלו, ואחרי קפיצה קצרצרה לארץ הוא טס היישר לארה"ב לחודשיים של הופעות והקלטות.

רק שלא תחשבו שהבן שלו הטריד אותו והפריע לו לצאת ולהופיע. כי יגאל ומיקה התאכסנו אצל ההורים של מיקה, סבא

המסיבה נגמרע ע ע ע...

דודו ראש־העיר וידידה
חשבונות מסוכנים

המסיבה שנערכה בירושלים ביום השישי האחרון, היתה אפופה מיסתורין עוד זמן רב קודם־לכן. זו היתה המסיבה המדוברת ביותר למרות שהפעם, באופן חסר־תקדים, לא ידע איש היכן היא תיערך עד אשר מצא את עצמו בעיצומה.

נגקטו אמצעי־בטיחות חמורים ביותר על־מנת למנוע הדלפות, ולהבטיח שלמקום יגיעו המוזמנים הנבחרים בלבד. אבל אם למרות כל ההכנות והסודיות המוחלטת קרה מה שקרה, סימן שמה שקרה חייב היה לקרות בדיוק באותו יום, ושיד־הנפץ הנוקמת משיגה את מטרתה בכל מקום. פאקט.

כל ירושלמי הגון ביטל את כל תוכניותיו הקודמות, כדי לשריין את ליל־השבת האחרון, ובלבד שלא יפספס את המסיבה. כל מי ששהה במיקרה בשפלה טרח להגיע ירושליימה בזמן, כדי להיות במסיבה, שהיתה אמורה להיות המוצלחת ביותר שנערכה בעיר מזה שנים, ושנועדה להוכיח לעליזים התל־אביבים היבשים שעדיין לא פסה רוח התענוגות מעיר קודשנו.

רק כדי שתקבלו מושג איזה הכנות הלכו שם, הרי לכם: דודו, המכונה „ראש־העיר", כינס קונסיליום מיוחד בן שלושה חברים בכירים, ששמם נשמר בסוד על־מנת למנוע הפעלת לחצים עליהם, ואלה טרחו וערכו רשימת מוזמנים מובחרת, שכללה את כל המי־שהוא־מה־ושום־דבר בבוהמה הירושלמית.

במשך שבוע ימים עברו חברי הקונסיליום, באופן אישי, ממוזמן למוזמן, וגבו ממנו סך של 25 לירות טבין־ותקילין לכיסוי הוצאות המסיבה. איש עדיין לא ידע עבור מה הוא משלם ומי מארגן, אבל איש גם לא חקר. כולם הסתפקו בזה שהם נמצאים ברשימת יקירי ירושלים ושהוזמנו למסיבת השנה.

אבל ככל שהתקרב המועד, כן גברו המתח והשמועות. למפקפקים ולסקרנים נאמר שהסודיות נועדה למנוע הופעתם של קרואים־לא־קרואים. מקום־המיפגש נקבע בקפה טעמון, וה־יציאה־לדרך חולקה לשתי נאגלות.

ליתר ביטחון הוחלט שגם מקום־המיפגש יישמר בסוד. ואז, בשעה היעודה, החלו מגיעים המוזמנים. למרות הקור הירושלמי הצורב חיכו כולם בחוץ משך שעה ארוכה עד שיבואר לאסוף אותם אל ההילולה, רק שחלילה לא יחמיצו את המאורע ההיסטורי.

הנאגלה הראשונה, של חבר"ה שאין להם טלוויזיה בבית, יצאה בעשר וחצי. הנאגלה השנייה יצאה באחת־עשרה וחצי, לנחיותם של אלה שרצו לראות את ברגמן עד הסוף.

עולה חדש מתל־אביב, צעיר בשם קובי, ניאות לנדב את דירתו למסיבה. הדירה, בת ארבעה חדרים שוכנת ליד מלון אמריקן־קולוני בעיר המיזרחית, וכל מי שגכנס לא הורשה עוד לצאת החוצה ולהדליף היכן הוא נמצא.

וכך, בשעה טובה ומוצלחת בערך בסביבות חצות הלילה, החלה המסיבה, בהרכב פותח של כוכבי־טלוויזיה, עיתונאים, נערות־זוהר, רופאים, מרצים, ראשי הפנתרים־השחורים, אנשי־רוח ועוד כהנה וכהנה.

היין נשפך כמים, האקסטרא־פיין כסודה, אוכל היה בטונות, לזוז אי־אפשר היה בגלל הדוחק, אבל המצב־רוח זרם בקילואים.

דודו ראש־העיר הסתובב גאה ומאושר, ואמר לכולם: „אמרתי לכם שזו תהיה המסיבה בעיר. אמרתי לכם שאנחנו יכולים לשים בכיס הקטן את כל המסיבות של כל המייק סטולובצקים למיניהם."

ואז, כטוב ליבם ביין, את אשר לא יגורו בא להם. הקרואים, שהכירו זה את זה לאחר שסוננו בקפידה עילאית, הבחינו לפתע במיספר לא־מבוטל של אורחים לא־כל־כך מוכרים, שבעצם לא היו מעוניינים בכלל להכיר.

ועוד לפני שמישהו הספיק לערוך ביניהם הכרה רישמית, החלו מתעופפים שם בקבוקים. רק אחרי שבעל־הבית נחתך בפניו ובידיו, הם נוכחו שהפעם זה לא צחוק, ותוך שניות ספורות התרוקנו ארבעת חדרי המסיבה, שהיו דחוסים עד אפס מקום, ובדירה נשארו רק אותם חבר"ה־טראסק שבאו, חתכו וגמרו את העסק במכות ובבקבוקים.

איש לא ידע מי היו אלה שחיפשו כל הזמן מישהו כדי להכניס לו קליע ומישהו כדי לחתוך לו את הפנים. בהתחלה עוד היו כולם משוכנעים שזה תעלול אלים נוסף של הפנתרים, אך לאחר בירור קצר הסתבר שהם נשלחו כדי לחסל חשבונות.

אחד האנשים הידועים בירושלים חזר לפני זמן קצר מחו"ל, וגילה שאדם מסויים מאד ניצל את היעדרו והצמיח לו קרניים בגובה מטר. וכך הבינו הכל, סוף־סוף, מדוע החליט אותו אדם מבוקש גם לשמור את מקום־המסיבה בסוד.

מיצעד החתיכות

א־פרופו ירושלים, זה מזכיר לי את אחד התל־אביבים היותר תל־אביביים ש־הכרתי, שעלה לירושלים והתאקלם שם בכלל לא רע. בשביל תל־אביבי, אני מת־כוונת. אבל ביגינו, זה לא־כל־כך חוכמה, עם ג'וב כמו שלו. כי הבן־אדם, ששמו מתגלגל מעל גלי־האתר כל אימת שמשוו־דרת תוכניתו הפופולרית, רדיו־טק, ובכלל בכל תוכניות־פיזמונים המכבדת את עצמה, הפך אחד הטיפוסים המבוקשים ביותר במסיבות הירושלמיות הלוהטות. כדאי רק שתדעו, שלהיות היום עורך מיצעד־הפז־מנים של הגל־הקל (קל־קל) זאת בהחלט פונקציה שראוי להתכבד בה, והאמינו לי **שבני דודקביץ** מתכבד בה ועוד איך.

אבל כדאי לדעת עוד פרט קטנטן אחד, והוא שלהיות היום עורך או קריין ברדיו זה לא מה שהיה פעם, מבחינת מעריצות ומיכתבים וכל מה שהחבר'ה האלה נורא אוהבים. כי חוץ מ**דן כנר** ו**רם תדמור** אין היום אף כוכב בולט אחד בשטח.

מזלו של בני הוא שהשטח שלו הוא המוסיקה הקלה, ושהוא הוא בעצם האיש, שקבע מה יהיה להיט בארץ ומה לא, עד שספינת־השלום נכנסה לתמונה, עובדה שתרמה לאפיליות שלו אצל כל החתיכות שנצמדו אליו.

יתרון נוסף שעמד לרשותו הוא, שהוא גם נראה טוב ומגודל שיער כמו שצריך להיראות פופיסט במדינה כמו ישראל, אבל מה שהכי חשוב הוא שדודקביץ הנ"ל הינו גרוש עליז, והשבוע חגג מלאות שנה לגירושיו מאשתו הבלונדית **רוחל'ה**, ש־ממנה נפרד כבר לפני כשנתיים.

לרגל המאורע החגיגי הבטיח בני לכל ידידיו לערוך מסיבת־גירושין ענקית ב־מקום זו שהיה צריך לערוך בזמנו, ושם — אני מבטיחה לכם — הוא יראה לכולם את מצעד החתיכות שלו, ויוכיח לכל מי שהטיל ספק עד היום, כולל הבוסית שלו **דרורה בן־אבי**, שבמיצעד הזה הלהי־טים הרבה יותר לוהטים מאשר הפיזמונים שברקע.

כי במיצעד הזה הוא פשוט לא תלוי בגלויות המאזינים.

בני דודקביץ
להיטים לוהטים

יעקוב מרידור ואשתו, כך שבועות של בייבי־סיטר לא היו להם.

כמו שסיפר לי יגאל השבוע: „אומנם היה לי קצת קשה לטלטל את אורי, אבל כשהוא יהיה גדול, לפחות יוכל לספר שהוא היה עם אבא שלו באמריקה. בכלל, הילד הזה כישרון לא־רגיל. הוא מנגן, מצייר, אבל אני פוחד לדבר עליו. טפו, טפו, טפו."

לוח־הזמנים של יגאל בארץ צפוף מאד. הוא משלים אריך־נגן חדש, מתכונן ל־הופעות עם תיזמורת חיל־האויר, ואחרי שיסיים את שירות־המילואים שלו הוא מתכוון להתעופף שוב חו"לה, כמו שהוא הסביר בעצמו: „למה לי להצטער בעוד חמש שנים על זה שלא נסעתי היום?"

אני מתפלאת שעוד נשאר פה מישהו.

מחיר: 6.00 ₪ מספר 2010

העולם הזה

רב-פקד נאשם יחסים

סגלוביץ בקיוס איתה

תיקווה לוי

היצאנית המיליונרית שגנבה למהפכה בצמרת המישטרה